

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๙

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

บริษัท — แทนใน — ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก — ในที่สุด —

๐ ต่อกัญญาหักมัดนี้

อุกษบ์เคยรอใคร
สุกจะเนาแล้วโดน
“เอาเถิดเจ้าล่อ”ทำ

๐ ไตใดก็ซัดแท้

แต่ไม่ลงมือเผด็จ
ตนไม่ช่วยตนเสร็จ
โรคจิตกระมิดกระเมี้ยน

ทันใด

อย่าช้า
ไม่กัด กินเฮย
ห่อนแคล้วบรรลัษ
ทุกเมียด
ศึกเสี้ยน
ก่อนอื่น ช่วยแฮ
พิษร้ายจงระวัง

สัมภาษณ์ ธรรมสาร

สัมภาษณ์ ธรรมสาร

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

พิมพ์ที่... ๒๕๕๙

ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

- ★ น้ำยาถูพื้น พลัสชีวภาพ
- ★ น้ำยาดับกลิ่น แวซ์วัน
- ★ กากน้ำตาล

ผลิตโดย กองบุญนิยมฟ้าอภัย
จัดจำหน่ายโดย บริษัท บุญบุญ (บุญนิยม) จำกัด
เลขที่ ๖๕/๒๐-๒๑ ถนนนวมินทร์ ๔๔ แขวงคลองกุ่ม
เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒-๓๓๕-๘๕๒๐,
๐๒-๓๓๓-๖๖๗๐

ปลอดภัย
เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

นัยปก

บรูสุทธิเท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก ในที่สุด

(๑) ชื่อว่า“คน”สูงสุดไซรั
จริงหนึ่ง“ปรมัตถะ”

สอง“สมมุติ”คือคณะ
หากผนิกมันมุ่งแก้

(๒) ถ้าพาลเฉื่อยช้าอีก
ฝูงสัตว์นรกกรูเกรียว
ฝันสวรรค์แหลกลาญเหลือย
มารยักษ์มันขยี้ขย้า

(๓) ต้องหาญหักบัดนี้
ฤกษ์บ่เคยรอใคร
ลูกจะเนาแล้วโฉน
“เอาเถิดเจ้าล่อ”ทำ

(๔) ไตใดก็ขัดแท้
แต่ไม่ลงมือเด็ดจ
ตนไม่ช่วยตนเสร์จ
โรคจิตกระมิดกระเมี้ยน

(๕) โลกยังจมอยู่ด้วย
ยากจักตามรู้ตน
อึดตาไม่“กล้าจน”
จึงไม่บรูสุทธิให้

(๖) ไทยชิงธงพุทธแท้
โลกุตรระวสีของ
จึงบรรลุก่อนผอง
ความชนะยิ่งใหญ่

(๗) คนประหารกิเลสได้
จึงบรูสุทธิเอ่อยอิง
เพราะพร้อมทุกสิ่งกิง-
ที่สุดบรูสุทธิแล้ว

คือสังจะ
จิตแท้

ประชาร่วม กันรา
วิฤติได้ทันกาล

ก้าวเดียว
ขย่มช้า

หាប់ เหลือเลย
ขบเคี้ยวกินหวาน

ทันใด
อย่าช้า

ไม่กัด กินเฮย
ท่อนแคล้วบรรลย์

ทุกเม็ด
ศึกเสียน

ก่อนอื่น ช่วยแอ
พิชร้ายจงระวัง

บุดูชน
ขัดได้

ทรัพย์โลก
เศรษฐีสร้างความจริง

มาครอง
สังจชี้

มนุษยโลก
สุดไร้เทียมทาน

เป็นจริง
สัตย์แท้

ซัจจะ* ศาสตร์
เท่านั้นชนะสรรพ

*หมายเหตุ : กิงซัจจะ แปลว่า ผู้มีชาติอะไร, เกิดมาจากไหน

บริสุทธิเท่านั้นที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลกในที่สุด

จากรายการคืนความสุขให้คนในชาติเมื่อ ๒๓ กันยายน เวลา ๒๐.๑๕ น.

พิธีกร : ท่านนายกฯ เหนื่อยไหมครับ คิดต้องคิดทุกเรื่อง?

นายกรัฐมนตรี : ถ้าเป็นเวลาปกติผมคงพูดว่าเหนื่อยนะ แต่วันนี้ผมไม่เหนื่อยหรอก ๒ ปีที่เข้ามาผมไม่รู้สึกรู้หายเหนื่อย เพราะผมมีกำลังใจที่จะทำงานให้แก่พ่อแม่พี่น้องคนไทยเยอะแยะ ผมเห็นแววตาเขา ทุกคนที่มาพบผม เขาก็ฝากความหวังไว้ที่ผม เยอะพอสมควร ยิ่งเขามารักผมมากขึ้น หรือมารับรองผมมากขึ้น เวลาผมไปเยี่ยมเยียนเขา มันกดดันผมนะว่าผมต้องทำอะไรให้เขาให้สำเร็จ

และนายกฯ ยังกล่าวด้วยว่า ประธานาธิบดีสหรัฐฯ ได้ฝากบุคคลใกล้ชิดมาบอกชื่นชมประเทศไทย ๓ เรื่อง คือ ๑. ผู้ลี้ภัย ๒. การลงสัตยาบันอนุสัญญาปารีส ๓. การแก้ปัญหา IUU ท่านประธานาธิบดีฝากขอบคุณมาถึงตนแล้วก็ถึงประเทศไทย ตนก็บอกว่าเป็นเรื่องของคนไทยทุกคน แล้วก็ให้เขารู้ว่ารัฐบาลนี้ทำทุกอย่างที่เป็นพันธสัญญาโลก ไม่ได้บิดพลิ้วอะไรเลย...

ต้องชื่นชมว่าการแก้ปัญหาของผู้นำไทยแก้ไขที่เหตุได้ตรงกว่าผู้นำบางประเทศ เพราะการโต้ตอบที่ว่าเขาไปโดยไม่ยอมเข้ามาแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเรา ก็จะทำให้เกิดทั้งปัญหาเก่าและปัญหาใหม่ ประเดประดังเข้ามา แต่ถ้ามุ่งเข้ามาแก้ที่เรให้ บริสุทธิถูกต้องเสียแล้ว ทุกอย่างก็จบไม่ต้องสยบให้ใคร ใหญ่แค่ไหนสูงส่งปานใดก็ไม่เหนือกว่า **“ลัทธิจะ”** ซึ่งคานธีถือว่าเป็นจุดตั้ง **“พระเจ้า”**

คานธีใช้วิธีการต่อสู้แบบ “อหิงสา” ด้วยการชำระตนเองให้บริสุทธินี้ในทุก ๆ กรณีที่เกิดความไม่ยุติธรรม ท่านเรียกร้องให้ประชาชนผู้ถูกกดขี่แสวงหาจิตใจของตนเองและชำระตนเองให้บริสุทธิ พร้อมทั้งให้จัดความชั่วร้ายภายในประเทศทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ และศีลธรรม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ประชาชนอ่อนแอและตกต่ำ คานธีได้แนะนำอยู่เสมอว่า “การเอารัดเอาเปรียบนั้นเจริญงอกงามอยู่บนบาปของเรา จงละทิ้งบาปเสียแล้วการเอารัดเอาเปรียบก็จะยุติลง แทนที่จะ

ตำหนิชาวอังกฤษจงตำหนิตนเองและชำระตนเองให้บริสุทธิ อย่าได้เกลียดชังชาวอังกฤษแต่จงเกลียดชังระบบของชาวอังกฤษ”

ในช่วงกอบกู้เอกราช ทุกแห่งหนที่คานธีเดินทางไป มักได้รับคำถามว่า อินเดียวต้องการอะไรที่รีบด่วนที่สุด คำตอบคือ **“ความเข้าใจในศาสนาในลักษณะที่ถูกต้อง เป็นสิ่งที่อินเดียวต้องการอย่างใหญ่หลวง และรีบด่วนที่สุด!”** แม้ในไทยก็คงไม่ต่างกัน ทั้งการเมืองประชานิยม และศาสนาประชานิยม (จรรยา! ๆ ๆ) พาผู้คนหลงงมงาย เป็นอันตรายยิ่งกว่าแชร์ยูฟีน แต่แชร์ **“พระ”** ฟัน หลอกขายบุญขายสวรรค์ทำลายทั้งศาสนาและมนุษยชาติเพราะมีสาขาเพาะเชื้อโรค (และเชื้อโลก) ไปทั่วโลก

ทั้งคานธีและโธมัส มอร์เห็นสอดคล้องกันว่า ศาสนาพุทธในอนาคตจะต้องเจริญรุ่งเรือง **“ศาสนาในอนาคตจะต้องเป็นศาสนาแห่งสากลซึ่งล่องพ้นจากพระเจ้าเป็นเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ให้คำตอบแก่วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้ พุทธศาสนาเป็นคำตอบสำหรับหลักการดังกล่าวนี้”** (โธมัส มอร์) และคานธีได้กล่าวว่า **“พุทธศาสนาจะเป็นประโยชน์ไม่เฉพาะแก่เอเชียเองเท่านั้น แต่แก่โลกทั่วไปด้วย เอเชียจะต้องศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้าใหม่แล้วมอบคำสอนนั้นให้แก่โลกทั้งหมด”**

และพ่อครู (สมณะโพธิรักษ์) ก็มั่นใจว่า “เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ แล้วจะเป็นชมพูทวีปต่อไป เพราะมีมนุษยชนพุทธวิปโยอยู่มากที่สุด อาตมาเห็นแล้วว่า มีติเอ็นเอพุทธ “โอคธา” (หยั่งลง) แล้ว แล้วเป็นชมพูทวีป ที่ย้ายจากอินเดียมามากแล้ว ไทยจะเป็นชมพูทวีป เป็นที่รวมศูนย์ของคุณธรรมในโลก นำโลกไปสู่ความสงบสุขโดยเริ่มขึ้นในยุคของพระมหาจักรีวงศ์ที่ชื่อว่าภูมิพลอดุลยเดช หยั่งลงแล้ว เกิดในลำดับ ๙ ขณะนี้ไปจนกว่าจะสิ้นกัลยยุค.” (คุณสมบัติของมนุษยชนพุทธวิปโย คือ ๑. เป็นคนร่างกายจิตใจเข้มแข็ง- ๒. มีสติปัญญาหยั่งรู้โลกุตระได้-และ ๓. มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาจริง เป็นโลกสะอาดบริสุทธิ์) ● **จริงจัง ตามพ่อ**

คนบ้านนอกไม่ได้บอกกล่าวผ่าน “เราคิดอะไร” มา ๓ ฉบับติดต่อกัน เพราะป่วย

เมื่อกลางเดือนกันยายน ผมได้ไปเยี่ยมคุณสนธิที่เรือนจำกลาง

คลองเปรม คุณสนธิไม่ได้เจ็บป่วยตามข่าวเล่าลือแต่อย่างใด ไม่บ่นไม่รำพึงรำพันว่าอยู่ในคุกทุกขอย่างนั้นอย่างนี้ ผมบอกคุณสนธิว่า ใคร ๆ เห็นภาพตอนเดินเข้าคุกก็ชมว่าจิตใจเข้มแข็งมาก

เรือนจำอนุญาตให้เข้าเยี่ยมนักโทษได้ สัปดาห์ละ ๑ วันเท่านั้นคือวันจันทร์ และจำกัดจำนวนเพียง ๕ คน ต้องเข้าชื่อจองเยี่ยม

ผมไม่ได้สนิทกับคุณสนธิมาก่อน เมื่อ ๑๐ ปีที่แล้วคือปี ๒๕๔๙ เราเห็นตรงกันว่า จะต้องออกไปช่วยโล้รัฐบาลที่ทำให้บ้านเมืองเสียหาย ตอนนั้นกำลังจะมีการตั้งแกนนำพันธมิตรพอดี ผมได้รับชวนให้เป็นคนหนึ่งในแกนนำพันธมิตร ๕ คน

คุณสนธิไม่ใช่เพียงติดคุก ๒๐ ปีเท่านั้น อาจถูกติดคุกเพิ่มเติมพร้อม ๆ กับผมและพันธมิตรบางคน อันเนื่องมาจากการไปชุมนุมเมื่อ ๒ ปีที่แล้ว คือเมื่อปี ๒๕๕๗ คุณสนธิ, ผม และพันธมิตรอีก ๔ คนถูกศาลชั้นต้นตัดสินจำคุก ๒ ปีโดยไม่มีการรอลงอาญา เพราะเมื่อปี ๒๕๕๑

เข้าไปชุมนุมในทำเนียบรัฐบาล

พวกเราได้เตือนตัวเองแล้วว่า จากการออกไปเสี่ยงเพื่อช่วยบ้านเมือง อะไรจะเกิดก็เกิด เราพร้อมจะรับเสมอ

วันที่ ๗ ตุลาคมปีนี้ เช่นเดียวกับปีก่อน ๆ ที่บ้านเจ้าพระยามีการจัดงานรำลึกวีรชนพันธมิตรที่บาดเจ็บล้มตายจากการชุมนุมหน้ารัฐสภาเมื่อ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ การชุมนุมดังกล่าวเป็นการชุมนุมครั้งเดียวที่ผมไม่ได้ไปร่วม เพราะตอนนั้นผมติดคุก

ผมตัดสินใจแยกจากกลุ่มพันธมิตรชั่วคราวไปให้ตำรวจจับ โดยไปลงคะแนนเลือกตั้งผู้ว่า ๆ กทม. เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๑ ผมขอไปคนเดียว เพราะเคยเป็นผู้ว่า ๆ กทม.

ผมต้องการขอความเป็นธรรมจากกระบวนการยุติธรรมว่า เราไม่น่าถูกตั้งข้อหาหนักกว่าเป็นกบฏ ผมเข้าคุกวันที่ ๕ ตุลาคม ศาลกรุณาประกาศยกเลิกข้อหากบฏเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม และผมได้รับการปล่อยตัวอีก ๒ วันต่อมา ๗

◆ **คิดคนละขั้ว**

แรงรวม ชาวหินฟ้า

อัตลักษณ์ของศาสนาพุทธคือความเป็นโลกุตระ อยู่เหนือโลกียะทั้งปวง ทั้งยังเป็นอเทวนิยม ที่เน้นความดับภพจบชาติ ไม่ได้ปรารถนาเป็นเทวดาชั้นไหน ๆ

◆ **ทำไมต้องรู้ทัน?**

ทิมลัวทตี้ ชูโต

แซมมวล ฮันทิงตัน ศาสตราจารย์ชั้นนำทางรัฐศาสตร์ชาวอเมริกันของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดกล่าวว่า “ในสายตาคนส่วนใหญ่ สหรัฐฯ คือมหาอำนาจอันธพาลซึ่งเป็นภัยคุกคามสังคม...”

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๑๕ เดือนตุลาคม ๒๕๕๙

เอโกปี หุตวา พหุภา โหติ พหุภาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : บริสุทธิเท่านั้น
ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลกในที่สุด	สไมย์ จำปาแพง
จริงจัง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5	คุณคิดคืดหน้อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาดอย	จำลอง
11	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
16	สี่สั้นชีวิต (วรเชษฐ์ เอ็มเปีย)	ทิม สมอ.
24	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
29	ชาดกทันยุค	ฉวมพุทธร
36	การ์ตูน	วิสูตร
38	ลูกโศกชะงักดูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน)	ทิมลวัทดี ซูโต
56	หยิ่งฟ้าทะเลดิน	ดังนั้น วิมุตตินิยม
60	เชืออย่างพุทธ	ฉวมพุทธร
62	แต่คิดก็หนาว...วี	นายธิง วินเทอร์
64	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
68	เวทีความคิด	นายหนูนต์
70	เรื่องสั้น (กายา)	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
73	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
76	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
78	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปัฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธ์ชาติ เทพโพธิ์
เพชรพันธ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินตะ
สุเสรี สีประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินตะ
โทร. ๐-๒๓๓๓๓-๖๒๕๕,
๐๔-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลังก์ ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๓๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๓๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งนามัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลังก์

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๓๓๓-๖๒๕๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

๑๖

สั้นชีวิต

มีค่ายเทปเรียกไปออกเทพ

ฝีมือลายมือแต่ละคนในวงสูงมาก

ทำให้โด่งดัง ประสบความสำเร็จ

ทำรายได้สูงสุดเป็นหลักแสนต่อวัน

ขั้นต่ำคือเจ็ดหมื่น

ปฏิญาณตนต่อสาธารณชนว่า
 จักเว้นขาดจากการเบียดเบียน ทำลายสรรพชีวิต
 แต่...อนิจจา หลังเสร็จสิ้นพิธีกรรมสวดมนต์
 ก็เข้าสู่พิธีการถวายภัตตาหาร
 ซึ่งหลากหลายนานาเนื้อสัตว์

ไทยชื่อว่าเป็นเมืองพุทธ วัดวาอารามเรียง-
 รายอยู่ทั่วถิ่นฐานชุมชน “ปาณาติปาตา เวรมณี”
 สดับ คีลห้าข้อแรกของชนชาวพุทธที่ประนมมือ
 นอบน้อมรับดังสุดแสนซาบซึ่งธรรมยิ่ง ทั้งสงฆ์
 ผู้สำแดงธรรมด้วยลีลาอันสงบสำรวมไซ้ เสริม
 ครัทธาเกินพรรณนา

ปฏิญาณตนต่อสาธารณชนว่าจักเว้นขาดจากการ
 เบียดเบียน ทำลายสรรพชีวิต

แต่...อนิจจา เพียงชั่วครู่ผ่านพ้นไป หลัง
 เสร็จสิ้นพิธีกรรมสวดมนต์ ก็เข้าสู่พิธีการถวาย
 ภัตตาหาร

ซึ่งหลากหลายไปด้วยนานาเนื้อสัตว์ อันเนื่อง
 มาแต่การละเมิดศีล...ปาณาติปาตา เวรมณี ที่เพิ่ง
 ผ่านปากผ่านหูมานั้นแล

ดังนั้น ทั้งผู้สืบทอดและผู้สืบสานปฏิบัติ ต่างก็
 สำนึกว่าที่ได้ปฏิบัติตนดีแล้วด้วยประการทั้งปวง
 นั้นคือเพียง “พิธีกรรม” ที่ประเพณี “ธรรม” ทำ
 ตามๆ กันมา แต่ไม่ได้ทำตามธรรมกันจริงๆ ให้เกิด
 ผลกรรมแท้แก่ตน

พระรัตนตรัย อันได้แก่ พระพุทธ พระธรรม
 พระสงฆ์ โดย “นามธรรม”

ยามนี้ พระธรรม พระสงฆ์ ไตแท้-ไตเทียม
 ก็แล้วแต่ปัญญาชนผู้แสวงหา

เพราะยุคนี้ มหาวิทยาลัยเต็มเมือง ปัญญา
 นานาทัศนะในปริญาจึงท่วมทับที่จะวิเคราะห์
 วิจัยปัญหานี้

ละดูตาดาสะดูใจข่าวหนึ่ง...“ปล่อยนก ปล่อย
 หรือบาป” ที่ลานกิจกรรม ชั้น ๒ ห้างสรรพสินค้า
 สยามพารากอน นายธีระพงศ์ ปังศรีวงศ์ นายก
 สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย

แถลงข่าวเปิดตัวภาพยนตร์สั้น “ปล่อยนก ปล่อย
 หรือบาป?” เพื่อการรณรงค์สร้างความเข้าใจที่
 ถูกต้องในการปล่อยนกหรือปล่อยสัตว์ ซึ่งแจ่มว่านก
 ที่นำมาปล่อยนั้น แท้จริง พรานก็จับมาขาย ไม่ลวง
 สัตว์และไม่ลวงสังคม (ไม่ลวงโลก) เพียงเพื่อสนใจ
 ตนว่า “ข้าเป็นคนมีเมตตาสูง เอ็นดูสงสารสัตว์” ?
 หากจริงใจจริงจัง ไม่ยากเลย ไม่ต้องไปซื้อ
 นกซื้อปลามาทำพิธีปล่อยหรือกั๊งๆ ที่ยังไม่ยอม
 ปล่อยจากจิตวิญญาณจากปากของเรา
 รักษาศีลข้อแรกอย่างเคร่งครัด ไม่ต้องขอ
 จากใคร...ขอจากใจตนเองนั่นแหละ !

งดกินเนื้อสัตว์ตลอดชีวิต แบบคนจีนที่
 กินเจในเมืองจีน ... ในเมืองไทยก็มีคนถือศีล
 กินเจกรมไป.

ได้รับและขอบคุณ

ได้รับ “เราคิดอะไร” ฉบับเดือนกันยายน แล้วครับ มหาจักรวาลหรือเอกภพ คือ กาแล็กซี ทั้งหมดอันประกอบด้วยดวงดาวใหญ่น้อยนับล้านๆ ดวงไม่มีใครสามารถสรุปได้ว่า ในมหาจักรวาลนี้มีจำนวนกาแล็กซี และมีดวงดาวจำนวนเท่าไร เพราะไม่มีใครรู้ว่ามหาจักรวาลนี้กว้างใหญ่เพียงใด สมมติว่าเราสามารถเดินทางไปจนสุดขอบของจักรวาล แล้วนอกขอบของจักรวาลจะเป็นอะไรอีก หรือจักรวาลไม่มีขอบเขต ไม่มีที่สิ้นสุดเลย?

การกำเนิดของเอกภพ ไม่มีใครตอบได้ว่า เอกภพเกิดขึ้นมาได้อย่างไร มีทฤษฎีมากมาย เกี่ยวกับกำเนิดของระบบสุริยะและโลกของเรา แต่ก็เป็นเพียงการคาดคะเนเท่านั้น ซึ่งเรื่องนี้ พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราไปสนใจ เพราะเป็นเรื่อง อจินไตย พระพุทธเจ้าท่านให้เราศึกษาเฉพาะโลก ในตัวของเรา คือ กายยาววา หนาคืบ กว้างศอกนี้

เมื่อศึกษาและปฏิบัติถูกต้องแล้ว แม้ว่าเราจะไม่รู้ที่มาของจิตวิญญาณ แต่เราก็สามารถกำหนด ที่ไปของจิตวิญญาณได้ คือพัฒนาได้สูงสุดเป็นพระ นิพพาน เอกภพไม่มีที่สิ้นสุด เวลาไม่มีที่สิ้นสุด เช่นกัน ชีวิตประกอบด้วยรูปกับนาม นามหรือ จิตวิญญาณจะคงอยู่ในมหาเอกภพนี้ตลอดกาล เมื่อตายไปรูปก็เปลี่ยนสภาพเป็นดิน น้ำ ลม ไฟ

ส่วนจิตวิญญาณอันเป็นพลังงานที่ละเอียดมาก ก็จะไปวนเวียนเกิดอีก แล้วๆ เเล่ๆ ไม่มีที่สิ้นสุด เช่นเดียวกับมหาจักรวาลและเวลา เรียกว่าเป็น “วัฏสงสาร” ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า จิตวิญญาณทุก ดวงที่จะดับภพจบชาติจากวัฏสงสาร มีเพียงทาง เดียวเท่านั้น คือ การศึกษาปฏิบัติตามแนวทางของ ศาสนาพุทธแบบโลกุตระเท่านั้น ขอกราบขอบคุณ พ่อท่าน เจ้าหน้าทีหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” และ ญาติธรรมชาวอโศกทุกท่าน ที่ช่วยชี้ทางให้ผมและ ผู้มีธุลีในดวงตาน้อยได้เข้าใจธรรมะที่เป็นโลกุตระ

อย่างแท้จริง

● นายสาธิต สันทัต กาญจนบุรี

เรามวลหมู่ชาวอโศกก็ได้หลงตัวสำคัญ ตนว่าเป็นผู้นำทางชี้ทางให้ใครหรือขอรับ เพียง แต่พากเพียรเสาะหามวลหมู่ผู้ร่วมทางสายเปลี่ยว เพื่อรวมพลังพลิกฟื้นแผ่นดินนี้ให้สดใสร่มเย็นด้วย ธรรมชาติแมกไม้หลากสีสนนานาพรรณเท่านั้นเอง ยินดีครับที่มาร่วมเดินทางสายนี้ด้วยกัน หัน กลับไปมองข้างหลังซึ่งครับ ยังมีคนหลงทาง คน พิกลพิการนำเวทนาอยู่อีกมากมาย นั้นแหละคือ เพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตายของเรา

เจ้าคุณ-ผู้สืบศาสนา

ผมเป็นชาวพุทธรุ่นใหม่ ศรัทธาธรรมเพราะ เข้าใจและซาบซึ้งสาระ ไม่ใ้ใจรูปแบบติดพิธีกรรม และไม่มีติดพระพุทธรูป รูปเทียนแบบชาวพุทธ ทั้งหลาย นับถือเทิดทูนพระสงฆ์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติ ชอบ ไม่จำเป็นต้องเป็นมหาเปรียญหรือมีตำแหน่ง มีพัดยศ หรือต้องมีคุณวุฒิมิมีความรู้อะไรมากมาย แค่พูดจาภาษาโลกภาษาธรรมกับชาวบ้านรู้เรื่อง ก็พอแล้ว ติดตามข่าวสารทั้งทางโลกและทาง วัตตลอดมา เห็นว่ายุคก่อน พระไม่ออกมาสนใจ ศึกษาหาความรู้เรื่องนอกวัด แต่เดี๋ยวนี้สารพัด เรียนรู้และสารพัดปฏิบัติ ทั้งๆ ที่บางกิจก็มีใช้พุทธ ตัวอย่างชัดๆ การแจกผ้ายันต์ ตั้งศาลพระภูมิ สวด นพเคราะห์ฯ ซึ่งพระระดับเจ้าคุณมีตำแหน่งมีชื่อเสียงดังระดับชาติแสดงเอง องค์กรปกครองสงฆ์มิ ไร้อะไร ก้ากับอะไร สงฆ์จึงได้อ่อนแอถึงเพียงนี้ มีแต่พิธีกรรมสวด แต่ไม่มีกิจกรรมประพาสปฏิบัติ ตามศีลตามธรรมตามคำสอนแท้จริงของพระพุทธ องค์กร ชาวพุทธรุ่นใหม่อย่างผมว่าแห้วจริงๆ ครับ จึง ไม่น่าแปลกใจว่าทำไมคนหนุ่มสาวรุ่นใหม่จึงไม่เข้าวัด

● ชาวพุทธ ปริญญาโท พนมทวน

กาสาอะ-กาสาพัสตร์ ฝ่ายอ้อมฟาด คือ

คุณสนธิไม่เคยวิพากษ์วิจารณ์ศาลแต่อย่างใด
ทั้ง ๆ ที่มีสื่ออยู่ในมือ
เคารพกระบวนการยุติธรรมมาโดยตลอด ...

ชาวที่ระบือลือลั่นไปทั้งบ้านป่าและบ้านกรุง คือ ชาวคุณสนธิ ลิ้มทองกุล ถูกศาลฎีกาพิพากษา จำคุก ๒๐ ปี เป็นคดีที่เกิดขึ้นก่อนการเริ่มชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ๑๐ ปีเต็ม ๆ คดีเกิดขึ้นเมื่อปี ๒๕๓๙ การชุมนุมช่วงแรกของพันธมิตรเริ่มปี ๒๕๔๙

คุณสนธิ เป็นแกนนำคนสำคัญของกลุ่มพันธมิตร กล้าเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายเพื่อชาติบ้านเมือง มาตลอด เคยถูกลอบยิงด้วยกระสุนปืนในระยะเผาขนเป็นร้อยนัด การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตร แกนนำทั้งหมดถูกดำเนินคดีหลายคดี บางคดี ศาลชั้นต้นก็ตัดสินจำคุกโดยไม่มี การรอลงอาญา บางคดีศาลก็พิพากษาให้ร่วมกันชดใช้เงินนับร้อย ๆ ล้านบาท แต่คุณสนธิไม่เคยวิพากษ์วิจารณ์ศาลแต่อย่างใดทั้ง ๆ ที่มีสื่ออยู่ในมือ เคารพกระบวนการยุติธรรมมาโดยตลอด เป็นตัวอย่างของพันธมิตร

ครั้งนี้ ก่อนศาลพิพากษาว่าจะต้องถูกจำคุกตั้ง ๒๐ ปี คุณสนธิก็ไม่ได้หลบหนี และในวันที่เข้า

เรือนจำก็ไม่ได้แสดงอาการสะทกสะท้านโศกเศร้าแต่อย่างใด

เรื่องราวเกี่ยวกับคดีและความเป็นมาของคน โศคร้ายคนนี้ สื่อมวลชนที่สรุปได้ดีที่สุดน่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ **ไทยโพสต์** ฉบับวันที่ ๑๓ กันยายนที่ผ่านมา จึงขอนำบางตอนของบทความที่เขียนโดย “วิวัฒน์ชัย อัคราคร” มาเผยแพร่ ดังนี้

สนธิ ลิ้มทองกุล

สื่อผู้เพาะต้นกล้าสันติปฏิวัติสังคมไทยในใจผองชน

เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๙ ชาวศาลฎีกาพิพากษาจำคุก “สนธิ ลิ้มทองกุล” เป็นเวลา ๒๐ ปี ไม่รอลงอาญาในคดีผิด พ.ร.บ. หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ในการทำเอกสารรายงานการประชุมเท็จค้ำประกันเงินกู้แบงก์พันล้าน ได้แพร่สะพัดเหมือนไฟลามทุ่ง ถูกนำเสนอเป็นข่าวเด่น - ข่าวดัง - ข่าวร้อน ตามสื่อต่าง ๆ ในเวลาต่อมา มีทั้งคนทับถมซ้ำเติมด้วยความสะใจ มีทั้งคนเสียใจ

● ชีวิตที่เหลืออยู่ต่อจากนี้ไป จะพยายามทำแต่ความดี ●

เศร้าใจ และคนเห็นใจ

ความจริงคดีนี้เป็นคดีทางธุรกิจ เกิดขึ้นมาหลายปีแล้ว ก่อนที่ **สนธิ ลิ้มทองกุล** จะขึ้นมาเป็นแกนนำมวลชน คดีนี้จึงไม่เกี่ยวข้องกับบทบาทของเขาในฐานะแกนนำทางการเมืองคนสำคัญในกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (พธม.) แต่ประการใด.....

หลายคนที่รักห่วงใยผูกพัน **สนธิ ลิ้มทองกุล** มองว่า คนที่ทุ่มเทเสียสละเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายเพื่อสังคมทำไม่ว่าพระเจ้าต้องบันดาลให้มารับกรรมแบบนี้ เป็นเวรกรรม เป็นกรรมเก่าอะไรหนอ ต่อไปจะมีใครอยากทำความดี หรือเสียสละเพื่อสังคมกันอีกเล่า สังคมโดยทั่วไปมองคนติดคุกเป็นคนชั่ว คนไม่ดี ยิ่งติดนาน ๆ ถึง ๒๐ ปี ยิ่งต้องเป็นคนเลว คนชาติชั่ว อันที่จริงแล้วสังคมไม่ควรมองคนติดคุกแบบฉาบฉวย เพราะคนต้องติดคุกมาจากหลายสาเหตุ ซึ่งไม่เหมือนกัน คนบางคนถูกติดคุกทั้ง ๆ ที่

ไม่ทำความผิด จนตายในคุกก็น่าสงสาร เช่น คดี เซอร์ แอนด์ ดันแคน **สนธิ ลิ้มทองกุล** ไม่ได้ฆ่าคนตาย ไม่ได้เป็นเจ้าของพ่อค้ายาเสพติด ไม่ได้ทำให้ชาติเสียหายหลายหมื่นหลายแสนล้าน ไม่ได้หนีการจับกุมคุมขัง เพียงแค่ทำเอกสารเท็จ ต้องถูกจำคุก ๒๐ ปี เป็นเรื่องที่คุณคนรักห่วงใยผูกพันสนธิ รู้สึกเศร้าใจ จึงคิดว่าเป็นเรื่องของเวรกรรมหรือกรรมเก่า มีตัวอย่างจริงหลายรายที่ผิดเกี่ยวกับเรื่องธรรมาภิบาลและบรรษัทภิบาล เสียหายหลายแสนล้าน ติดคุกไม่กี่ปี บางรายแค่รอลงอาญา บางรายหนีคุก บางรายพิจารณานานหลายปี คดีขาดอายุความ รัฐบาลพูดจะพัฒนาให้เป็นมาตรฐานสากล ขอให้ทำจริง อย่าลูปหน้าปะจมูกก็แล้วกัน.....

เมื่อเกิดการชุมนุมทางการเมืองขับไล่รัฐบาล **สนธิ** เป็นแกนนำทางการเมืองของกลุ่มพันธมิตรฯ เขายังเคยพูดถึงอดีตของตนเองบนเวทีปราศรัย

แม้จะพลาดพลังทางธุรกิจ
แต่ชีวิตก็ได้ทำประโยชน์ให้แก่สังคมไทย
จนเป็นที่ยอมรับของประชาชน

พันธมิตรฯ ว่า เขาเคยทำความไม่ดีมาก่อนในอดีต ชีวิตที่เหลืออยู่ต่อจากนี้ไปจะพยายามทำความดี.....

“ความเป็นสนธิ” ได้พิสูจน์ชัดเจนแล้วว่า เป็นคนสู้แบบแลกชีวิต เป็นนักสู้ กล้าได้กล้าเสีย ใจป้ำ รักลูกน้อง ในความเป็นผู้บริหารองค์กรที่มีคุณลักษณะพิเศษเยี่ยงนี้ ประกาศเป็นสื่อเลือกข้าง ความถูกต้องเป็นธรรมและประชาชนผู้เสียเปรียบ

แม้ สนธิ ลิ้มทองกุล จะพลาดพลังทางธุรกิจ แต่ชีวิตก็ได้ทำประโยชน์ให้แก่สังคมไทยจนเป็นที่ยอมรับของประชาชนจำนวนมาก หากเขาไม่เข้ามาเป็นแกนนำมวลชน ปานนี้คงมีความสุข ร่ำรวย เป็นเศรษฐี มีทรัพย์สินสมบัติทิ้งไว้ให้เมียและลูกมากมายยามแก่

หากแต่สนธิเลือกจะละทิ้งความสุขสบายส่วนตัวมาเลือกทางเดินชีวิตประกอบอาชีพเป็นสื่อเพื่อมวลชน จึงได้พลิกผันชีวิตแบบ “เสี่ยงภัย เสี่ยงเป็น เสี่ยงตาย” ถูกลอบยิงกลางกรุงเฉียดตาย เมื่อเป็นแกนนำพันธมิตรฯ ต้องขายทรัพย์สินของตนและภรรยา ต้องนำสมบัติไปจำนองเพื่อสนับสนุนการเคลื่อนไหว.....

ขอเป็นกำลังใจให้ ครอบครัวลิ้มทองกุล พ่อแม่ – ลูก ลู ๆ ผมเชื่อว่าประชาชนจะไม่ปล่อยให้นิวส์วันจอดับแน่นอน”

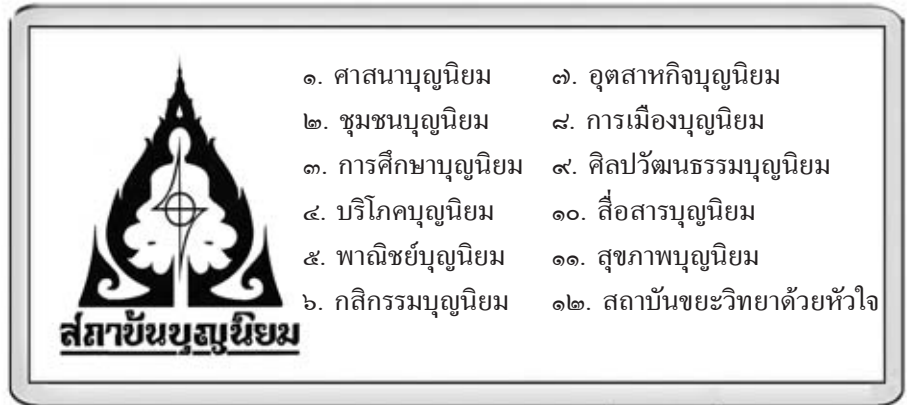
สดง. และ ปปช. ได้ส่ง
หนังสือท้วงติง
จะเกิดความเสียหาย
จากการรับจํานำข้าว
แต่คุณยังลักษณะ
ยังเดินหน้า
รับจํานำข้าว
ต่อไปอีก

อีกข่าวหนึ่งเป็นข่าวฮือฮาไม่น้อยหน้าไปกว่าข่าวสนธิ

ปูต้องจ่าย ๓.๕ หมื่นล้านบาท

เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายนที่ผ่านมา ประธานคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดชอบทางแพ่งเรียกค่าเสียหายจํานำข้าวเปิดเผยว่า คณะกรรมการฯ ได้กำหนดให้อดีตนายกรัฐมนตรี ยิ่งลักษณ์ต้องชดใช้ค่าเสียหาย ๓๕,๗๑๗ ล้านบาท โดยพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อ สดง.และ ปปช.ได้ส่งหนังสือท้วงติงจะเกิดความเสียหายจากการรับจํานำข้าว แต่คุณยังลักษณะยังเดินหน้ารับจํานำข้าวต่อไปอีก ถือเป็นการจงใจไม่ระงับความเสียหายที่เกิดขึ้น ๓

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ประเด็นสำคัญก็อยู่ที่เรามีสัมมาทิฐิ คำว่า“บุญ”ของพระพุทธเจ้ากันหรือยัง?

ชาวพุทธทุกคนนี้ได้เข้าใจคำว่า“บุญ” ผิดไปอย่างสำคัญมากจากความหมายที่ถูกต้องของพระพุทธเจ้ากันคนละชั่วแล้ว

ที่เข้าใจผิดอย่างปักใจมั่น เชื่อถือมัน คือ หลงผิดว่า“บุญ”นั้นหมายถึง คุณงามความดี มีหน้าที่สะสมดีไว้ ไม่ให้พร่อง ชนิดที่ไม่มีสิ้นสุดแบบเดียวกันกับ“กุศล” ทั้งผล ทั้งประโยชน์ ทั้งสุข ทั้งดี ทั้งรื่นรมย์สมอูรา ชื่นชีวาชีวิต สุกฤทธิสุดประเสริฐอร่อยเลิศ สวรรพัต ที่จัดเข้าเป็นความเจริญยิ่งๆ ขึ้น

หลงผิดแน่นอนสนิท ว่า “ประสิทธิผล” ของ“บุญ”ก็คือ สังสมไปยิ่งๆ ขึ้น ไม่จบ ไม่มีที่สิ้นสุด เช่นเดียวกันกับ“กุศล”

แต่จริง ๆ แล้ว “กุศล”ทั้งมีประโยชน์ ทั้งมีผล ประสิทธิผลสังสมเป็น“สมบัติ” ประสิทธิผลของกุศลจึงมีคุณลักษณะเป็นโลกียธรรม

ส่วน“บุญ”นั้นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือ ทั้งมีประโยชน์ ทั้งมีผล แต่ประสิทธิผล เป็น“โลกุตระธรรม” เพราะประสิทธิผลของ“บุญ”นี้มีจบ คือหมดสิ้นไปถึง“วิบัติ”สุด

ขีดคมนะว่า ที่สุดแห่งที่สุดของโลกุตระ นั้นจบกันที่“วิบัติ” คือความขาดสูญ(อุจเฉทะ) สัมบูรณ์(absolute) อันติมะ(ultimate)

ไม่มีอะไรต่ออีกจากที่ขาดเป็นสูญ(สูญ)

ถ้าใครเข้าใจไม่ชัดคมดั่งว่านี้ เช่น เข้าใจว่า“บุญ”มีคุณลักษณะเดียวกับ“กุศล” ซึ่ง จะเข้าใจผิดมากหรือผิดน้อยอย่างไร? เทา

ไหว? ก็ยอมเป็นตามที่ผิดนั้น ๆ เท่านั้นแท้ ๆ ผู้นั้นก็“ทำใจในใจ”(มนสิการิต)ผิดเพี้ยนไป จากที่ผิดธรรมะของพระพุทธเจ้า เท่านั้น ๆ

เพราะมีความเป็นนรกเป็นสวรรค์ในจิต หลงผิดทิศ หันจิตหนีนรกสุดแรง มุ่งพุ่ง แข่งแย่งสวรรค์สุดฤทธิ์ สำหรับผู้วิชชาโต โมหะกระจาย จึงกลายเป็นดิ่งลงนรกสุดตัว สุดหัวสุดหางด้วยมันใจเต็มถ้วนล้วนจริงจัง

แทนที่จะเดินทางไปสวรรค์ จึงกลับ พาดตัวเองดิ่งลงนรกผิดทิศสุดฤทธิ์อย่างน่า เวทนา เพราะเข้าใจคำว่า“บุญ”ผิดไปเป็น “กุศล”นี้เอง จิตจึงไปสู่ทิศผิดคนละทางกับ ของพระพุทธเจ้า ตนตั้งใจไป“สวรรค์” แต่ การกระทำกลับไป“นรก”

ชื่อว่า“ความเห็นผิด”(มิจฉาทิฐิ)แท้ ๆ ผู้“มิจฉาทิฐิ”นั้น จะยิ่งกว่าคน“อวิชชา” เพราะคนอวิชชาก็แค่“ผู้ไม่รู้” แต่ผู้“มิจฉาทิฐิ”นั้นมี“ความรู้”หรือมี“ความเข้าใจ”มาก ก็ได้ด้วย ดีไม่ดีเชื่อมันยึดมั่นใน“ความรู้- ความเข้าใจ”(ทิฐิของตนอย่างมันอกมันใจ ยิ่งด้วย(ทิฐุปาทาน) แต่“ทิฐิ”(ความเข้าใจ- ความรู้)นั้นของตนเป็น“ความรู้ผิด- ความ เข้าใจผิด” จึงเป็นผู้มีทั้งการพูดและมีทั้ง การกระทำที่ตนมั่นใจว่า“ถูก”

แต่ที่แท้มัน“ผิด” ความผิดไปจาก พุทธศาสนาจึงผิดอย่างหนักหนาสาหัส ยิ่ง ๆ เช่น ที่ชาวไทยเข้าใจผิดความหมาย ของคำว่า“บุญ”นี้เป็นต้น

ดังที่เจ้าสำนักหรืออาจารย์ผู้รู้ที่ได้รับ

การยอมรับนับถือ ทำ ๆ กันอยู่ในทุกวันนี้
มากหลายจริง ๆ

โดยเฉพาะสำนักธรรมกาย สำนักที่
ประพาศพิศุทธศาสนาอย่างชัดเจนหนา
หนักเป็นประวัติการของนายไชยบูลย์ ขอ
เรียกอย่างเต็มยศที่ถูกต้อง เพราะผู้เขียน
ชัดเจนยิ่งว่า เขาไม่ใช่“ภิกษุ”ในพุทธศาสนา
แล้ว เขาเข้าข่ายเป็นสมิแล้วแน่นอน

ที่เห็นชัดเจนแจ่มแจ้ง ก็คือ เขาพูด
เผยแพร่“อวดอุตตริมนุสสธรรม”ที่ไม่มีใน
ตนจริง ตั้งแต่อยู่ในร่างของ“พระธัมมชโย”
ซึ่งอวดเป็นอาจินด้วย นับครั้งไม่ถ้วน มัน
เกินไปจริง ๆ เช่น แสดงความมี“ญาณ”หยั่ง
รู้คนนั้นคนนี้ตายแล้วไปเกิดเป็นนั่นเป็นนี่
อยู่สวรรค์ชั้นนั้นชั้นนี้ ไหญโตสวยงามอย่าง
นั้นอย่างนี้สารพัด มากมาย อันยืนยันความ
เป็นจริงไม่ได้ เพื่อจูงใจหลอกคนที่หลง
ติดหลงยึดที่มีกิเลสอยากได้ ที่มีมากอยู่ใน
ปุถุชนเป็นธรรมดา เขาจึงได้ผลอย่างมาก

เพราะเขากล้าหน้าด้านโกหก กล้าทำ
ชั่ว สร้าง“แดนที่ฝันเพื่อ”ต่าง ๆ นานาขึ้นมา
สารพัด ซึ่งไม่ให้สวຍให้งาม ให้เลิศเลอ
อย่างไรก็ยอมได้ เพราะมันเป็นแค่คำพูด
“ปรุงสร้างปั้นแต่ง”ขึ้นมาแท้ ๆ ที่ตัวเขา
เองรู้แสร้งรู้ว่ามันไม่มีจริงเลย แต่เขาก็เป็น
“เทพบุตรมาร”(ผิรภผู้หลอกคนอื่นว่าตนเป็น
เทวดา)ที่ชื่อว่า“นิมมานรดี” ซึ่งเป็น กิเลส(รติ,
รดี)แท้ ๆ ของเขาเองที่จะปรุงแต่งปั้นสร้าง
เนรมิต(นิมมาน)อะไรต่ออะไรแบบไหนขึ้น

มาหลอกลวงชาวโลกอย่างมโหฬารเป็น
ประวัติศาสตร์แห่งความชั่วเลวที่บันทึกไว้
ให้คนได้เล่าขานไปอีกยาวนาน

ให้ได้ศึกษาเป็นตัวอย่างความชั่ว
ของคนชั่วที่เอา“มห้ปปัจจตา” คือ ความ
มากมายมโหฬาร ความใหญ่โตหรูหรา
ความโอ้อ่าสะสวย เลิศเลอ เพื่อฟุ้ง รุ่งเรือง
เขื่องไปทุก“ค่านิยม”ของความยิ่งใหญ่-
ความสูงส่ง-ความมีอำนาจ-ความเรียบร้อย
สุภาพราบรินขึ้นบาน มีหลักฐาน-ความบาน
เบิกเกริกเกรียงไกรไปทั่วโลก อวดศักดิ์
แห่ง“ความยิ่ง-ความใหญ่”(มห้ปปัจจตา)หลอก
ผู้คนทั้งหลายที่หลงใหลใคร่ใฝ่ใฝ่ใจมุ่งหมาย
อยากได้กันด้วยอวิชาโมหะเป็นสามัญ
ธรรมดาของปุถุชนคนที่เต็มไปด้วยกิเลส

สิ่งทั้งหลายที่นายไชยบูลย์ทั้งพูดทั้ง
ทำมันไม่เป็น“เอหิปปัสสิโก” ที่เชื่อเชิญให้มา
ดูมาเห็นได้ ทำทายให้มาพิสูจนได้ ตรงตาม
คำตรัสไว้ดีแล้วของพระพุทธเจ้า จึงไม่เป็น
ไปตามสวากขาตธรรม ซึ่งเป็นการละเมิดทั้ง
พระธรรมคำสอน ละเมิดทั้งวินัยอาบัติหนัก

และยืนยันว่านายไชยบูลย์โกหกทำ
ทุจริตกรรมต่าง ๆ มากมาย เช่น...

ได้มีผู้ทดสอบชัดแล้วด้วยว่า นาย
ไชยบูลย์เป็นนักแต่ง“เรื่องเท็จ”มาหลอก
คน กล่าวคือ เขาได้ลองสร้างเรื่องขึ้นมา
ถามนายไชยบูลย์ ให้ตรวจสอบ“พ่อที่ตาย
ไปแล้ว”ของคน ๆ หนึ่งว่า ตายไปแล้วไป
เป็นอะไร? อยู่ที่ไหน? นายไชยบูลย์ก็แสดง

ความหยิ่งรู้วดออกมาจริงๆแล้ว ว่าผู้ตายตายไปแล้วไปอยู่สวรรค์ชั้น ๒ แถมนายไชยบุญย์ใช้โวหารพูดและเล็มหัวนล่อมเพื่อจะล้วงกระเป่าผู้ถามด้วยนะว่า “พอได้ฝากข่าวมาบอกลูกว่า มีความสุขสบายดี ขอให้ลูกทำบุญอุทิศไปให้มาก ๆ”

ซึ่งเจ้าของ“เรื่องเท็จ”นั้นก็เปิดเผยความจริงแล้วว่าเรื่อง“คนตาย”นั้น ที่แท้เป็นเรื่อง“แต่งเท็จ”ขึ้นมาทดสอบนายไชยบุญย์(คนจริงในเรื่องเท็จนั่นคือ นายชาติชาย โรจนกิริตกาญจน์)

ดังนี้ เป็นต้น ซึ่งเป็นหลักฐาน“การอวดอุตตริมนุสสธรรม”ที่ไม่มีในตนของนายไชยบุญย์ และมีเรื่องอวดอุตตริมนุสสธรรมอื่น ๆอีกมากมายหลายเรื่อง ที่นายไชยบุญย์คะนองปากพูดโกหกคนหลอกสังคัมกันเป็นว่าเล่น ซึ่งเขาโกหกด้วยความหมิ่นหยามคนราวกับว่า คนทั้งหลายเป็นเด็กอมมือ เป็นควายยังงั้นแหละ ที่เขาจะโกหกยังงี้ก็ได้ ต้องไปแคว์ทำไมคน!! เกียรติคนไม่มีเลย

ที่นายไชยบุญย์หยิ่งผยองหนักเพราะเขามีพวกมากคนใหญ่คนโตทั้งนั้น เช่น มีผู้ฟ้องร้องอธิการณายนายไชยบุญย์ต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองสงฆ์แล้วด้วย สงฆ์กระแสหลักเลยนะ แต่ฝ่ายปกครองก็เจียบอย่างสนิทไม่ยอมชำระคดี ที่เป็นอาบัติร้ายแรงนี้แต่อย่างใด ก็หมกหมักเนาในกันอย่างนี้ ในคณะสงฆ์ไทยทุกวันนี้

นี่แค่เรื่องอื้อฉาวใหญ่โตมาก คือ ของนายไชยบุญย์คนเดียว ยังมีปาราชิกอื่น ๆคน

อื่นในวงการศาสนาไทยอีกมากมายหลายผู้คน สงฆ์หมู่ใหญ่ก็หมกหมักกันไป

เพราะมีหลักฐานที่เป็นเท็จ ในเรื่องอวดอุตตริมนุสสธรรมดังที่ว่านั้น และยังมี“ปาราชิก”ในคดีที่มีหมายจับเข้าข่าย“มีความผิด”ในทุจริตกรรมเรื่องทรัพย์สินอันไม่ใช่ของตนก็ดี ซึ่งได้สำเร็จผ่านไปแล้ว และมีหลักฐานชัดแล้วถ้วนบริบูรณ์

เช่น คดีเอาเงินไปที่ไม่ใช่ของตนไปเป็นของตนอยู่นานหลายปีติดๆ พอเขาจับได้ไล่ทันว่า ไม่ใช่เงินของตน ก็เอามาคืน ตั้งเกือบพันล้าน คิดดูซิว่า อย่างนี้ไม่ปาราชิกได้ไง? ขโมยไปเป็นของตนแล้ว แล้วเอามาคืน ถือว่า เลิกกัน ไม่ผิด!!!!

เป็นไปได้อย่างไร?????

กฎหมายดึกดำบรรพ์คนเฒ่าไหน..หา? ก็“ขโมย”ไปจนสำเร็จเสร็จไปแล้วแท้ๆ แต่แล้วแค่เอาของที่ขโมยไป..มาคืน แล้ว“การกระทำอันเป็นขโมย” เป็น“กรรม”อันทำเสร็จแล้วมันหายไปได้อย่างไร? จึงไม่ถือว่าเป็น“กรรม”ที่เกิดขึ้นจริงต้องชำระความผิด

คนที่ร่วม“ยกเลิกความผิด”นี้ ผิดด้วยอีกไหม? เห็นมั๊ย?? ...ทำกันได้ถึงขนาดนี้

นี่คือ ตัวอย่างแค่คน ๆเดียว ยังมีอีกที่ช่วยกันปกปิดหมกหมักมานานในวงการศาสนาพุทธ จนล้มละลายเกินกว่าจะขุดขึ้นมาประจาน มันขายหน้าขนาดไหน

ปาราชิกแต่เป็นสังฆราชา! ปาราชิกแต่เป็นสมเด็จพระเจ้า! ปาราชิกแต่เป็นพระพรหม! ชั้น

ต่ำกว่านั้นอย่าไปพูดถึงเลย มันอะไรกัน!!!!
นี่หรือคือ ศาสนาพุทธ?????

“ความแพร่หลายของความผิด” ที่ทำ ๆ กันได้เกิดขึ้นมากเหลือคณานับ ทำให้พุทธศาสนาถูกเชื่อ“ผิด ๆ” อย่างที่เป็นอยู่ในสังคมชาวพุทธทุกวันนี้ ซึ่งจะพื้่นกลับ แก้กักลับกันยากยิ่งเหลือเกิน

แต่ยังงั้นมันก็ต้องมาช่วยฟื้นคืนกลับมาให้จนได้ เพราะเราคนไทยเลือดไทยและวิญญาณพุทธมาแต่เกิดเป็นชาติไทยกัน ตั้งแต่ต้นธาตุ-ต้นธรรมแห่งประเทศไทยแล้ว

พูดมามันสุดจะกล่าวกันอีกแล้วจริง ๆ จึงเป็นความเสื่อมหันที่สุดที่เห็นได้ว่า ทุกวันนี้ศาสนาพุทธสุด“สงสาร”สุด“เวทนา” กันแล้วสุด ๆ

นั่นก็คือ ความรู้เรื่อง“สงสาร” และเรื่อง“เวทนา” ได้ผิด“จม”ไปกับความเป็นผู้กุมอำนาจความเป็น“พุทธ”ของมนุษย์นี้ หวิดไม่มีวันผุดวันเกิด“ความรู้แจ้ง-เห็นจริง” กันได้อีกแล้ว ..ปานนั้น

เพราะแท้จริงนั้น “บุญ”มีหน้าที่แค่“ฆ่ากิเลส-กำจัดบาป”เท่านั้น เมื่อทำแล้วเสร็จหน้าที่ ก็ไม่มีอะไรของ“บุญ”นั้นเหลือที่จะ“สะสม”อีกต่อไปเลย “บุญ”ทำหน้าที่เสร็จกิจก็“จบแท้” แล้วก็หายไป ลึนสูญไปเลย

เป็น“วิบัติ”จริง ๆ ด้วยประการอย่างนี้ ดังนั้น ความเป็น“พลังงานที่ชำระกิเลสให้สิ้นจนสะอาดหมดจดไปจากจิตสันดาน” (สันดานัง ปุณาติ วิโสเธติ) ก็ดี ก็ต้องชัดเจนยิ่งว่า

แบบ“สมณะ”นั้นอย่างไร? แคไหน? หรือแบบ“วิปัสสนา”นั้นอย่างไร? แคไหน?

หรือพลังงาน“บุญ”ที่ทำหน้าที่ได้เป็น“ส่วนบุญ”(บุญญภาคิยา,บุญญภาค) ก็ดี มันทำได้จริง นั้นเป็นแบบไหน? อย่างไร? ได้เป็นส่วน ๆอย่างไร? แคไหน? ย่อมรู้จริงด้วยตน จึงจะสามารถรู้จริงรู้แจ้งว่า ความเป็น“เปรต”ว่า คือ“เสขบุคคล”นั้นอย่างไร?

“อเสขบุคคล”สิ้นความเป็น“อบายภพ-กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ” ตามลำดับนั้นอย่างไร? เป็นไปได้ตามลำดับจริงนั้นจริงอย่างไร? แคไหน ๆ อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

และหมดสิ้นอย่างเป็น“นิจจัน-ธวัจ-สัสสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปิง” นั้นแท้จริงไหม? เราเป็นได้สัมบุรณ์หรือยัง?

และภาวะของ“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญาปาปปริกขิโณ) นั้นเป็นอย่างไรแท้ ๆ?

ที่สุด“ไม่ทำบาปทั้งปวง ทำแต่กุศลถ้อยเดียว”(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสุปัสสัมปทา) นั้น ทำไมมันจึงเป็นอย่างนั้น มันแค่กดข่มเอา หรือว่า มันไม่ทำแล้วจริง ๆ ชนิดที่เป็นเช่นนั้นเองนั้น(ตถตา) เป็นอย่างไร?

ผู้บรรลุเองแท้จริงจะรู้ได้ด้วยตนทั้งสิ้นทุกอย่างมาแต่“เหตุ”จริง ๆ

“เหตุ”แท้ ๆที่ทำให้คนประพฤติ(กรรมะ) เป็น“กรรม”ไปในทิศ(สุนรก)เช่นนั้น แทนที่จะเดินทางไปสวรรค์ แต่กลายเป็น“กรรม”ที่พาตั้งลงนรก เพราะ“อวิชชา”ก็อย่างนี้เอง

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

☑ อ่านต่อบนหน้า

ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๙ • ๑๕

สี่สั้น สี่ชีวิต

ทีม สมอ.

เขาเดินตามความใฝ่ฝันของตนเอง
ทั้งอยากได้และอยากเป็น
อายุ ๒๒ รุ่งเรืองสุด! เป็น..เชษฐ์ สไมล์บัฟฟาโล่
วันนี้เขายืนอยู่บนความจริง
มองเห็นลัศจรรย์ของชีวิต
เป็นอีกคนใหม่ที่รุ่งเรือง เป็น..ผู้ให้

วรเชษฐ์ เออมเปีย

• มีอกลองมองเห็นธรรม •

(ขอบคุณข้อมูลจากรายการ “เงาฟ้าที่ทอผ้า” บุญนิยมทีวี)

THAI-DANISH

07

“

มีค่ายเทปเรียกไปออกเทป
ผลงานเพลง ฝึไม้ลายมือแต่ละคนในวงสูงมาก
ทำให้โด่งดัง ประสบความสำเร็จ
ผมทำรายได้สูงสุดเป็นหลักแสนต่อวัน
ขั้นต่ำคือเจ็ดหมื่น

”

เขาคือใคร

ผมชื่อ วรเชษฐ์ เอ็มเปีย หรือในวงการสมัยเก่าเรียกผมว่า เชษฐ์ สไมล์บัฟฟาโล่ ผมเป็นเด็กบ้านนอก อยู่ที่ตำบลหนองขยาด อำเภอพนัสนิคม จ.ชลบุรี โตมาจากเด็กที่เล่นดนตรีตั้งแต่อยังเล็กยังไม่เข้าชั้นประถม เพราะพ่อเป็นครูสอนดนตรี ผมเล่นทั้งดนตรีไทย ดนตรีสากล สลับกันไปจนจบ ป.๖ ทางโรงเรียนพนัสนิคมพิทยาคารรู้ว่าผมเป็นลูกอาจารย์วิเชียรที่เลื่องลือด้านดนตรี เขาก็ให้ผมสอบสัมภาษณ์ แล้วรับผมเข้าไปอยู่วงโยธวาทิตของโรงเรียน ผมเป็นเด็กกิจกรรม ผลการเรียนไม่ดีเท่าไร ตอนประถมก็เรียนเก่งอยู่ แต่พอขึ้นมัธยมผลการเรียนก็อ่อนลง

การเกิดขึ้นของวงสไมล์บัฟฟาโล่

ผมชอบเล่นดนตรีและเล่นกีฬา แต่ที่รักมากที่สุดก็คือดนตรี รู้ว่าโตขึ้นต้องเป็นนักดนตรี แต่ไม่รู้ว่าจะเป็นไปได้แค่ไหนเพราะอยู่บ้านนอก โอกาสไม่เท่ากับคนในเมือง อาศัยความพยายามฝึกฝนและถ่ายทอดวิชาจากพ่อ

จบ ม.๖ เพื่อนๆ เข้ากรุงเทพฯ ผมก็ตามเขาไปด้วย อาศัยอยู่บ้านเพื่อนก็ค่อนข้างจะลำบาก

เพราะที่บ้านไม่สนับสนุน พ่อแม่อยากให้ผมเป็นข้าราชการ พี่สาวผมก็เป็นครู เขาไม่อยากจะลำบาก แต่เมื่อใจผมรักดนตรี อยากเป็นนักดนตรีที่ประสบความสำเร็จ ผมจึงมุ่งมั่นมาทางนั้น แต่ก็ลำบาก ต้องอดๆ อดๆ ได้รับประสบการณ์ต่างๆ มากมายกว่าจะเริ่มดัง เพราะสมัยก่อนเขาไม่ได้เอาใครก็ได้มาออกเทปง่าย ๆ เขาจะเน้นเอาพวกดารามาออกเทป ไม่เอานักดนตรีเพราะถึงแม้มีฝีมือก็จริง แต่ถ้าหน้าตาไม่ได้ก็ไม่ค่อยไหนเขาจับตอนนั้นผมรู้สึกผิดหวังในชีวิตมาก ผมกลับมาบวชให้แม่ที่บ้าน จากนั้นอาจจะบุญกุศลส่ง มีค่ายเทปแห่งหนึ่งมาเรียกผมไปออกเทป จึงสมประสงค์ เพราะว่าผลงานเพลงและฝึไม้ลายมือของแต่ละคนในวงสไมล์ บัฟฟาโล่ นี้สูงมาก จึงทำให้โด่งดังประสบความสำเร็จกันทั้งวงในตอนนั้น

ชีวิตเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ

จากคนจนกลายเป็นคนรวย ผมทำรายได้สูงสุดเป็นหลักแสนต่อวัน ขั้นต่ำคือเจ็ดหมื่น ช่วงนั้นผมก็ดูแลทางบ้านไปด้วย คือหลังจากหนีออกจากบ้านก็ไม่ได้กลับไป แต่ส่งเงินไปให้บ้าง มีช่วงหนึ่งที่กำลังดังมากก็กลับมาที่บ้าน ตอนนั้นมีรถ

“

แม่ป่วยผมไปเฝ้าทุกวัน

บางทีก็เดือนหนึ่ง บางช่วงก็สามเดือนกว่า
พอออกมาจากโรงพยาบาลไม่กี่เดือนก็ติดเชื้อ

ต้องเข้าโรงพยาบาลอีกเป็นเดือนสองเดือน
อยู่อย่างนี้เป็นปี ๆ

ตอนนี้แหละที่ผมเจอคนเกิด คนตาย คนป่วย
เกือบทุกวัน

”

ของตัวเองแล้ว มาช่วยปลดหนี้สินให้พ่อแม่พี่น้อง
ทุกคน แม่เริ่มตามองไม่เห็น ผมก็พาแม่ไปรักษาจน
ตามองเห็นได้ดี

ต่อมาผมถูกรอคความรวยคุกคามโดยไม่รู้ตัว
ผมรู้สึกชื่นใจ พอใจในตัวเองมาก รู้สึกประสบผล
สำเร็จ ไม่คิดถึงอนาคตแล้ว มีเงินมาเท่าไรก็
ผลาญหมด เป็นประเภทคนจนที่สุดแล้วกลายเป็น
คนรวยที่สุดประมาณนั้น ในที่สุดผมก็เป็นอย่าง
ที่เขาเรียกว่าเป็นโรคความดั่งล้มเหลว คือ มัน
เป็นธรรมชาติของคนหนุ่ม แต่มีเงินหลาย ๆ ล้าน
ผมใช้บำเรอกิเลสตัวเองหมด อยากได้อะไรก็ซื้อ
ไม่ว่ารถหรือบ้านหรืออะไร ๆ ต่าง ๆ ตอนรุ่งเรือง
ที่สุดอายุ ๒๒ ปี เป็นเซ็กซี่ สโมล์บัฟฟาโล่

จุดหักเหชีวิต

มีหลายจุด จุดใหญ่ก็ตอนแม่ป่วย จุดเล็กก็
ตอนเลิกกับแฟน และกิจการที่ทำอยู่มันพลิกผัน
เศรษฐกิจทรุดตัว ตอนนั้นผมเปิดโรงเรียนสอน
ดนตรีที่ค่อนข้างใหญ่ ต้องลงทุนเยอะ พอพอสงบ
แตกในยุคนั้น ผมก็เลยแย แฟนก็ลาจาก แต่ผมไม่
รู้สึกอะไรมากเท่ากับที่แม่ป่วย ต้องผ่าตัดชั้น

สุดท้าย เพราะแม่เป็นทั้งกระเพาะรั้ว หัวใจวาย
ฉับพลัน หัวใจโต ไตวาย แต่ก็ส่งเข้าห้องไอซียูได้ทัน
หมอให้ความหวังแค่ ๕ เปอร์เซ็นต์ ผมเลยบนบาน
ไว้ว่าผมจะบวชถ้าแม่หายป่วย สุดท้ายแม่ก็ฟื้นตื่น
มาได้พูดได้คุยกันจนบัดนี้

แม่ป่วยผมไปเฝ้าทุกวัน บางทีก็เดือนหนึ่ง บาง
ช่วงก็สามเดือนกว่า พอออกมาจากโรงพยาบาล
ได้ไม่กี่เดือนก็ติดเชื้ออีก ต้องเข้าโรงพยาบาลอีก
เป็นเดือนสองเดือน มันก็อยู่อย่างนี้เป็นปี ๆ ตอนนี้
แหละที่ผมเจอคนเกิด คนตาย คนป่วยเกือบทุกวัน
ที่โรงพยาบาล ใหม่ ๆ ผมก็รับไม่ค่อยได้ มันคงเป็น
กลิ่นของโรงพยาบาล เดิมผมอยู่ในแควดวงดารา
ที่ฉีดน้ำหอมกันหอมฟุ้งทั้งวัน แต่ที่โรงพยาบาล
มีแต่กลิ่นยา กลิ่นของความหุดหู่เศร้าหมอง แต่
นาน ๆ เข้าผมก็ชิน รู้สึกแล้วว่า เออ...นี่คือสัจธรรม
นี่คือความจริงของชีวิต

ปลงตก

ผมไปโรงพยาบาลทุกวันเพราะเราเป็นลูกจะ
ทิ้งแม่ไปได้อย่างไร ผมตัดทุกอย่างเพื่อไปเฝ้าแม่
อย่างอื่นผมไม่สนใจแล้ว อะไรจะเกิดผมปล่อย

“
เราจะมัวหาเงินเยอะๆไว้ทำไม
พอตายแล้วทุกอย่างที่เราเฝ้าเอาไว้ด้วยไม่ได้
เริ่มเกิดความคิดใหม่ว่า
ครั้งนี้ขออยู่เคียงข้างแม่
เงินที่ขายบ้านก็เอามาทำอะไรที่พอทำได้
ที่เป็นความพอเพียง มีเหลือก็แบ่งปัน
”

ทั้งหมด ดูแลแม่อย่างเดียว การได้เห็นความเกิด แก่เจ็บตาย กลายเป็นจุดพลิกผันสูงสุด คนเกิดก็ทุกข์ พ่อแม่พี่น้องมารวมกันดู มาช่วยกันลุ้น ส่วนเตียงโน้นโดนเข็นออกไปแล้ว ลูกหลานร้องไห้ระงม อีกเตียงก็มีสายระโยงระยางรอบตัวคนไข้ บางคนเข้ามามีแผลบาดเจ็บและไปหมด

ผมเห็นอย่างนี้ทุกวัน ๆ จนเกิดความคิดว่า **เราจะมัวหาเงินเยอะๆไว้ทำไม พอตายแล้วทุกอย่างที่เราเฝ้าเอาไว้ด้วยไม่ได้เลย** ไปดูเขารดน้ำศพ ก็ชัดเจนว่าแม้แต่น้ำหยดเดียวก็ไม่มีใครเอาไปได้ ผมเริ่มเกิดความคิดใหม่ว่า **ครั้งนี้ขออยู่เคียงข้างแม่ เงินที่ขายบ้านได้ก็จะเอามาทำอะไรที่พอทำได้ที่เป็นความพอเพียง มีเหลือก็แบ่งปัน** เพราะตายแล้วเอาไปไม่ได้สักอย่าง คิดแล้วผมก็ไปปฏิบัติธรรมหนึ่งพรรษา เพราะแม่เริ่มอาการดีขึ้นแล้ว ก็ให้พ่อมาดูแลแทน จากเดิมที่ไม่ค่อยเข้าวัด เพราะเข้าแต่พับ เข้าแต่เฑาะ พอมาเข้าวัดพรรษาหนึ่งก็เริ่มอยู่ตัว คิดเป็นมากขึ้น โลกน้อยลง ตอนนั้นก็อยู่บ้านใกล้กับบ้านแม่ บ้านผมอยู่ท้ายสวน อยู่กับธรรมชาติที่ร่มเย็น อยู่กับต้นไม้ที่ผมปลูกเอง

เส้นทางสายใหม่

ผมดีใจที่ได้มาอยู่กับเสียงนก เสียงจิ้งหรีด เสียงหิ่งห้อยกลางคืนที่ห้อยก็พากันมาโชว์ตัว ผมสร้างฝันได้สำเร็จจากการปลูกต้นไม้ที่ผมเพาะเมล็ดพันธุ์เอง เต็มที่นั่นโตหมดแล้ว

ผมคิดว่าเราต้องมีความร่มเย็นจากธรรมชาติก่อน ก็ต้นไม้แหละที่ให้เราได้ ส่วนห้องแอร์นอกจากไม่ธรรมชาติแล้ว ยังมีอากาศไม่สะอาดทำให้เราป่วย นอนได้น้อย ไม่มีไอโซนให้เรา ไม่เหมือนต้นไม้ ผมจึงปลูกต้นไม้ แล้วขุดคลองรอบ ๆ สวนให้โอบอุ้มความชื้นไว้

ผมศึกษาเรื่องนี้จากปราชญ์ชาวบ้าน และเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง เป็นการดำเนินตามรอยเท้าพ่อ ยิ่งทำตามที่ท่านทรงแนะไว้ก็ให้เห็นอะไร ๆ มากขึ้น

ตอนนี้ต้นไม้ก็ดูแลกันเองได้แล้ว มีพวกนก มีพวกสัตว์มาอาศัย เป็นธรรมชาติมาก ๆ จิตใจเราก็สงบ รู้สึกว่าเราอยู่รอดแล้วไม่ว่าจะปลูกข้าว ปลูกผักก็ได้ผลดี เงินก็มีเพิ่ม **คนที่มาทำเศรษฐกิจพอเพียงจะมีใจพอและมีเงินเหลือเยอะขึ้น** ใคร

“

ตั้งโรงงานเลี้ยงอาหารเด็กยากจน
จากเงินส่วนเหลือที่เราให้ได้โดยไม่เดือดร้อน
โรงงานทำง่าย ๆ เอาซาแลนมากางกับไม้ยูคา
ช่วงแรกโดนพายุเข้าก็โคลนล้มพังหมด
ก็พาเด็ก ๆ ไปกินข้าวข้างนอก
ได้พบเจ้าของหมู่บ้านใจดีช่วยสร้างโรงงานให้
ผมก็เข้าร่วมกับเขาด้วย

”

เดินตามเส้นทางนี้มีเงินเหลือทุกคน เพราะเป็นคน
รู้จักกินรู้จักใช้ เราจะประมาณได้ว่ามีแค่นี้เราจะ
ใช้แค่ไหน ที่สุดแล้ว เงินมันก็เหลือ

สร้างกุศลกรรมสะสมไว้

ท่านพุทธทาสสอนว่าโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน
เพื่อนก็โทรมาบอกว่าคนนั้นตาย คนนี้ตาย เพื่อน
รอบข้างเราก็ตายไปหลายคน ตัวเราจะตายวันไหน
ก็ไม่รู้ เราก็มีเงินเหลือจากการที่เราใช้ชีวิตตามแนว
เศรษฐกิจพอเพียง รู้สึกว่าเราพอ เราอยากแบ่งปัน

ผมส่งเงินไปช่วยวัดที่กัณดารที่กำลังสร้างเมรุ
แต่ยังไม่เสร็จ ผมจัดมินิคอนเสิร์ตที่บ้าน เปิดเล่น
ดนตรี ได้เงินมาก็แบ่งเงินไปช่วยเจ้าโน้นเจ้านี้ คือเรา
ไม่ได้ใช้เงินเราเอง แต่เป็นเงินของผู้ที่มาดู
คอนเสิร์ตเขาช่วยกัน บางทีก็มีผู้แฉ่งมาว่าสุนัข
จรจัดเดือดร้อน เราก็เอาเงินนี้แบ่งแจกไปอีกจน
หมด

ต่อมามีคนทักผมว่าไปทำบุญกับที่อื่น แต่บ้าน
ตัวเองไม่ทำ ผมก็คิดได้ว่า เออ..งบเราเองก็มี เมื่อ
โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพชุมชนแถวบ้านผม
ต้องการอะไร เช่น จะถมที่ จะทำเสาชิง หรืออะไรที่
ของบหลวงไม่ได้ เช่นผ้า màn หรือห้องคลินิกทำฟัน

ผมก็ติดต่อขอความช่วยเหลือจากเพื่อนฝูงคนรู้จัก
เขาก็ช่วยทำให้ ส่วนเงินที่ขาด ผมก็ใช้เงินส่วนตัว
เติมเข้าให้ครบ ถ้าผมไม่มี ผมก็บอกบุญไปยัง
คนที่เขาอยากจะช่วย การอยู่อย่างพอเพียงทำให้
ผมมีเงินเหลือเพราะค่าใช้จ่ายมีน้อย เนื่องจาก
เรากินของที่เรaplุ๊กเอง ไม่ต้องซื้อ ก็นำเงินนั้นมา
ใช้เพื่อประโยชน์ผู้อื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ
ทำดีแล้วรู้สึกสบายใจก็พอแล้ว

สละความโลภออกเป็นบุญ

ผมตั้งโรงงานเลี้ยงอาหารเด็กยากจนจาก
เงินส่วนเหลือที่เราให้ได้โดยไม่เดือดร้อน โรงงาน
ผมก็ทำง่าย ๆ โดยเอาซาแลนมากางกับไม้ยูคา ใน
ช่วงแรกโดนพายุเข้าก็โคลนล้มพังหมดเลย ผมก็พา
เด็ก ๆ ไปกินข้าวข้างนอกทุกวัน ได้พบเจ้าของ
หมู่บ้านใจดี เขาสร้างโรงงานให้ ผมก็เข้าร่วมกับ
เขาด้วย ซึ่งเป็นเงินจากคนที่มาร่วมทำบุญกับผมไว้

ทุกวันเด็ก ๆ ก็มาร่วมกิจกรรมตอนเช้ากัน
ที่โรงงาน ตอนแรกพวกเขาก็ไม่ค่อยกล้ามา
บางคนที่ยากจนมากเขาก็กลัว ไม่กล้ามา เราก็
พยายามคะยั้นคะยอให้มากิน หลายคนที่ไม่เคย
ชอบชิต ก็ดูสดใสขึ้นเพราะได้อาหารครบห้าหมู่ทุกวัน

“
ผมตั้งใจทำความดีที่สุดในแต่ละวัน
ทำเหมือนกับว่ามันเป็นวันสุดท้าย
ถ้าทำดีทำถูกต้อง เราไม่ห่วงวันพรุ่งนี้แล้ว
ถ้าตื่นมาอีกวันหนึ่งได้ก็ยิ่งดี
เราก็ได้กำไรไปอีกหนึ่งวัน
”

การที่คนอื่นเขาเห็นผมทำ เขาก็ศรัทธามาร่วมบุญกัน เงินที่เหลือผมก็แบ่งไปช่วยที่อื่นด้วย ผมตั้งใจจะไปจนกว่าผมจะตาย ผมคิดว่าคงไม่เกิดขึ้นที่นี้ที่เดียวหรอก อาจมีผู้เห็นดีและทำตามอีกในอนาคต คงไม่ได้มีโรงงานเฉพาะหมู่บ้านผม เวลานี้มีผู้คนบริจาคโน่นนี่มาให้ อะไรที่เราไม่ใช้หรือมันเหลือ เราก็เอาไปแบ่งปัน มีโรงเรียนบนดอยแห่งหนึ่ง เขาโพสต์เข้าเฟซบุ๊กวาระเชษฐ เอ็มเปียว่าเขาขาดแคลนอะไรบ้าง พอผมเห็นก็บอกเขาว่าผมจะส่งไปให้โดยผ่านเพื่อน ๆ ในเฟซบุ๊กที่เขาบอกมาว่าเขาจะไปที่นั่น ตอนนี้มีผมมีผู้ร่วมบุญกุศลด้วยไม่ขาด มากันเรื่อย ๆ ยามใดขาดแคลนผมก็นำเงินที่บางท่านบริจาคไว้มาซื้อข้าวของเลี้ยงเด็กและคนชราได้ตลอด

ผมเป็นตัวประสานงาน เป็นทั้งตัวแจกจ่ายออกไปและรับเข้ามา จากเล็ก ๆ มันก็ใหญ่ได้เพราะแต่ละคนทำกุศลด้วยใจบริสุทธิ์ ซึ่งพลังเหล่านี้ก็ทำให้เรารู้สึกเบา สบาย ที่เป็นผู้ให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ เลย

ไม่กลัวความตาย

ผมตั้งใจทำความดีที่สุดในแต่ละวัน ทำเหมือนกับว่ามันเป็นวันสุดท้ายของผม ถ้าเราทำดี ทำ

ถูกต้อง เราไม่ห่วงวันพรุ่งนี้แล้ว ถ้าตื่นมาอีกวันหนึ่งได้ก็ยิ่งดี เราก็ได้กำไรไปอีกหนึ่งวัน ได้ทำให้ดีที่สุดในอีกหนึ่งวัน ในส่วนตัวผมก็เก็บเงินสำรองไว้ก่อนหนึ่งแล้ว เป็นค่างานศพตัวเอง จะได้ไม่ต้องรบกวนใคร ไม่ต้องให้เขาใส่ซองมาช่วยงานศพเราสำหรับผม ความตายเป็นเรื่องธรรมดา

อย่าประมาทกับชีวิต

หลายคนคิดว่าแก่ ๆ แล้วค่อยเข้าวัดเข้าวา กันหรือรวย ๆ ก่อนค่อยไปทำบุญกัน บางท่านยังไม่ทันแก่ ยังไม่ทันรวยก็ตายก่อนแล้ว อย่างคนที่เกิดอุบัติเหตุ เป็นต้น เพราะท่านไม่เต็มบุญไม่เสียสละฝึกสะสมกุศลของท่าน ไม่ทำบารมีเสริม น้ำในตุ่มถ้าเราดื่กใช้ทุกวัน ๆ โดยไม่เต็ม ลักวันมันก็หมดตุ่มเหมือนบุญกุศล ถ้าเราเอาแต่ใช้บุญเก่า ไม่นานก็หมดบุญ อย่ามัวคิดว่ารวยก่อนค่อยทำบุญ เราไม่รู้เราจะรวยเมื่อไหร่ เราอาจกลายเป็นคนพิการที่ช่วยตัวเองยังไม่ได้ กล่าวไปโยจะไปช่วยผู้อื่น

การทำบุญกุศลต้องทำตอนที่เรายังกำลังวังชา ไม่ใช่มีหนืออยู่จะทำบุญกุศลไม่ได้ ทำทีละเล็กทีละน้อยก็ได้ แค่วันละบาทสองบาทด้วยใจที่เป็นสุข มีเงินสิบบาทก็อาจทำสักสองสลึงหรือหนึ่งบาทก็สุขแล้ว ไม่จำเป็นว่ามีร้อยแต่ทำเกินร้อย

๑๑

อาจจะเริ่มต้นด้วยการให้อะไรเล็กๆ น้อย ๆ

เราจะได้รับความสุขทันที

แค่เห็นคนมีน้ำใจให้กัน ก็เป็นสุขแล้ว

การเมตตาต่อกันนำสุขมาให้ทุกฝ่าย

ให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน จิตใจจะชาวสะอาดขึ้นเรื่อย ๆ

๑๒

กลัวว่าทำน้อยแล้วจะอายุเขา มีน้อยทำน้อย แค่อจิตใจ
ที่อยากจะทำบุญอยากเสียสละก็เกิดความดีเกิดกุศล
แล้วถ้าได้ทำจริง ๆ ก็ได้บุญสองต่อ คือได้ปฏิบัติ
จริง ๆ ด้วยไม่ใช่แค่อคิดด้อย่างเดียว

ว่าเราไม่ฆ่าแล้ว ผมไม่คิดจะไปฉีดยุง ไปตบไปฆ่า
ไม่ว่าสัตว์ใหญ่สัตว์เล็กสัตว์น้อย

เห็นทุกข์เห็นธรรม

ความทุกข์ทำให้ผมเป็น วรเชษฐ์ คนใหม่
วรเชษฐ์คนเก่าเจอทุกข์มากทุกอย่าง ผมเจอแบบว่า
เรื่องนี้แน่ใจแล้ว เรามั่นคง เราแจ้ง เราสุดยอด
แล้ว ผมพบว่ากิเลสโตสุดช่วงที่อาชีพเรารุ่งเรือง
เงินเข้าเยอะ กิเลสก็บังตา ก็ทำตามเขาไปแบบ
ไม่รู้เรื่อง ซึ่งเป็นช่วงที่ร่ำรวยมาก คนไม่เชื่อจะ
ไม่เชื่อเลย นั่นแหละ มันคือความประมาททั้งสิ้น
จริง ๆ แล้วไม่มีอะไรยั่งยืน ไม่มีอะไรแน่นอน
ความจริง คือ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ความพลัดพรากจาก
กัน นอกจากนี้แล้วใครจะคิดว่าอะไรยิ่งใหญ่ก็คิดก็
ยึดไปเถอะ จะใหญ่แค่ไหน ตายแล้วก็เล็กกว่าโลง
อยู่ดี ผมคิดแค่นี้ แล้วเราจะใหญ่โตไปทำไม ทุกวัน
นี้เวลานอนผมก็กางมุ้ง ไม่ต้องเบียดเบียนหาหา
ฉีดยุงไปทำร้ายไปฆ่ามัน ปล่อยไว้ ๗ วันเขาก็ตาย
เองอยู่แล้ว วงจรชีวิตเขามีแค่นั้น ถ้าไม่จำเป็นหรือ
ไม่รู้เราอาจเหยียบโดนมันเข้าบ้าง เราไม่ได้ระวัง
ถึงขนาดเกร็งมาก ผมเอาตรงเจตนาและความคิด

สิ่งดี ๆ ที่แบ่งปันกันได้

ผมเชื่อว่าจิตของเราสื่อถึงกันได้ด้วยการให้
ท่านจะรู้สึกเลยว่าเมื่อไหร่ที่เราได้ให้ เราก็รำรวย
ทันที แต่ถ้าเราเป็นฝ่ายรับอย่างเดียว ท่านจะ
รู้สึกว่าเราไม่มั่งมี อาจจะเริ่มต้นด้วยการให้อะไร
เล็กๆ น้อยๆ ก่อน เราจะได้มีความสุขทันที แค
เห็นคนมีน้ำใจให้กัน เราก็เป็นสุขแล้ว การเมตตา
ต่อกันนำสุขมาให้ทุกฝ่าย การให้ทุกอย่างถ้าให้โดย
ไม่หวังสิ่งตอบแทน จะเห็นว่าจิตใจเราชาวสะอาด
ขึ้นเรื่อย ๆ พอมันชาวรอบก็จะมีกัลยาณมิตร
เข้ามาอยู่รอบ ๆ ตัวเรา ผมโชคดีที่คิดได้อย่างนี้
ตอนอายุ ๔๕

ผมได้พบเจอกัลยาณมิตรมากมาย เมื่อผู้
ให้กับผู้ให้มาเจอกันก็มีแต่ความสุข ตอนเด็ก ๆ
ผมเกรงก็เจอแต่คนเกรง ผมคิดว่าเมื่อได้เป็นผู้ให้
สุขภาพกายและสุขภาพใจจะดีด้วย ผมอยู่ตรงนี้มีมา
๒๐ ปีแล้ว ไม่เจ็บไม่ป่วยถึงขั้นต้องเข้าโรงพยาบาล
แต่ก็ไม่ประมาท รู้จักให้แล้วต้องรู้จักดูแลตัวเอง กิน
อาหารมีประโยชน์ ขยันออกกำลังกาย เราจะได้
มีกำลังวังชาไปดูแลช่วยเหลือคนอื่น ๆ

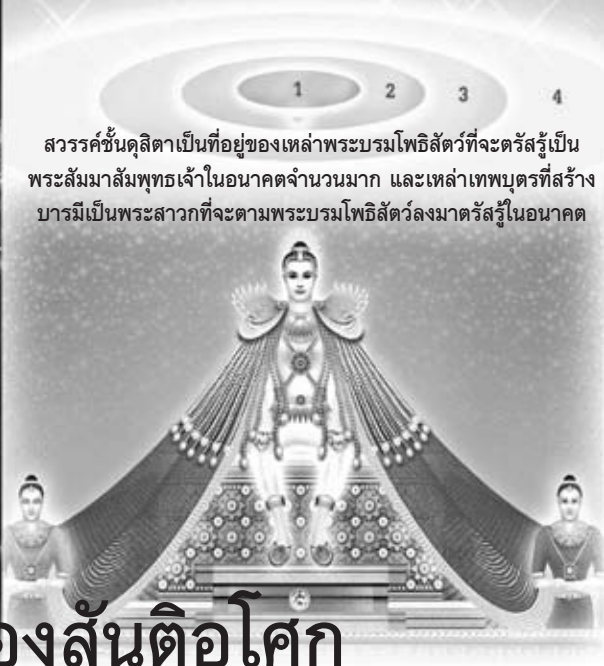
อัตลักษณ์ของศาสนาพุทธ คือ
ความเป็นโลกุตระ
เป็นอเทวนิยม
เน้นความดับภพชาติ
ไม่ได้ปรารถนา
เป็นเทวดาชั้นไหน ๆ
และเป็นอนัตตาไร้ตัวตน
ที่จะไปยึดมั่นถือมั่น
อีกต่อไป

- 1) เขตผู้ปกครอง, พระอริยบุคคล
- 2) นิยตโพธิสัตว์, วงบุญพิเศษ
- 3) อนิยตโพธิสัตว์
- 4) ผู้มีกำลังบุญถึง

23

สวรรค์ชั้นดุสิตาเป็นที่อยู่ของเหล่าพระบรมโพธิสัตว์ที่จะตรัสรู้เป็น
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตจำนวนมาก และเหล่าเทพบุตรที่สร้าง
บารมีเป็นพระสาวกที่จะตามพระบรมโพธิสัตว์ลงมาตรัสรู้ในอนาคต

โพธิสัตว์ของสันตโตศก และธรรมกาย

ในแวดวงของพวกภูชาติดัวด้วยกัน มักจะพูด
กันเล่น ๆ ว่า “คนที่พูดโกหกบ่อย ๆ อีกหน่อยก็จะ
หลงเชื่อว่าคำโกหกของตัวเองนั้นเป็นของจริง” ไม
่น่าเชื่อว่าคำพูดเล่น ๆ ดังกล่าวนี้นี้ ดูจะเป็นอมตวาจา
ไปเสียแล้ว โดยดูได้จากพวกโกงบ้านโกงเมือง แต่
พยายามพูดยืนยันว่าตัวเองเป็นฝ่ายประชาธิปไตย
เมื่อพูดไป ๆ ทุกเมื่อเชือวัน พวกไทยเฉยทั้งหลาย
ก็เหมือนรับรองโดยคณะฯ สดทำยเลยกลายเป็นว่า
ที่บ้านเมืองมีปัญหาอยู่ เพราะเป็นการต่อสูระหว่าง
ฝ่ายประชาธิปไตยกับฝ่ายอนุรักษนิยม และทฤษฎี
โกหกบ่อย ๆ นี้ดูจะลุกลามบานปลายไปเกือบ
ทุกเรื่องในบ้านเมืองของเรา จนแทบจะแยกกัน
ไม่ได้ว่าอะไรเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องไม่จริง เช่น
รุ่นน้องที่จมน้ำแล้วจริง ๆ มันเป็นการรับน้องหรือ
ไม่ได้รับน้อง? หรือเรื่องของหมอบเปรมศักดิ์ แล้ว
หมอบังคับนักข่าวหรือนักข่าวบังคับหมอบังคับกันแน่ ?

แค่เรื่องประชาธิปไตยก็ยังตัดสินกันไม่ได้ง่าย ๆ
ถ้าไปถึงเรื่องอหังตจริงอหังตเก้ ซึ่งแน่นอน
อหังตเก้ก็ต้องทำให้ดูเทกว่าอหังตจริงอยู่แล้ว ก็
จะพิจารณากันได้ยากขึ้น ยิ่งระดับโพธิสัตว์ที่สูงขึ้น
ไปอีก ก็ยิ่งตัดสินใจได้ยากขึ้น แต่ยังไงของจริงก็
ย่อมมีหนึ่งเดียว ระหว่างโพธิสัตว์กับสัตว์ได้ต้นโพธิ
นาน ๆ ไปทางยอมโผล่ออกมาให้เห็นกันได้สักวัน

โพธิสัตว์ของธรรมกายนั้นเป็นฉันใด?

ถาม : สวรรค์ชั้นดุสิต หรือดุสิตบุรี คืออย่างไร ?
ทำไมพระบรมโพธิสัตว์ที่จะตรัสรู้เป็นพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า และนักสร้างบารมีทั้งหลายถึงเลือกที่
จะอยู่ชั้นนี้

ตอบ : สวรรค์ชั้นดุสิต มีความกว้างใหญ่ไพศาล

มาก มี **ท้าวสันดูลิต** ซึ่งบรรลุปะเป็นพระโสดาบัน แล้วเป็นผู้ปกครองภพ ที่ตั้งของสวรรค์ชั้นดุสิต

อยู่สูงขึ้นไปจากยอดเขาลีเนรุ อยู่ในอากาศเหนือสวรรค์ชั้นยามา ๔๒,๐๐๐ โยชน์ บน

สวรรค์ จะไม่มีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ทำให้ไม่มีเงา ไม่มีมูมมิตบนสวรรค์ อยู่ได้ด้วยแสงสว่างจากวัตถุสิ่งของต่างๆ เช่น กายของเหล่าเทวดา วิมาน สวรรค์ ลีงแวดล้อมต่างๆ มีแต่ความสว่าง จึงไม่ต้องอาศัยดวงอาทิตย์

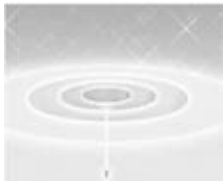
ลักษณะของสวรรค์ชั้นดุสิต จะไม่ได้กลมอย่างโลกมนุษย์ แต่จะกลมแบบราบถ้ามองจากสวรรค์ชั้นยามาขึ้นไป จะมองเห็นเป็นแสงสว่างนุ่มเนียนตา และถ้ามองจากสวรรค์ชั้นดุสิตขึ้นไป

ก็จะเห็นแสงสว่างนุ่มเนียนตาของสวรรค์ชั้นนิมมานรดี หรือถ้ามองลงไปที่ดาวดิงส์ก็จะเห็นว่า มีขนาดเล็กนิดเดียว

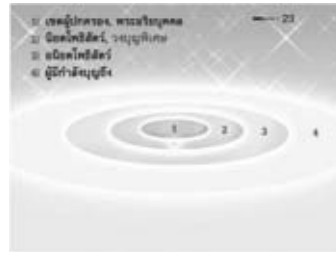
เพราะสวรรค์ชั้นดุสิตใหญ่กว่า

โครงสร้างของสวรรค์ชั้นดุสิต มีวิมานของ **ท้าวสันดูลิต** เป็นศูนย์กลางของสวรรค์ชั้นนี้ แล้วแบ่งออกเป็น ๔ เขต วนโดยรอบวิมานของท้าวสันดูลิต ดังนี้...

เขตที่ ๑. เป็นที่อยู่ของพระอริยเจ้า คือ พระโสดาบัน พระสกิทาคามี ซึ่งอยู่ชั้นในสุด

เขตที่ ๒. เป็นที่อยู่ของนิยตโพธิสัตว์ คือ พระโพธิสัตว์ที่ได้รับการพยากรณ์จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วว่า จะได้เป็นพระพุทธเจ้าอย่างแน่นอน ซึ่งวงบุญพิเศษของผู้ที่มีมโนปณิธาน จะร้อยพันลัดวีไปสู่ฝั่งพระนิพพาน ให้หมดจนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม ก็จะอยู่ในเขตนี้ด้วย

เขตที่ ๓. เป็นที่อยู่ของอนิยตโพธิสัตว์ คือ พระโพธิสัตว์ที่ยังไม่ได้รับพยากรณ์เป็นพระสัมมาสัมพุทธ-

เจ้า ยังต้องสร้างบารมีอีกมาก

เขตที่ ๔. เป็นที่อยู่ของผู้ที่ทำกุศลมาก และ มีกำลังบุญมากพอที่จะได้อยู่สวรรค์ชั้นดุสิตนี้ เป็นเขตทั่วไป นอกเหนือจาก ๓ เขตแรก

สวรรค์ชั้นดุสิต มีความพิเศษกว่าสวรรค์ชั้นอื่นอยู่หลายประการ หนึ่งในความพิเศษนั้นก็คือ เป็นที่อยู่ของเหล่าพระบรมโพธิสัตว์ ที่จะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตจำนวนมาก และเหล่าเทพบุตรที่สร้างบารมีเป็นพระสาวก เพื่อตามพระบรมโพธิสัตว์ลงมาตรัสรู้ในอนาคต แล้วทำไมพระบรมโพธิสัตว์หรือบัณฑิตทั้งหลาย จึงปรารถนาที่จะได้มาบังเกิดบนสวรรค์ชั้นดุสิตนี้ ทั้ง ๆ ที่กำลังบุญของแต่ละท่านนั้นมากมาย ปรารถนาที่จะไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นใดก็ได้ เหตุที่ท่านเลือกสวรรค์ชั้นนี้ มีข้อสังเกตอย่างน้อย ๓ ประการ คือ

๑. พระโพธิสัตว์สามารถจุติลงมาได้ตามใจปรารถนา หมายความว่าโดยปกติเทวดามีเหตุแห่งการจุติหลายประการ เช่น หมดบุญก็มี หมดอายุขัยก็มี จุติเพราะความโกรธก็มี แต่เหล่าพระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลายในสวรรค์ชั้นดุสิตนี้เมื่อจะจุติลงมาสร้างบารมี หรือมาบังเกิดเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็จะนั่งทำสมาธิ (**Meditation อธิษฐานจิต**) สามารถดับวูปลงมาเกิดได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์ของชาวสวรรค์ชั้นอื่น ๆ

๒. เนื่องจากสวรรค์ชั้นนี้มีแต่บัณฑิต มีแต่พระบรมโพธิสัตว์ ล้วนแต่มีอัธยาศัยคล้ายคลึงกันที่จะฝึกฝนตนเอง และช่วยสรรพสัตว์ไปสู่ฝั่งพระนิพพาน ไม่ประมาทในการดำรงชีวิตเหมือนชาวสวรรค์ชั้นอื่น ๆ มักจะคบหาบัณฑิต พุดคุย

สนทนารวมกันเพื่อความเบิกบานใจ และหมั่นไป ฟังธรรมในวันพระ ซึ่งท่านท้าวสันดุสิตจะเป็น ผู้อัญเชิญพระบรมโพธิสัตว์ ที่มีบุญบารมีมาก มาแสดงธรรมให้ฟัง

๓. ขนาดอายุทิพย์ของสววรรค์ชั้นดุสิตนี้ คือ ๔,๐๐๐ ปีทิพย์ ซึ่งไม่มากเกินไปและไม่น้อยเกินไป พอเหมาะพอดีที่จะเสวยสุข เพราะท่านจะต้อง ลงมาสร้างบารมีต่อ ถ้ามีอายุช้านานเกินไปจะทำให้เสียเวลา

โพธิสัตว์ของสันตโตโสคนั้นเป็นฉันท?

ถาม : หลวงปู่รู้ได้อย่างไรว่าเป็นโพธิสัตว์?? (ตอบคำถามเด็กนักเรียนสัมมาสิกขาเมื่อวันที่ พฤษหัตถ์ปีที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙)

ตอบ... หลวงปู่รู้ ได้เพราะได้ปฏิบัติตน มีความรู้เรื่องจิต รู้ อากาของจิต (เจตสิก ต่าง ๆ) รู้ อากาของ กิเลส รู้ อากาของ ความหมตกิเลส แล้วก็รู้ถึงความเป็นภพ ภพ ภูมิที่ลึกซึ้งขึ้นไป เช่น ภพภูมิของพระอรหันต์ และภพภูมิของพระอรหันต์ที่สูงขึ้นไปซึ่งบัญญัติว่า **“อนิยตโพธิสัตว์”** (โพธิสัตว์ที่ยังไม่เที่ยงในการตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า) อีกทั้งภพภูมิของ อรหันต์ที่สูงขึ้นไปอีกเรียกว่า **“นิยตโพธิสัตว์”** (โพธิสัตว์ที่เที่ยงแท้ต่อการตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า) เป็นต้น---หลวงปู่รู้ภาวะของจิต มันเป็นอย่างนั้น จริง ๆ แล้วมันก็มี ความก้าวหน้าจริง ๆ จึงรู้ตัวเอง ว่าเป็นโพธิสัตว์ รู้ตั้งแต่ว่าเป็นโสดา เป็นอย่างไร เป็นสกิทา เป็นอย่างไร อนาคา เป็นอย่างไร อรหันต์เป็นอย่างไร สภาวะของอรหันต์เป็นผู้หมต กิเลสเลยไม่เกิดอีก และสามารถถอนโลมปฏิโลม ได้อย่างไร อนูโลมนี้คือตนเองตั้งใจทำอนูโลมกับ เขาแล้วเราทำได้ และไม่พ่ายแพ้ ไม่เสียท่าต่อ กิเลส ทำได้ไปได้เรื่อย ๆ (สูงสุดคืนสู่สามัญ) มีความ

จริงของความจริงที่เป็นนามธรรม เป็นเรื่องของ จิต หลวงปู่มีความรู้ มีความจริงอันนั้น จึง มั่นใจ และยืนยันได้ พุดถูกตรงทั้งในคำสอน พระพุทธเจ้าที่มีหลักฐานในพระไตรปิฎกยืนยัน ตรงตามสภาพที่พุดกับคนอื่น และเมื่อคนอื่นเอา ไปปฏิบัติก็ตรงกับที่หลวงปู่ทำได้

เจาะลึกคานธีและไอน์สไตน์

ถาม : ในบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลาย ทำไม พ่อท่านพุดถึงไอน์สไตน์มากกว่าคานธี?

พ่อท่าน : มันร่วมสมัยใจ ทั้งด้านมวลชนก็รู้ ได้ง่ายกว่า เป็นรูปธรรมกว่า ส่วนคานธีเน้นหนัก ทางด้านจิตวิญญาณก็พยายามเจาะลึกสภาวะ จิตวิญญาณอยู่ ซึ่งมันยากลึกและมันละเอียด ตอนนี่ก็ค่อยๆ สร้างความเข้าใจในรายละเอียดของ จิตวิญญาณไป

ถาม : จุดที่พ่อท่านตัดสินใจว่า ไอน์สไตน์เป็น โพธิสัตว์ตรงที่เรื่องแสงเดินทางเป็นเส้นโค้ง

พ่อท่าน : มันก็มีหลายอย่าง มีองค์ประกอบ เยอะแยะหลายอย่าง แม้แต่เขาารู้เรื่อง space and time ก็ใช่ space and time ก็คือ ธรรมะสอง แต่เขาไม่สามารถที่จะมาแก้ไขโดยที่จะไม่ให้ กัมมันตภาพรังสีที่มันหมดฤทธิ์ได้ ไอน์สไตน์ควบคุม กัมมันตภาพรังสีไม่ได้ แต่ของพระพุทธเจ้าควบคุม กัมมันตภาพรังสีของจิตได้ จึงเรียกว่าโลกุตรจิต แต่ ของเขานี้ควบคุมไม่ได้ รู้จักแต่ปล่อยออก แล้วเก็บ ส่วนที่ดีมาใช้ เลยกกลายเป็น **นิวเคลียร์ฟิชชัน กับ นิวเคลียร์ฟิวชัน**^{*๑}

ถาม : ประโยคทองของไอน์สไตน์ที่บอกว่า **“จินตนาการสำคัญกว่าความรู้”** มันย่อกซึ้งอย่างไร?

พ่อท่าน : ความรู้ของไอน์สไตน์เขาเอา “สัญญา” มาใช้ไง ทีนี้ไอน์สไตน์นั้น ไม่รู้ว่าสัญญานี้แหละ คือตัวที่เขาดึงออกมาเป็นจินตนาการ เขา บอกว่ามันเป็นจินตนาการ แต่แท้ที่จริงเขามีคลัง ความจำเป็น “ฮาร์ดดิส” ซึ่งเป็นคลังสัญญาอยู่ แล้ว แต่ไอน์สไตน์ไม่รู้ว่ามีต้นตอแหล่งความรู้ของ ตัวเอง คือสัญญาที่เป็นความจำของเขานั้นแหละ แล้ว

ไอน์สไตน์ก็เอาของเขาออกมาใช้ ไม่มีของคนอื่น
หกรอก ไอน์สไตน์นึกว่าเขามาคิดได้ จริงๆ ไม่ใช่
ฟังมาคิดได้ มันเป็นของเก่าของไอน์สไตน์ที่เอา
ออกมามาคิด

ถาม : แสดงว่าโพธิสัตว์ระดับไอน์สไตน์อาจ
จะทำอย่างโน้นอย่างนี้ได้ แต่ก็ไม่ว่าต้นตอมีที่มา
อย่างไร?

พ่อท่าน : ยังไม่รู้ ยังหยั่งไม่ถึงต้นตอ แล้ว
ต้นตอก็ยังไม่ลึกสุด ผมก็รู้ต้นตอในระดับหนึ่ง ยัง
ไม่ลึกเท่ากับของพระพุทธเจ้า

*๑ ที่ใช้คำว่านิวเคลียร์ที่แปลว่าเกี่ยวกับ
นิวเคลียส และด้วยเหตุเกิดที่นิวเคลียสซึ่งเป็นจุด
แกนกลางของอะตอมนั่นเอง พุดง่าย ๆ ว่าเป็น
ส่วนลึกสุดแก่นในของจิตวิญญาณ จึงเป็นปฏิกิริยา
ก่อเกิดพลังงานปรมาณู พลังงานที่เกิดจากแกน
กลางอะตอมนี่จึงยิ่งใหญ่มา เป็นปฏิกิริยาลูกโซ่
จากนิวตรอนตัวเดียวเมื่อถูกกระทบแตกออกเป็น
ตัวแล้ว แต่ละตัวในเมื่อรับกระทบอีกก็แตกต่อ
ไปอีก เป็นเช่นนี้ไปอินฟินิตี้แปลว่าไม่รู้จบ ส่วน
พลังงานนิวเคลียร์ฟิวชั่นนั้นเป็นสภาพพลังงาน
สังเคราะห์รวมตัวตกลึกเป็นพลังงานยึดเกาะกัน
อย่างเหนียวแน่น เรียกว่าหลอมรวมกันเป็น
หนึ่งเดียว ภาษารธรรมก็คือการสังสมกิเลสผนิก
ตัวลงเป็นอนุสัยอาสวะอย่างเหนียวแน่น ยาก
ตีแตกยิ่ง ๆ ขึ้น เกิดจากการย่ำซ้ำสัญญาจำ - ย่ำซ้ำ
ความพยายามคิดขึ้นอีกก็ยิ่งผนิกตัวยึดมั่นถือมั่น
กับพลังแค้น เพิ่มลักษณะอย่างนี้เรียกเป็นพลังงาน
นิวเคลียร์ฟิวชั่น เป็นพลังมหาศาลอีกเช่นกัน ---
จริง ๆ นิวเคลียร์ฟิวชั่นโดยตัวมันเองมันก็มา
รวมตัวอยู่แล้ว ส่วนฟิวชั่นมันก็กระจายไปเป็น
ไอโซโทป ไปเป็นอินฟินิตี้ ไปของมันไปอยู่แล้ว
มันเป็นธรรมชาติของมันอยู่แล้วเท่านั้นเอง
ซึ่งไอน์สไตน์ไม่สามารถที่จะควบคุมได้ แต่ของ
พระพุทธเจ้านั้น... ถ้าจะว่าจริง ๆ มันก็มีเศษฐิติ
เหมือนกัน เศษฐิติที่เก็บไม่ได้ของพระพุทธเจ้าก็มี
มันเป็นเออเรอร์สุดท้ายก็มีบ้าง แต่ก็เก็บได้มีวิธีเก็บ

ทำไม **มหาตมา คานธี** เป็นพระโพธิสัตว์

ถาม : แล้วอย่างคานธีนี้มีจุดสำคัญอะไรครับที่
พ่อท่านรู้สึกว่าคุณนี้เป็นจุดตัดสินว่าเป็นพระโพธิสัตว์

พ่อท่าน : จุดตัดสินที่สำคัญก็คือช่วยเหลือโลก
โดยไม่เห็นแก่ตัว โดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย
เป็นที่รู้จักทั่วโลกจนเป็นสามัญและชัดเจน แต่
ที่นี้ใครจะจริงใจ! ใจความ **“จริงใจ”** นี้แหละ
เป็นความจริงของแต่ละคน **๑. ความจริงใจ**
๒. สมรรถนะ ๓. ฐานะทางโลก ซึ่งจะซับซ้อน

ถาม : อย่างคานธี แม้คนอังกฤษก็ได้ถือว่า
เป็นศัตรู ทั้งที่คนอังกฤษทำร้ายคนอื่นเดียและ
ประเทศอินเดีย แต่คานธีพยายามจะช่วยคน
อังกฤษ และประเทศอังกฤษในยามมีสงครามอยู่
หลายครั้ง

พ่อท่าน : ปัญญาชนมันจะรู้ว่าอันนี้อย่าไป
ทำลาย อย่าไปแตะต้องคานธี อันนี้มันบาป มันไม่ดี
เขารู้ เขาก็อยู่ได้ด้วยอันนี้ เพราะมีปัญญาชน
ค้ำจุน ถ้าไม่มีปัญญาชนเขาก็แหลกไปแล้ว เพราะ
ปัญญาชนเขามีอำนาจในสังคมก็คานธีไว้ได้ เขาก็
อยู่ได้ ถ้าสังคมมันเลวยิ่งกว่านี้จนปัญญาชนไม่รู้
เราอยู่ไม่ได้หรอก ต้องหนีลูกเดียว

ลองมาดูปณิธานชีวิตของแต่ละท่านกันดูบ้าง
ว่าแต่ละท่านคิดถึงเพื่อนมนุษย์ด้วยกันอย่างไร ?

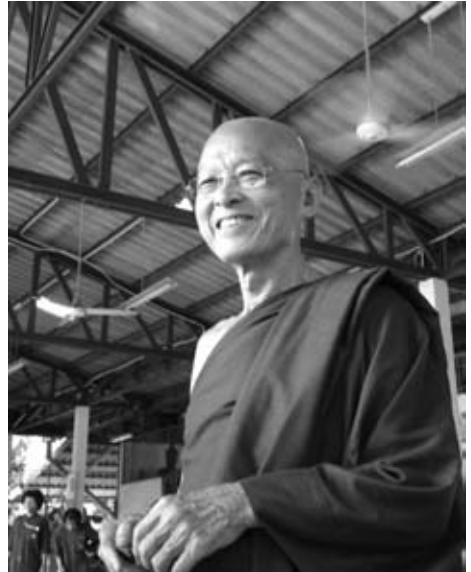

“...ข้าพเจ้าหมั่นเตือนตนเองนับร้อย ๆ ครั้ง
ทุกวันให้ระลึกว่า ชีวิตของตนเองทั้งร่างกาย
และจิตใจต้องพึ่งพาผลงานของเพื่อนมนุษย์
ทั้งคนที่ยังมีชีวิตอยู่และล่วงลับไปแล้ว ข้าพเจ้า
จึงพยายามอย่างสุดกำลังเพื่อจะได้ทำประโยชน์
ตอบแทนในสิ่งที่ข้าพเจ้าเคยได้รับมาแล้ว และ
กำลังได้รับอยู่” (ปณิธานของไอน์สไตน์)

“กิจกรรมทุกชนิดที่ข้าพเจ้ากระทำ ไม่ว่าจะ เป็นในด้านสังคม การเมือง มนุษยธรรม หรือศิลปะ ธรรมก็ตาม ล้วนแต่มีเป้าหมายที่จะได้ประสพพบ พระพักตร์กับ **พระผู้เป็นเจ้าของ อันได้แก่ “สังฆธรรม” ทั้งสิ้น** และโดยเหตุที่ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าของประทับอยู่กับผู้ที่ยากไร้มากกว่าผู้มั่งคั่ง และสูงศักดิ์ ข้าพเจ้าจึงพยายามมีชีวิตอยู่กับผู้ยากไร้และต่ำต้อย ข้าพเจ้าเชื่อว่า ข้าพเจ้า จะเข้าถึงเขาเหล่านี้ได้ดีที่สุดด้วยการรับใช้พวกเขา “...ข้าพเจ้ามองไม่เห็นว่าการบูชากราบไหว้พระผู้เป็นเจ้าของด้วยวิธีใดจะดีไปกว่าด้วยวิธีทำงานเพื่อผู้ยากไร้ และปฏิบัติตนให้เหมือนผู้ยากไร้ทั้งหลาย)” (ปณิธานของคานธี)

“...อาตมาจะทำงานศาสนาไปเท่าที่... มีฤทธิ์ มีแรง ไม่ย่อหย่อน-ไม่ท้อแท้ แม้จะเจออุปสรรคมากมาย และเป็นงานหนักหนาสาหัสกว่าการหาเงิน หาชื่อเสียงใส่ตนแบบโลกย์ ๆ หลายเท่า อาตมาก็ดูใจตนเองตลอดว่า “ตลอดชีวิตนี้จะท้อแท้ไหม? ที่ทำงานไม่ได้เงิน-ไม่ได้ยศ-ไม่ได้สรรเสริญ” ซ้ำมีหน้าได้แต่คนว่าร้าย นินทาอย่างที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ ซึ่งต่างจากเมื่อครั้งเป็น “นายรัก รักพงษ์” คนละชั่วเลยนะ เป็นนายรักมีคณินิยม-เป็นดารา-หาเงินได้มาก เป็นนักแต่งเพลง-มีคอนซมชั่น เป็นนักประพันธ์-นามปากกามากมาย เป็นนักแสดงทรูหราฟูฟ่าในวงการธุรกิจบันเทิง รู้จักกันทั่วบ้านทั่วเมือง คนไม่ชัง-ไม่ต้าน คนชมชอบมากมายตามประสาโลกีย์

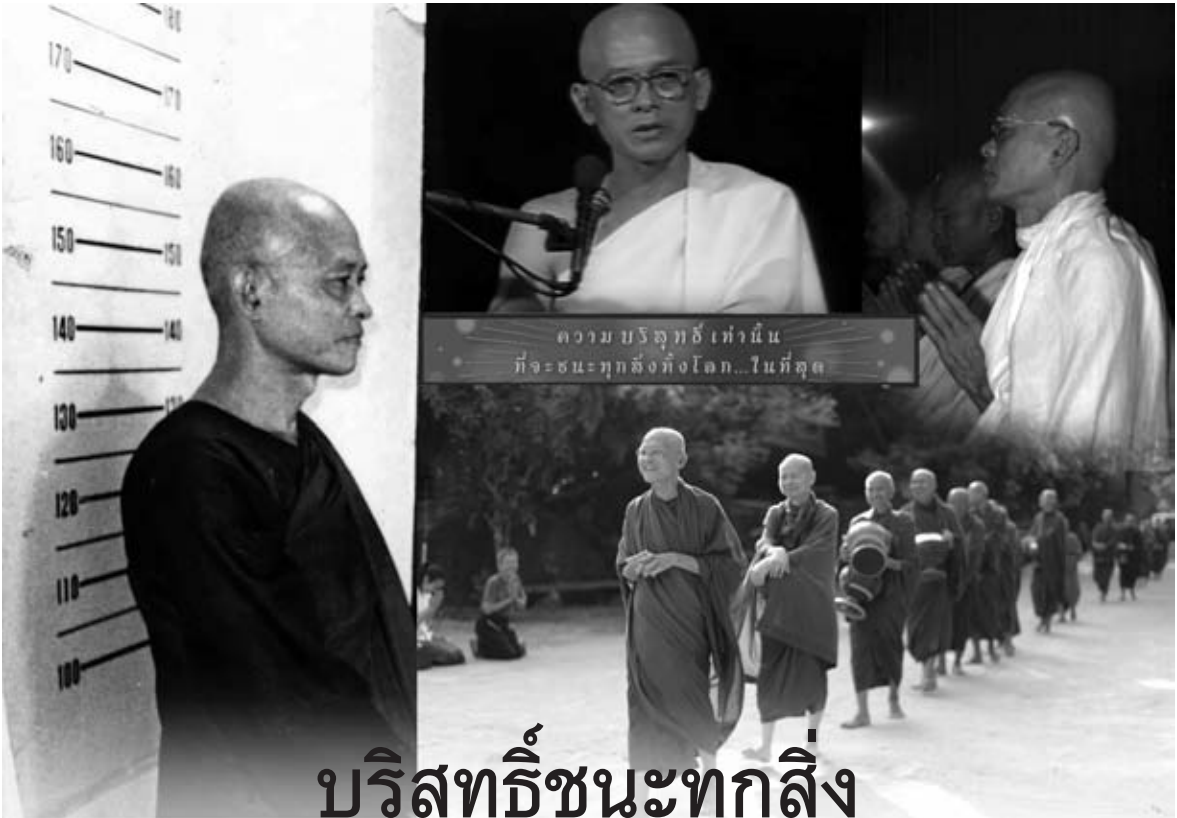
แต่ทาง “โลกุตระ” นี้ ต้องพาคนมาสู่ละลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข มั่นยากยิ่งกว่าหลายเท่านี้ ทั้งการทำงาน ทั้งทิศทางการดำเนินชีวิต ทั้งการอดทนต่อสู้ แต่ใจที่สูงส่งนั้น สุขสงบอย่างเทียบกันไม่ได้.....” (ปณิธานของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์)

บทสรุป อุดลักษณะของศาสนาพุทธที่มีความพิเศษและความวิเศษไม่เหมือนใคร ๆ นั่นก็คือความเป็นโลกุตระที่อยู่เหนือโลกียะทั้งปวง ทั้งยังเป็นอเทวนิยมที่เน้นความดับภพจบชาติ ไม่ได้ปรารถนาเป็นเทวดาชั้นไหน ๆ และเป็นอนัตตาไร้ตัวตนที่จะไปยึดมั่นถือมั่นอีกต่อไป แต่คำสอนและการกระทำของธรรมกายทุกวันนี้ ล้วนแต่เป็นเรื่องโลกียะเป็นคราบ (รวย ๆ ๆ ๆ) เทวนิยมชนิดสร้างภพหลงชาติ เอาสวรรค์วิมานมามอมเมาเพื่อหาเงินทองจากผู้คนจนพากันหมดเนื้อหมดตัว และเป็นอวดตาเต็มบ้อง! แม้นิพพานก็ยังเป็นอวดตา พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วก็ยังคงกลับมาฉันอาหารอีก ใครได้มาร่วมทำบุญถวายข้าวให้กับพระพุทธเจ้าทุกวันอาทิตย์ต้นเดือนโดยผ่านธัมมชโย จะได้บุญมากมายมหาศาลเป็นอเนกอนันต์ชาติ

ด้วยหลัก วินิจฉัย “โลกุตระ-อเทวนิยม - และอนัตตา” สาธุชนก็ควรจะพอดัดลिनได้เองว่าอะไรเป็นโพธิสัตว์จริงหรือเป็นโพธิสัตว์เก๊! ❏

* บริสุทธฺิชนะทุกสิ่ง
เผยความจริงเท่าที่มี
ชื่อเสียงล้ด้วยความดี
ชีวิตนี้พลีเพื่อธรรม.

บริสุทธฺิชนะทุกสิ่ง (นิโครธมิกชาดก)

ในนครราชคฤห์ของแคว้นมคธ มีธิดาสาวคนหนึ่งของเศรษฐีผู้มีทรัพย์มาก นางเป็นผู้มีจิตศรัทธาแรงกล้าในพระพุทธศาสนา ไม่ยินดีในชีวิตครองเรือนปรารถนาที่จะออกบวช จึงได้กล่าวขออนุญาตกับบิดามารดา

“ข้าแต่คุณพ่อและคุณแม่ จิตใจของลูกไม่รักการมีชีวิตอยู่อย่างฆราวาส ต้องการออกบวช ประพฤติพรหมจรรย์ ในศาสนาของพระพุทธองค์ ซึ่งเป็นทางนำออกจากทุกข์ทั้งปวง ขอท่านทั้งสองกรุณาให้ลูกได้บวชด้วยเถิด”

ฟังแล้วก็ตกใจ ทั้งบิดามารดาธิบกล่าวทันที

“เจ้าพูดอะไรกัน ตระกูลของเรานี้มีทรัพย์สมบัติตั้งมากมาย แล้วเจ้าก็เป็นลูกสาวเพียงคนเดียวของพวกเรา เจ้าไม่สมควรออกบวช”

แม้นางจะอ้อนวอนอยู่บ่อยๆ แต่ก็ถูกปฏิเสธทุกครั้งไป เมื่อหมดหวังนางจึงได้แต่คิดเอาไว้ว่า

“ช่างเถิด หากเราต้องแต่งงานไปอยู่ในตระกูลสามี เราก้จะทำให้สามีโปรดปราน แล้วจะขอเขาบวช”

ไม่นานนักนางก็แต่งงานกับบุตรเศรษฐีคนหนึ่ง ต้องไปอยู่ในตระกูลของสามี ได้ประพฤติดัวเป็นผู้มีศีล มีกัลยาณธรรม(ธรรมอันดีงาม)

ร่วมครองเหย้าเรือนอยู่กับสามี ปฏิบัติหน้าที่ของภรรยาเป็นอย่างดี

อยู่มาวันหนึ่ง มีงานนักขัตฤกษ์ในพระนคร ผู้คนพากันไปเที่ยวเล่นในงาน ท้าวพระนครประดับตกแต่งสวยงามราวกับแดนสวรรค์ แต่แม้งานจะยิ่งใหญ่สักเพียงใด นางไปเที่ยวกับสามีก็มิได้**ลืบลัษณะของหอม ไม่ตกแต่งเครื่องประดับมีค่าใดๆ** ไปในสภาพปกติธรรมดา **ที่เรียบง่าย ง่ายๆ สมถะอย่างนั้นเอง** เป็นเหตุให้สามีของนางอดสงสัยไม่ได้ ต้องเอ่ยถามขึ้นว่า

“พี่เห็นใครๆเขาสนุกสนาน แต่งตัวสวยสดงดงามประชันกัน ก็แล้วเพราะอะไรกันเล่า เธอถึงไม่แต่งกายให้สวย ไม่ใช้ของหอม ไม่ใส่เครื่องประดับ ทั้งๆที่เราก็มีทรัพย์เป็นอันมาก”

นางเห็นเป็นโอกาสดี เวลาที่รอคอยมาถึงแล้ว จึงบอกความจริงออกไป

“ก็เพราะน้องเห็นว่า ไม่มีประโยชน์ใดๆ เลยที่จะไปประดับตกแต่งร่างกาย อันเต็มไปด้วยของนำรังเกียจ เพราะกายนี้เทวดาหรือพรหมมิได้สร้างให้ ไม่ใช่สำเร็จด้วยทองหรือแก้วมณี ไม่ได้เกิดมาจากกอกดอกไม้หอม แต่เต็มไปด้วยคุณ (อุจจาระ)สกปรก มิใช่เต็มไปด้วยโอสถทิพย์(ยาวิเศษ)แต่อย่างใดเลย

ที่แท้จริงแล้ว ร่างกายนี้เกิดอยู่ในของเหม็นหมักหมม มีมารดาบิดาเป็นแดนเกิด ต้องขัดสีและนวดพื้นเป็นนิจ มีการแตก ทำลายกระจัดกระจาย รกปำช้าเป็นธรรมดา อันตันทา(ความดีนรปรารถนา)ยึดจับให้เป็นเหตุแห่งความโศก เป็นที่ตั้งแห่งความรำไร เป็นที่อยู่อาศัยของโรคทั้งปวง เป็นที่รองรับทุกข์โทษภัยทั้งหลาย มีของเสียภายในไหลออกมาภายนอกเสมอ เป็นที่อาศัยของหมู่หนอนหลายตระกูล จะไปสู่ป่าช้ามีความตายเป็นที่สุด

ร่างกายที่ผู้คนพากันเห็นว่างามนี้ ประกอบด้วยกระดูกและเอ็น ฉาบทาด้วยหนังและเนื้อ เป็นร่างกายที่ถูกผิวหนังปกปิดไว้ ไม่ให้เห็นตามความเป็นจริง ว่าเต็มไปด้วยลำไส้ใหญ่ ตับ หัวใจ ปอด ไต ม้าม น้ำมูก น้ำลาย เหงื่อ มันข้น เลือด ไขข้อ

ดี และมันเหลว

เมื่อเป็นเช่นนั้น ของไม่สะอาดย่อมไหลออก จากช่องทั้ง ๙ ของร่างกายนี้ทุกเมื่อ คือ ขี้ตาไหล ออกจากตา ขี้หูไหลออกจากหู น้ำมูกไหลออกจากจมูก บางคราวก็ออกทางปาก ตีกับเสมหะยอมไหล ออกจากกายเป็นหยดเหงื่อ แม้ศีรษะของกายนี้ก็เป็นโพรงเต็มด้วยมันสมอง ซึ่งคนพาลถูกอวิชาห่อหุ้มแล้ว มักสำคัญกายนี้ว่า เป็นของสวยงาม

โดยที่แท้กายนี้มีโทษอนันต์ เปรียบเสมอด้วยต้นไม้พิษ เป็นที่อยู่ของสรรพโรคอันล้วนเป็นกอกทุกข์ ถ้าหากกลับเอาภายในของร่างกายนี้ออกข้างนอก ก็จะต้องถือท่อนไม้คองโล่กาและสุนัขเป็นแน่

เพราะร่างกายนี้สกปรกมีกลิ่นเหม็น เป็นดังซากศพ เปรียบเสมือนส้วม ผู้มีดวงตามักติดเตียง แต่คนโงเขลามักหลงเพลิดเพลิน ในร่างกายอันมีหนังสดปกปิดไว้ มีแผลใหญ่ ๙ ทวาร อันของไม่สะอาดเน่าเหม็นไหลออกรอบด้าน

ก็ในเวลาใดที่ร่างกายนั้นอนตาย ขึ้นพองอืดมีสีเขียวคล้ำ ถูกทอดทิ้งไว้ในสุสาน ในเวลานั้นญาติทั้งหลายยอมไม่ห้วงอาลัย เหล่าสุนัขบ้านหรือสุนัขจิ้งจอก ย่อมมาเคี้ยวกินกายนี้ แม้นกตะกรุม หนอนกา แร้ง และสัตว์อื่นๆทั้งปวงยอมมาเคี้ยวกิน

ผู้ใดมีญาณปัญญา ได้ฟังคำตรัสของพระผู้มีพระภาคเจ้าดังนี้แล้ว ย่อมรู้แจ้งกายนั้น ย่อมเห็นตามเป็นจริงว่า ร่างกายนี้ฉันใด ร่างกายนั้นก็ฉันนั้น ร่างกายนั้นฉันใด ร่างกายนี้ก็ฉันนั้น **น้องรู้เข้าใจอย่างนี้ จึงคลายความเพลิดเพลินในร่างกาย ทั้งภายในและภายนอกเสียแล้ว จะประดับประดาร่างนี้ไปทำไม** เพราะการตกแต่งกายนี้ ย่อมเสมือนกับช่างจิตรกรตกแต่งภายนอกหม้อ **ซึ่งบรรจุเต็มด้วยอุจจาระฉะนั้น”**

สามีของนางได้ฟังคำพรรณนา อันเป็นลัทธิธรรมเหล่านั้นแล้ว ให้รู้สึกอัศจรรย์ใจยิ่งนัก ถึงกับโพล่งออกไปว่า

“อ้าว ! ก็เมื่อเธอได้เห็นโทษทั้งหลายของร่างกายถึงเพียงนี้ ทำไมจึงไม่ไปบวชเสียเล่า”

นางอดตั้นเดินดีใจไม่ได้ รีบรับคำทันใด

“หากพื่อนุญาตให้แล้ว น้องจะไปบวชในวันนี้
แหละ”

“ดีละ พี่จะให้เธอบวช”

แล้วจัดการตระเตรียมบำเพ็ญมหาทาน
กระทำมหาสังการะยิ่งใหญ่ พากรรยาไปบวชใน
สำนักของภิกษุณี ซึ่งฝึกฝอยในฝ่ายของพระ
เทวทัต นางจึงได้บวชสมดังความปรารถนาอันแรง
กล้า

ครั้นนางได้บรรพชาเป็นภิกษุณีแล้ว ก็
เคร่งครัดอยู่ในศีลและวินัย ยินดีพอใจในเพศ
พรหมจรรย์ แต่อยู่ไปได้ไม่กี่เดือน ก็ปรากฏความ
เปลี่ยนแปลงทางร่างกาย หลังมือและเท้าบวมขึ้น
ท้องก็ใหญ่ขึ้นดังหญิงมีครรภ์ บรรดาภิกษุณีทั้ง
หลายจึงถามไถ่

“นี่อะไรกัน ท่านมีครรภ์หรือ เป็นได้
อย่างไร”

ภิกษุณีนั่นก็ตกใจรีบปฏิเสธว่า

“ดิฉันเองก็ไม่วู้ แต่ศีลของดิฉันรักษาอยู่
อย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ มิได้ไปละเมิดศีลใดๆ
เลย”

เกิดเหตุเป็นเช่นนี้ ภิกษุณีทั้งหลายจึงนำนาง
ภิกษุณีสาวนั้นไปหาพระเทวทัต เพื่อให้พิจารณา
ตัดสิน โดยบอกแก่พระเทวทัตว่า

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า แต่เดิมภิกษุณีนี้นั้นเคย
แต่งงานอยู่กับบุตรเศรษฐี คงเพราะทำให้สามี
โปรดปรานได้ยาก จึงได้มาบวช ก็บัดนี้เธอได้มี
ครรภ์เกิดขึ้น พวกเราทั้งหลายนั้นไม่วู้ว่า เธอได้
ตั้งครรภ์ในเวลาเป็นคฤหัสถ์อยู่ หรือมาตั้งครรภ์
ในเวลาที่ได้บวชแล้ว เหตุเป็นเช่นนี้แล้ว จะกระทำ
อย่างไรดีเล่า พระคุณเจ้า”

พระเทวทัตนั้นฟังแล้วก็คิดว่า

“คำครหานินทาจะเกิดแก่เราแน่ หากผู้คน
พากันโพนทะนาไปว่า ภิกษุณีของพวกพระเทวทัต
นั้นตั้งครรภ์ พระเทวทัตก็เอาแต่ทำเพิกเฉยเสีย
ไม่ตัดสินความอะไรเลย ดังนั้นเห็นทีเราจะต้องให้
ภิกษุณีนี้นี้สึกไป จึงจะเหมาะสม”

เพราะความกลัวเสื่อมลาภและสรรเสริญ ไร้
ความเมตตาเอ็นดู และขาดความอดทนในการ
ไต่สวน พระเทวทัตจึงไม่พิจารณาให้ดี ตัดสินคดี
โดยง่ายอย่างรวดเร็วทันทีว่า

“พวกท่านจงให้ภิกษุณีนี้นี้สึกไปเสีย
เถอะ”

เหล่าภิกษุณีทั้งหลายจึงนำคำตัดสินของพระ
เทวทัต ไปบอกแก่ภิกษุณีนี้นั้น เมื่อรู้คำตัดสินแล้ว
ภิกษุณีสาวก็ไม่ยินยอมเป็นอย่างยิ่ง ได้กล่าวด้วย
การร้องขอความเป็นธรรม

“แม่เจ้าภิกษุณีทั้งหลาย ดิฉันบวชอยู่ในศาสนา
ของพระผู้มีพระภาคเจ้า มิใช่บวชอยู่ในศาสนาของ
พระเทวทัต และพระเทวทัตเถระก็มีใช้พระผู้มี-
พระภาคเจ้า อันเป็นบุคคลผู้เลิศในโลก อีกทั้งการ
บวชนี้ดิฉันก็ได้มาโดยยากลำบาก ท่านทั้งหลาย
โปรดอย่าทำให้การบรรพชาี้ ต้องอันตรธาน
หายสูญเลย ไปด้วยกันเถิด จงพาดิฉันไปสู่
พระเชตวัน ให้เข้าเฝ้าต่อพระศาสดา”

ภิกษุณีทั้งหลายก็เห็นใจ จึงพาภิกษุณีสาวนั้น
ไป ออกจากกรุงราชคฤห์มุ่งสู่กรุงสาวัตถี ลี้ระยะ
ทางไกลถึง ๔๕ โยชน์(๑ โยชน์ = ๑๖ กม.) จึงถึง
พระเชตวันมหาวิหาร แล้วได้กราบทูลเรื่องทั้งหมด
ให้พระศาสดาทรงทราบ

พระศาสดาทรงวินิจฉัยในพระทัยว่า

“ภิกษุณีนี้นี้ตั้งครรภ์มาในเวลาเป็นคฤหัสถ์
แน่แท้ แต่แม่จะเป็นเช่นนั้นจริง หากพวกเดียรฉัตร
รู้ข่าวเข้า ก็จะได้โอกาสกล่าวหาว่า พระสมณโคดม
ซึ่งเอาภิกษุณีที่พระเทวทัตทิ้งแล้ว นำไปอยู่ด้วย
เป็นบริวาร เพราะฉะนั้นเพื่อตัดปัญหาในถ้อยคำ
เหล่านี้ จึงควรให้มีการวินิจฉัยคดีนี้ ในท่ามกลาง
พุทธบริษัททั้งหลาย จึงจะเป็นการอันควร”

ดังนั้นในเช้าวันรุ่งขึ้น พระพุทธองค์จึงให้
ทูลเชิญพระเจ้าปเสนทิโกศล ท่านอนาถบิณฑิก-
เศรษฐี ท่านจุฬอนาถบิณฑิกเศรษฐี นางวิสาขา
มหาอุบาสิกา และตระกูลใหญ่ที่มีชื่อเสียงต่างๆ
มา ได้ประชุมพร้อมเพรียงกันในเย็นวันนั้นเอง แล้ว
ตรัสเรียกพระอุบาลีเถระ

“เธอจงไปชำระคดีของภิกษุณีสาวนี้ ให้ชาว สะอาดบริสุทธิ์บริบูรณ์ โดยไม่มีใครจะนำมาติดง ว่ากล่าวได้ในภายหลัง ต่อหน้าผู้คนที่ทั้งหลายใน ท่ามกลางพุทธบริษัททั้ง ๔ นี้เถิด”

พระอุปาสีเถระจึงไปยังท่ามกลางบริษัทนั้น นั่งบนอาสนะที่เขาจัดไว้ให้ แล้วกล่าวเปิดการ พิจารณาคดี

“ดูก่อนท่านทั้งหลาย อาตมาจะให้นางวิสาขา นี้ซึ่งเป็นหญิงด้วยกัน ไปตรวจดูภิกษุณีสาวให้ได้รู้ ถ่องแท้ว่า ตั้งครรภ์มาแล้วกี่เดือน บวชในเดือนใด วันใด จึงจะสามารถรู้ได้ว่า ตั้งครรภ์มาก่อนบวช หรือภายหลังที่บวชแล้ว”

นางวิสาขาก็รับคำ ได้ให้ท่าม่านล้อมไว้ แล้ว ตรวจดูมือ เท้า สะตือ และท้องของภิกษุณีสาว รูปนั้นอย่างละเอียด จนสามารถคำนวณรู้เดือน และวันที่ตั้งครรรภ์ได้แล้ว จึงนำมาบอกแก่พระเถระ และคนทั้งหลายให้ทราบ

“ภิกษุณีนี้เป็นผู้บริสุทธิ์ มิได้ประพฤติกามก ในศาสนาเลย เพราะได้นับตามวันเวลาคู นาง ตั้งครรรภ์แล้วตั้งแต่อยู่ในเพศคฤหัสถ์ เพียงแต่ว่า ทั้งนางและสามีมิได้รู้มาก่อนเท่านั้นเอง”

เมื่อเหตุการณ์ทั้งหมดเปิดเผยเป็นที่แน่ชัด แล้ว ภิกษุณีสาวนั้นจึงได้บวชอยู่ต่อไปในพระพุทธ- ศาสนา แล้วได้มาอาศัยอยู่กับภิกษุณีฝ่ายพระ ศาสดา จนกระทั่งครรรภ์แก่ได้คลอดทารกชาย คนหนึ่งออกมา

“อู๊...อู๊...อู๊...”

เสียงร้องของทารกดังลอดออกมาจากสำนัก ของภิกษุณี พอดีกับพระเจ้าปเสนทิโกศลเสด็จ ผ่านมา จึงตรัสถามกับอำมาตย์ทั้งหลาย อำมาตย์ ผู้รู้เหตุนั้นจึงกราบทูลให้ทราบว่า

“ภิกษุณีสาวผู้มีครรรภ์นั้นคงคลอดบุตรแล้ว นั่นก็คือเสียงร้องของบุตรภิกษุณีสาวนั่นเอง พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงทราบเรื่องแล้ว ทรงคิดสักครู่ก็ รับสั่งว่า

“ขึ้นชื่อว่าทารกดูแลปรนนิบัติทารกน้อย

เป็นเครื่องกังวลแก่ภิกษุณีทั้งหลาย ฉะนั้นเรานี้ น่าจะเป็นผู้เลี้ยงดูทารกน้อยนั้นเสียเอง จะ เป็นการดีกว่า”

จึงทรงให้มอบทารกนั้นแก่พระองค์ ทรงเลี้ยงดู ให้เติบโต เช่นเดียวกับกุมารทั้งหลายในพระราชวัง แล้วทรงตั้งชื่อให้ว่า **กัถสปะ** ครั้นเป็นเด็กโตพอ สมควร ทรงให้บวชในพุทธศาสนา แต่เพราะมีชื่อ ซ้ำกันกับภิกษุอื่น ใครๆ เห็นเป็นเด็กอยู่ จึงเรียก หากันว่า **กุมารกัถสปะ** จึงได้ใช้ชื่อนี้ไปตลอดแม้ อายุมากก็ตาม ในที่สุดได้บรรลุปะเป็นพระอรหันต์ ซึ่งพระศาสดาทรงยกย่องท่านว่า **เป็นเอตทัคคะ (ผู้ยอดเยี่ยม) ในทางแสดงธรรมอันวิจิตร**

ส่วนภิกษุณีผู้เป็นมารดาของพระกุมารกัถสปะ ก็ได้เห็นแจ้งบรรลุดุธรรม เป็นพระอรหันต์ในที่สุด เช่นกัน

เรื่องราวเหล่านี้ ได้เป็นที่เล่าขานกันในหมู่ ภิกษุทั้งหลาย กระทั่งเย็นวันหนึ่งในธรรมสภา ภิกษุ ทั้งหลายสนทนาธรรมกัน

“ดูก่อนท่านผู้มีอายุทั้งหลาย พระเวทัตถ์นั้น ได้กระทำใ้บุคคลทั้งสองคือ พระกุมารกัถสปะเถระ และภิกษุณีเถรีนั้นให้พิณาตไป ด้วยความไม่รู้ขาด ปัญญา ขาดความอดทน และขาดความเมตตา แต่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นพระธรรมราชา ได้ออนุเคราะห์แก่พระเถระและพระเถรีนั้น ด้วยพระ เมตตาเอ็นดู ทรงมีพระขันติ(ความอดทน) ทรงมี พระปัญญาวินิจฉัยคดีอย่างเที่ยงธรรม”

ขณะนั้นเองพระศาสดาเสด็จมาพอดี ทรง ทราบเรื่องที่ภิกษุทั้งหลายสนทนากันแล้ว จึงตรัส ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตถาคตได้มีเมตตา ช่วยเหลือ เป็นที่พึ่งแก่ท่านทั้งสองในบัดนี้เท่านั้น ก็หาไม่ แม้ในกาลก่อนโน้น เราก็ได้กระทำมา แล้วเช่นกัน”

ภิกษุทั้งหลายจึงทูลอ้อนวอนให้ทรงเล่าให้ฟัง พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ได้ทรงแสดงเหตุนี้ให้ปรากฏ ขึ้น

.....

ใในอดีตกาล เมื่อ**พระเจ้าพรหมทัต**ครองราชสมบัติ อยู่ในนครพาราณสี ทรงชวนชวายเป็นการล่าสัตว์ **โปรดปรานการฆ่าเนื้อ(สัตว์ป่าประเภทกวาง)มากที่สุด หากวันใดไม่มีเนื้อกวางแล้ว จะไม่เสวยพระกระยาหารอื่นเลย**

แต่ก็เพราะเหตุทรงเข้าป่าล่าสัตว์บ่อยๆนี้เอง ทรงกระทำให้ชาวบ้านในนิคมและชนบทเดือดร้อนไปทั่ว ทั้งขาดผู้คนช่วยเหลือการงาน ทั้งขาดงานที่เคยกระทำอยู่เป็นปกติด้วย ดังนั้น ประชาชนทั้งหลายจึงรวมตัวกันปรึกษาหาทางแก้ไข

“พวกเราทำอย่างนี้ดีไหม ในการแก้ปัญหา นี้ ให้พวกเราทั้งหมดช่วยกันปลุกพืชผัก ที่เป็นเหยื่อของพวกเนื้อไว้ในพระราชอุทยาน แล้วทำรั้วมีประตูเปิดปิด ชังสัตว์พวกนี้ไว้ให้แก่พระราชพระองค์จะได้ไม่ต้องเสด็จไปล่าเนื้อในที่ต่างๆ”

ทุกๆ คนก็เห็นด้วยตามนั้น จึงลงมือช่วยกันกระทำทันที ครั้นมีพืชผักเรียบร้อยแล้ว จัดเตรียมน้ำดื่มไว้พร้อม อีกทั้งรั้วและประตูก็เสร็จสรรพ ต่างก็พากันถือบ่วงและอาวุธนานาชนิด มุ่งสู่ป่าที่พวกเนื้อทั้งหลายอาศัยอยู่ เพื่อจะไล่ต้อนและจับมายังพระราชอุทยาน

ในป่านั่นเอง มีพวกเนื้ออาศัยอยู่สองฝูงใหญ่ ฝูงละประมาณ ๕๐๐ ตัว **ฝูงแรกมีพญาเนื้อชื่อว่า นิโครธ เป็นจำฝูง มีตัวสีดั่งทองคำ นัยน์ตาทั้งสองลูกใสงามดั่งลูกแก้วมณีกลม เขาทั้งคู่ราวกับแท่งเงิน ใบหน้าสดใสดั่งผ้าสักหลาดสีแดง ปลายเท้าหน้าและเท้าหลังดั่งตกแต่งด้วยยรสน้ำครั่ง ขนหางเป็นเช่นขนจามรี (เนื้อทรายชนิดหนึ่ง) ร่างกายสูงใหญ่เท่าลูกม้าที่เดียว **ส่วนฝูงที่สองมีพญาเนื้อชื่อว่า สาขะ เป็นจำฝูง ซึ่งก็มีรูปร่างและสีกายเป็นดุจสีทองคำเช่นกัน****

เมื่อประชาชนทั้งหลายพบเห็นฝูงเนื้อทั้งสองแล้ว ก็ส่งเสียงร้องดังๆ ใช้อาวุธตีต้นไม้ เขย่าพุ่มไม้ พาดพื้นดิน ไล่หมู่เนื้อให้ออกจากที่รกชัฏ โอบล้อมไล่ต้อนเนื้อทั้งหมด ให้ย้ายหน้าหนีเข้าสู่พระราชอุทยาน แล้วรีบปิดประตูชังไว้ภายใน จากนั้น จึงไปเข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัต แล้วพากันกราบทูล

“ข้าแต่สมมุติเทพ ทุกครั้งที่พระองค์เสด็จไปทรงล่าเนื้อเป็นประจำนั้น ทรงทำให้การงานของพวกข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้รับความเสียหาย พวกข้าพระองค์จึงได้ไปต้อนเหล่าเนื้อมาจากป่า เอาไปไว้เติมพระราชอุทยานของพระองค์แล้ว ฉะนั้นตั้งแต่นี้ไป พระองค์จะทรงมีเนื้อของสัตว์เหล่านี้ไว้เสวยทุกวัน โดยมีต้องเสด็จไปทรงล่าเนื้อด้วยพระองค์เองบ่อยๆแล้ว พระเจ้าข้า”

พระราชาก็ทรงรับคำ แล้วเสด็จไปพระราชอุทยานทันที ทอดพระเนตรดูเนื้อทั้งหลาย **ครั้นทรงแลเห็นพญาเนื้อสีทองทั้งสองตัว ก็ทรงนึกชื่นชอบพอพระทัยยิ่งนัก ได้รับสั่งพระราชทานอภัย(ให้ความปลอดภัย)เอาไว้ ไม่ให้ใครฆ่าพญาเนื้อทั้งสองเด็ดขาด**

นับแต่วันนั้นมา บางคราวพระเจ้าพรหมทัตก็ทรงไปฆ่าเนื้อตัวหนึ่งเอง แล้วนำกลับมาให้ **พ่อครัว** ทำเป็นอาหาร แต่บางคราวก็รับสั่งให้พ่อครัวไปฆ่ามา ทุกวันเป็นอยู่อย่างนี้ประจำ ทำให้บรรดาเนื้อทั้งหลายพากันหวาดผวา กลัวต่อความตายที่คุกคามอยู่เสมอ เทียววิ่งพล่านแตกตื่นหนีอยู่ในพระราชอุทยาน ถูกธนูยิงให้บาดเจ็บลำบาก บ้างป่วยไข้ไปบ้าง อยู่อย่างทุกข์ทรมานวิตถกกังวลตลอดเวลา

เหตุตั้งนี้พญาเนื้อนิโครธจึงหาทางแก้ปัญหา โดยเรียกพญาเนื้อสาขะมาปรึกษาว่า

“ดูก่อนสหาย เนื้อเป็นอันมากพากันบาดเจ็บล้มตายไปทุกวัน ที่เหลืออยู่ก็ต้องรอความตายถ่ายเดียวเท่านั้น แต่แทนที่จะต้องหวาดผวาทั้งหมดทุกๆ ตัว นับแต่นี้ไปไม่ต้องให้ผู้ฆ่า มาตามล่าไล่ยิงพวกเราด้วยลูกศรอีกแล้ว **เรามากำหนดเนื้อซึ่งจะต้องถูกฆ่ากันเถิด วันนี้จะเป็นเนื้อในฝูงของเรา พรุ่งนี้จะเป็นเนื้อในฝูงของท่าน สลับกันไปเยี่ยงนี้ทุกวัน และเนื้อตัวที่จะต้องถูกฆ่า ก็จงไปนอนรอความตายไว้เลย ทำอย่างนี้เนื้อทั้งหลายจะได้ไม่ต้องบาดเจ็บ ไม่ต้องอกสั่นขวัญเสียกันไปทั้งหมด ท่านว่าจะดีไหม”**

พญาเนื้อสาขะก็เห็นดีด้วย จึงรับคำ ดังนั้น

เนื้อตัวใดที่ถึงเวลากำหนดของตน ก็จะไปนอนรอความตายอยู่ เมื่อพ่อครัวมาถึง ก็จะจับเอาเนื้อตัวนั้นไปฆ่า ทำเป็นอาหารถวายพระราชชา

อยู่มาวันหนึ่ง ถึงคราวกำหนดของแม่เนื้อ **มีครรภ์ตัวหนึ่ง** ซึ่งอยู่ในฝูงของพญาเนื้อสาชะ แม่เนื้อได้เข้าไปหาพญาเนื้อสาชะ แล้ววิงวอนขอร้องด้วยความบริสุทธิ์ใจว่า

“ท่านผู้เป็นใหญ่ ข้าพเจ้ามีครรภ์แก่ ใครขอความกรุณาให้คลอดลูกก่อน แล้วจะไปตามกำหนดนั้น ตอนนี้อย่าให้เนื้อตัวอื่นเข้ามากำหนดของข้าพเจ้าไปก่อนเถิด”

พญาเนื้อสาชะจึงดูแม่เนื้อนั้น แล้วกล่าวด้วยอาการไม่เชื่อถือว่า

“เราไม่อาจเลื่อนกำหนดของเจ้า แล้วให้เนื้อตัวอื่นมาแทนได้ เพราะมีแต่เจ้าเท่านั้นที่จะรู้ว่า เจ้ามีลูก ใครอื่นจะไปรู้ได้เล่า ฉะนั้นเจ้าจงไปตามกำหนดเถอะ”

เมื่อหมดที่พึ่งจากพญาเนื้อสาชะ แม่เนื้อนั้นจึงไปขอความช่วยเหลือจากพญาเนื้อนิโครธ บอกเล่าความจริงทั้งหมดให้รับรู้ พญาเนื้อนิโครธฟังแล้วก็เกิดจิตเมตตาสงสาร คิดในใจว่า

“เหล่าเนื้อและสัตว์อื่นในป่าทั้งหมด ย่อมมีชีวิตเป็นอยู่ด้วยตนเอง แต่ผู้รู้ผู้สงบทั้งหลายย่อมยินดีเกื้อกูลประโยชน์แก่สัตว์ ย่อมทำผู้อื่นให้พ้นทุกข์ไปได้ แม้ต้องสละทรัพย์ อดยิวะ หรือชีวิต เรายังก็เป็นผู้มีความสามารถที่จะช่วยชีวิตอื่นได้เป็นอันมาก ก็ร่างกายอันไร้สาระนี้ จะทำให้เราได้ลาภอันคือกุศล(ความดี)ที่ยั่งยืนสืบไปแน่”

คิดดังนี้แล้วก็บอกกับแม่เนื้อนั้น

“เจ้าจงไปเถิด เราจะทำให้กำหนดของเจ้าข้ามไป”

พอถึงเวลากำหนด พญาเนื้อนิโครธนั่นเองได้ไปนอนรอความตายที่แดนประหารนั้น เมื่อพ่อครัวมาถึง แลเห็นเป็นพญาเนื้อสีทองนอนรออยู่ก็สงสัยยิ่งนักเกิดความคิดขึ้นว่า

“ครั้งนี้พญาเนื้อสีทองผู้ได้รับพระราชทานอภัยมานอนรอให้เราจับไปประหารเสียเอง จะต้องมิเหตุสำคัญใดขึ้นเป็นแน่แล้วหนอ”

จึงไม่กล้าแตะต้องพญาเนื้อทองนั้น รีบกลับไปกราบทูลแต่พระเจ้าพรหมทัตเร็วพลัน พระราชาทรงทราบข่าวแล้วก็มิได้รอช้า ทรงรีบเสด็จมาพระราชอุทยานทันใดนั่นเอง พอได้พบพญาเนื้อนิโครธนอนอยู่ ก็ตรงเข้าไปหา พร้อมกับทรงเอ่ยถามขึ้นด้วยความท่วงไย

“พญาเนื้ออันเป็นที่รักของเรา ก็เราได้อภัยทานแก่ท่านไว้แล้วมิใช่หรือ เหตุใดอีกเล่า ท่านจึงมานอนรอความตายอยู่ที่ตรงนี้”

พญาเนื้อนิโครธแม้นอนอยู่ก็โค้งศีรษะให้แล้วกราบทูลตอบไป

“ข้าแต่มหाराช ได้มีแม่เนื้อครรภ์แก่ตัวหนึ่งมาเฝ้าปากว่า ขอให้คลอดลูกก่อนเถิด แล้วจะมตายตามกำหนดที่ตรงนี้ แต่กำหนดตายในวันนี้ขอให้เป็นเนื้อตัวอื่นไปก่อน ข้าพระบาทก็สงสาร และไม่อาจโยนความตายของเนื้อตัวหนึ่ง ไปให้แก่เนื้อตัวอื่นต้องทุกข์ได้ จึงตัดสินใจมอบชีวิตของตนแทนแม่เนื้อตัวนั้น มานอนรออยู่ ณ ที่นี้ ขอให้พระองค์อย่าได้ทรงระแวงว่า มีเหตุอะไรอย่างอื่นเลย”

พระเจ้าพรหมทัตทรงสลดแล้ว ถึงกับทรงเกิดความรู้สึกซาบซึ้งประทับใจยิ่งนัก ได้ตรัสด้วยอาการเคารพเลื่อมใสมากกว่า

“พญาเนื้อผู้สุดประเสริฐเอย แม้แต่ในมวลหมู่มนุษย์ทั้งหลาย เรายังไม่เคยพบเห็นบุคคล ผู้เพียบพร้อมด้วยความเมตตาเอ็นดู และความมีขันติเช่นกับท่านเลย เรายังเลื่อมใสท่านเหลือเกิน เอาอย่างนี้เถิด ท่านจงลุกขึ้น เราให้อภัยทานแก่ท่านและแม่เนื้อนั้นด้วย”

แต่พญาเนื้อนิโครธยังคงไม่ลุกขึ้นยืน กลับทูลถามพระราชชาอีกว่า

“ข้าแต่พระจอมคน เมื่อข้าพระบาทและแม่เนื้อได้รับอภัยทานแล้ว ก็แล้วเนื้อที่เหลือนอกนั้นทั้งหมดในพระราชอุทยานนี้ จะทรงกระทำอย่างไรเล่า”

พระราชชาทรงแลเห็นสายตาที่จับจ้องมองมาของพญาเนื้อ ก็ทรงรู้ถึงจิตใจและความปรารถนา

ของพญาเนื้อเป็นอย่างดี จึงทรงตัดพระทัยอยาก
เสวยเนื้อนั้นเสีย แล้วตรัสว่า

“เราก้ให้อภัยทานแก่เนื้อที่เหลืออยู่ทั้งหมดด้วย”

พญาเนื้อสีทองยังคงทูลถามพระเจ้าพรหมทัต
ต่อไปอีกว่า

“แม้เนื้อทั้งหลายในพระราชอุทยานจะได้
อภัยทาน ก็แล้วเนื้อทั้งหมดที่อยู่ในป่าเล่า พระองค์
จะทรงกระทำอย่างไร”

**“เราก้จะให้ให้อภัยทานแก่เนื้อทั้งปวงในแคว้น
แคว้นของเรานี้”**

“เมื่อเนื้อทั้งหมดในแผ่นดินของพระองค์ได้รับ
อภัยทาน ก็แล้วสัตว์ ๔ เท้าทั้งปวงอีกเล่า จะทรง
กระทำอย่างไร”

คราวนี้พระราชาทรงมองดูพญาเนื้อสีทอง
เขม็งนิ่ง พร้อมกับทรงตัดสินพระทัยเด็ดขาด ตรัส
ออกไปอย่างหนักแน่นว่า

**“เราจะให้อภัยทานแก่บรรดาสัตว์ ๔ เท้า
ทั้งสิ้น”**

“เมื่อสัตว์ ๔ เท้าได้รับพระราชทานอภัยแล้ว
หมุ่นกสัตว์ปีกทั้งหลาย พระองค์จะทรงกระทำ
เช่นใดเล่า”

“แม้นกทั้งหลายเราก้ยินดีให้อภัยทานด้วย”

พญาเนื้อสีทองชะงักคำพูดลง แลดูพระพักตร์
ของพระราชาก็ยังคงผ่องใส อิมเอบด้วยพลัง
ศรัทธาอยู่ ไร้วิแววของความเศร้าหมองเสียดย
ใดๆอีกแล้ว จึงทูลขออีก

“ในเมื่อเหล่านกทั้งหลายก็ได้รับอภัยทาน เป็น
เช่นนี้แล้ว พระองค์จะทรงทำอย่างไรเล่า กับเหล่า
ปลาและสัตว์น้ำทั้งหมด”

มิได้ชักช้าเลย พระราชาทรงประกาศอย่าง
รวดเร็ว

**“แม้หมู่ปลาและสัตว์น้ำทั้งหมด ที่อยู่ใน
แผ่นดินของเรา เราก้จะให้ให้อภัยทานหมดสิ้น นับ
ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”**

สิ้นคำตรัสของพระเจ้าพรหมทัต พญาเนื้อ
นิโครธก็ลุกขึ้นยืน แสดงอาการน้อมรับ ยินดีด้วย
กับบุญ(การชำระกิเลส)และกุศล(การทำดี) ของ

**พระราชาทรงถือข้อปฏิบัติอภัยทาน อันคือ
การดำรงอยู่ในศีล ๕ นั้นเอง แล้วได้กล่าวสอน
แต่พระราชาก็เป็นที่สุดว่า**

“ข้าแต่มหाराช พระองค์จงประพฤติธรรมใน
พระชนกและพระชนนี ในพระโอรสและพระธิดา
ในพราหมณ์ ในคฤหบดี ในชาวนิคมนและชาวชนบท
ทั้งปวง เมื่อพระองค์ทรงประพฤติธรรมอยู่เสมอ
แล้ว เบื้องหน้าหากสวรรคต ก็จะไปสู่อสุคติ(ทาง
ดำเนินที่ดี)โลกสวรรค์(โลกของคนใจสูง)แน่แท้”

พญาเนื้อสีทองกล่าวจบ ก็กลับเข้าสู่ฝูงเนื้อ
ของตน หลังจากนั้นอีก ๒-๓ วันต่อมา ก็อำลา
พระราชาก็แล้วแวดล้อมด้วยฝูงเนื้อกลับคืนสู่ป่า
ที่เคยอาศัยตามเดิม

ฝ่ายแม่เนื้อนั้นก็ติดตามฝูงของพญาเนื้อ
นิโครธไป ครั้นออกลูกแล้ว ได้เลี้ยงดูลูกจนเติบโต
พอสมควร คราวใดที่ลูกน้อยจะไปเที่ยวเล่นใน
ฝูงของพญาเนื้อสาชะ คราวนั้นแม่เนื้อจะอบรม
สั่งสอนลูกน้อยของตน

**“ลูกเอ๋ย ทั้งตัวเจ้าเองและทั้งเนื้ออื่นๆ จง
อย่าไปอยู่ อย่าไปเที่ยวเล่นในฝูงของพญา
เนื้อสาชะเลย ควรคบหาแต่พญาเนื้อนิโครธ
เท่านั้น แม้ต้องตายอยู่ในฝูงพญาเนื้อนิโครธก็ยิ่ง
ประเสริฐกว่า การมีชีวิตอยู่กับพญาเนื้อสาชะ
จะประเสริฐอะไร”**

.....
พระศาสดาครั้งทรงเล่าเหตุการณ์ในอดีตจบ
แล้ว จึงตรัสเฉลยให้ทราบ

**“พญาเนื้อสาชะในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระ
เทวทัตในบัดนี้ ฝูงเนื้อของพญาเนื้อสาชะ
ได้มาเป็นพวกฝึกไฟในพระเทวทัตนั้นแหละ
แม่เนื้อนั้นได้มาเป็นภิกษุณีสาวตั้งครรถ์นั่นเอง
ลูกเนื้อตัวนั้นได้มาเป็นพระกุมารกัสสปะ พระ
ราชาได้มาเป็นพระอานนท์ ส่วนพญาเนื้อนิโครธ
ก็คือ เราตถาคตในบัดนี้”**

๗

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๒
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๕ หน้า ๒๓๓, เล่ม ๕๑ หน้า ๑๙๐)

ในวาระเทศกาลถือศีลกินเจ ขอคารวะพระโพธิสัตว์ทั้ง ๙ ระดับ
 ที่ได้แสดงเมตตาธรรมเกื้อกูลสรรพสัตว์ ให้อยู่เย็นเป็นสุข
 มาได้จนถึงทุกวันนี้

ปฤชชน (ไม่มีศีล)

โสดาบัน
 (ศีล ๕ บริสุทธ์)

สกิทาคามี
 (ศีล ๘ บริสุทธ์)

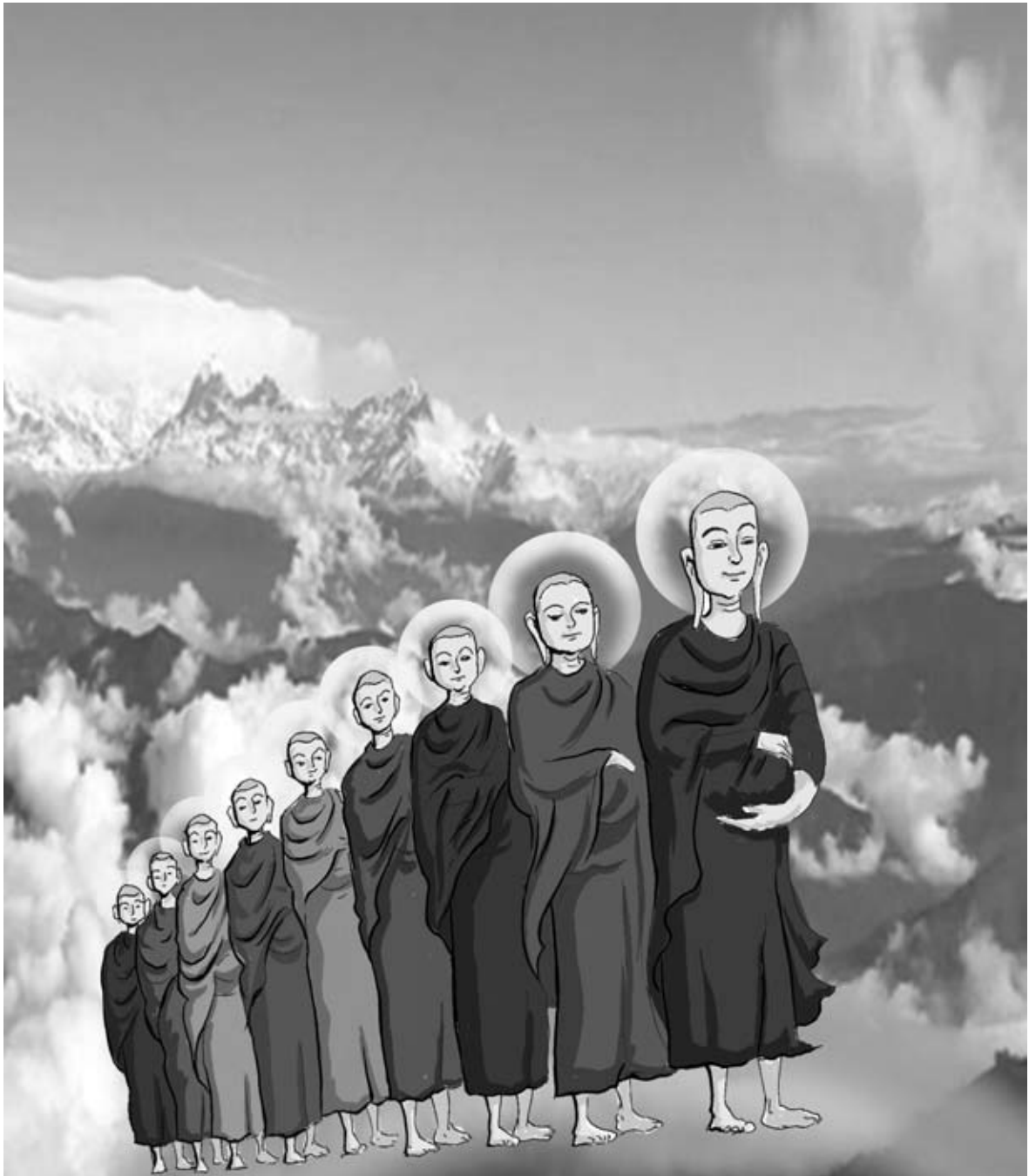

อนาคามี
 (ศีล ๑๐ บริสุทธ์)

อรหันต์
 (จุลศีล
 มัชฌิมศีล
 มหาศีล)

ขอกกราบคารวะ พระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์
พระอนุโฑธิสัตว์ พระอนิยตโฑธิสัตว์ พระนิยตโฑธิสัตว์ พระมหาโฑธิสัตว์
พระพุทธรเจ้า

ธรรมะช่วยขัดเกลาให้ได้เรียนรู้ถึงวิญญาณของมนุษย์
วิชาพระพุทธเจ้าเป็นยิ่งกว่าวิทยาศาสตร์ รัฐศาสตร์
นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ ฯลฯ

บนเส้นทางนักศึกษา (๒๔) “วิชาพุทธศาสตร์”

แม้ว่าชีวิตการเป็นนักศึกษาปริญญาโท จะจบลงแล้ว หลังจากที่ฉันได้ศึกษาร่ำเรียนมา จนสามารถจบได้ตามหลักสูตร แต่ชีวิตนักปฏิบัติ ธรรมที่จะต้องศึกษาเรียนรู้ธรรมะเพื่อตัดกิเลส ยังคงดำเนินต่อไปตลอดทั้งชีวิต ตราบเท่าที่เรายังไม่เข้าถึงนิพพาน

ในช่วงที่ผ่านมา กลุ่มเพื่อนนักศึกษา ป.โท นิติศาสตร์ ที่ทำงานวิจัยอยู่กลุ่มอาจารย์เดียวกัน ได้มีการ นัดแนะเพื่อขอเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาในการ แสดงความกตัญญูกตเวทิตะ แสดงความขอบคุณ ที่อาจารย์ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้ มาตลอด ๒ ปีแห่งการเรียน และยังเป็นທີ່ปรึกษาให้

คำแนะนำในการทำวิจัยจนสามารถเรียนจบมาได้

ฉันจึงมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ด้วยความยินดีเต็มใจอย่างยิ่งที่จะมีโอกาสได้แสดงความกตัญญูกตเวทิตะ แม้เล็กแม้น้อยต่ออาจารย์ที่ปรึกษา ที่คอยช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และให้ความรู้ที่จะสามารถนำไปใช้ได้ต่อไปในการทำงานศาสนา เพื่อเป็นประโยชน์ตน ประโยชน์ท่านต่อไป

ตอนนี้ภารกิจการศึกษา ยังคงเหลือการเรียนนิติศาสตร์ ปริญญาตรีของ ม.รามคำแหง อยู่อีกหนึ่งการศึกษา แต่ก็มีเวลาได้กลับมาอยู่ที่ชุมชนภูผาฟ้า น้ำมากขึ้น เพราะยังสามารถจัดสรรวิธีการศึกษาเองได้ ไม่ว่าจะเป็นการฟังบรรยาย

แบบออนไลน์ การอ่านหนังสือหรืออ่านชีวิตตนเอง โดยไม่ต้องเก็บชั่วโมงเรียนเหมือนแต่ก่อน แต่ก็ทำให้ฉันได้ฝึกฝนไปในอีกรูปแบบหนึ่ง ที่จะต้องขวนขวายใฝ่รู้ด้วยตัวเองมากขึ้น เพื่อจะได้ไม่เสียเปล่าในการศึกษาเล่าเรียนครั้งนี้

หลังจากที่ไม่ต้องใช้ชีวิตอยู่ที่กรุงเทพฯ เพื่อเข้าเรียนอีกแล้ว ฉันก็ได้กลับมาเข้าสู่วิถีชีวิตของเด็กวัดอีกครั้งหนึ่ง อยู่แบบคนชนบทที่ไม่ต้องมีแสงสีเสียงล่อตาล่อใจ มามีชีวิตง่าย ๆ ที่ฝึกพึ่งพาตนเอง อยู่กับธรรมชาติ

ที่สำคัญก็คือ มาฝึกปฏิบัติธรรมด้วยการอยู่กับ “คน” ด้วยการมาเป็นผู้ช่วยครูดูแลน้อง ๆ สัมมาสิกขา มาฝึกที่จะไม่ทำอะไรตามใจตน ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่ง

การได้ออกไปชะเง้อดูโลกกว้างของลูกอโศก คนหนึ่งที่ได้มาเรียนรู้การศึกษาตามหลักสูตรที่เป็นมาตรฐานสากล ที่ผู้คนให้การยอมรับและให้ค่าของใบปริญญา ยิ่งเป็นปริญญาโทด้วยแล้ว ก็จะได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้รู้และจะได้รับค่าตอบแทนเป็นตัวเงินสูงกว่าคนอื่น ๆ

แต่สำหรับลูกอโศกแล้ว คงไม่มีอะไรจะมีค่าและยิ่งใหญ่กว่า “ธรรมะ” และฉันรู้สึกโชคที่ตัวเองได้มาเรียนรู้ธรรมะ มาฝึกเป็นคนมีศีล ๕ ลดละอบายมุขตั้งแต่เป็นเด็กนักเรียนสัมมาสิกขา แม้จะยังเป็นเด็กที่ไม่สู้ประสีประสา แต่ด้วยสภาพแวดล้อมของมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี ก็สามารถช่วยกล่อมเกลาคติวิญญาณของฉันให้อยู่บนเส้นทางที่ถูกตรงได้ แต่ยังคงต้องหมั่นพยายามฝึกฝนต่อ ยอดต่อไป เพราะธรรมะเป็นสิ่งที่รู้ได้ยาก แม้รู้แล้วก็ยังทำได้ยาก แม้ทำแล้วก็ยังเข้าถึงได้ยาก

เมื่อเรามี “ธรรมะ” เป็นแผนที่นำทางของชีวิตแล้ว การไปศึกษาเรียนรู้ความรู้แบบทางโลกจึงเป็นการศึกษาที่ทำให้เราได้เข้าใจ “สัจจะ” มากขึ้น เป็นการไปเรียนแบบไม่หลงความรู้ และไม่ได้ดูถูกความรู้นั้นเช่นเดียวกัน แต่มันเป็นความรู้สึกที่ฉันก็อธิบายไม่ถูกนัก เป็นเหมือนความเข้าใจมากกว่า ทำให้ฉันได้เข้าใจมนุษย์มากขึ้น ได้ไปเรียนรู้

“สมมุติ” ความเชื่อหรือความยึดถือของทางโลกว่าเรามีวิธีคิดและวิถีชีวิตอย่างไร และเราจะช่วยเขา หรือเชื่อมกับเขาได้อย่างไรบ้าง

สิ่งที่เป็นตัวช่วยสำคัญที่ทำให้ฉันสามารถเรียนจบมาได้ก็คือ “ธรรมะ” นั่นเอง ที่ทำให้ฉันได้มองเห็นอะไร ๆ ในอีกมุมมองหนึ่ง ที่สามารถเข้าใจความรู้เหล่านั้นได้อย่างละเอียดลออมากขึ้น จนทะลุปรุโปร่งในเรื่องเล็ก ๆ เพราะธรรมะช่วยขัดเกลาให้เราได้เรียนรู้ถึงวิญญาณของมนุษย์ วิชาพระพุทธเจ้าเป็นยิ่งกว่าวิทยาศาสตร์ รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ ฯลฯ วิชาพระพุทธเจ้าสามารถไขความลับ และให้ความกระจ่างในศาสตร์ต่าง ๆ เหล่านั้นได้หมดสิ้น

เป็นเพราะชีวิตที่มี “ศีล” มี “ธรรมะ” โดยแท้ ที่ช่วยขัดเกลาให้เรามีความฉลาดทางธรรมมากยิ่งขึ้น จนสามารถเข้าใจในการไขรหัสลับของการเรียนรู้เหล่านี้ได้บ้างแม้เล็กแม้น้อย แต่เป็นความอัศจรรย์อย่างยิ่งในชีวิต ที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะสามารถเข้าใจในเรื่องเหล่านี้ได้ และทำให้ฉันมีความมั่นใจที่จะเรียนรู้ศึกษาวิชาการควบคู่กับวิชาพุทธศาสตร์ต่อไป เพื่อช่วยงานศาสนาดำเนินการที่ เราจะสามารถกตัญญูต่อหมู่กลุ่มได้

ฉันขอบคุณ ความพยายามที่จะดีของตัวเอง ที่ถึงแม้จะทำได้ยากเพราะกิเลสที่สั่งสมมามีมากเหลือเกิน แต่เราก็พยายามที่จะฝึกไม่เอาแต่ใจตัว คือหยุดชั่วโดยอัตโนมัติตามที่หลวงปู่เคยสอนไว้ และสิ่งแวดล้อมที่มีผลอย่างมากต่อการกล่อมเกลาคติวิญญาณ รวมไปถึงการให้เวลา ให้ความเข้าใจ ให้อภัย ให้ความร่วมมือ (ไม่ถือสา) ที่ท่านสมณะและผู้ใหญ่เคยให้เสมอมา

และฉันก็จะขออน้อมรับและนำไปปฏิบัติตามต่อไป เพื่อสร้างตน สร้างคน เพื่อสร้างศาสนา ให้สมกับชาติหนึ่งที่เราได้เกิดมาเป็นลูกอโศก เป็นลูกหลานพระโพธิสัตว์ จะได้ไม่เสียชาติที่เกิดมาเป็นมนุษย์

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

เมื่อเจอโลก ยศ สรรเสริญ คุณธรรมประจำตน
ก็ถูกกัดกร่อน ถูกทำลาย

สมัยโบราณ ผู้นำเขาเรียกหัวหน้าเผ่า คน
ยิ่งเยอะ ผู้นำก็ยิ่งมีความสำคัญ

หัวหน้าเผ่า-พระราชา-ฮ่องเต้ ท่านอ๋อง...

จากสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นประชาธิปไตย...

มีการเลือกตั้ง มีการหาเสียง มีการตั้งหมู่ตั้งคณะ
เสนอตัวมาบริหารประเทศ เพื่อให้ประชาชนอยู่ดีกินดี
ในบางยุค ประชาชนกราบไหว้ผู้บริหาร
ในบางยุค ประชาชนขอสาปแช่งตลอดนิรันดร์

ภาพ internet

นักบริหารบ้านเมือง ๖ ประเภท

ความหวังดีในเริ่มแรก แต่เมื่อเจอโลก ยศ
สรรเสริญ คุณธรรมประจำตนก็ถูกกัดกร่อน ถูกทำลาย

เขาเรียก ต้นตรงแต่ปลายคด

การเมือง การปกครอง มีอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ
มากมาย แสดงภูมิ-สั่งสอน-อบรม ชี้แนะ บางที
เขาก็เรียก “ปราชญ์”

บางทีเขาก็เรียก “นักวิชาการ”

เป็นผู้รู้เพราะรู้เรื่องแบบนี้ในอดีตของหลายๆประเทศ
แล้วนำเหตุการณ์เหล่านั้นมาบอกกล่าวมาอธิบาย

เก่งกว่านั้น ท่านก็ขึ้นอำนาจไปเลยว่าต้อง
อย่างนี้ ๆ ๆ จึงจะถูกต้อง

เก่งกว่านั้น บางทีก็วิพากษ์วิจารณ์ ชี้ถูกชี้ผิด
ฟันธงกันจะจะ

อดีตนั้นบอกได้ แต่อนาคตไม่รู้ไม่เห็นได้แต่มี
ได้แต่จินตนาการ !

๒+๒ เป็น ๔ แต่อนาคต ๒+๒ เป็น ๕ เป็น ๖
ก็เป็นได้ นี่แหละความไม่แน่นอนแห่งชีวิต

ข้าพเจ้าคิดถึงวลี ๔ บท ดังนี้

บทที่ ๑ “เถรสองบาตร” หมายถึง การทำ
ตามๆ เขามาตลอด โดยเห็นเขาทำ ใครๆ เขาก็ทำ
เพราะฉะนั้น เราก็ต้องตามๆ เขา จึงจะถูกต้อง

บทที่ ๒ “เต้าตาบอดแบกคัมภีร์” หมายถึง
ผู้นำความรู้ไปเผยแพร่ แต่ตัวเองก็ไม่ว่าเรื่องอะไร

เหมือนคนตาบอด ทำตามๆ เขาโดยไม่มีเหตุผล
ไม่รู้ที่มาที่ไป

นอกจากจะโง่ ยังแบกคัมภีร์ คือโง่ซ้อนโง่ซ้ำสอง
มิได้เข้าใจ ความหมายของเนื้อหาที่ตัวเองสั่งสอน

บทที่ ๓ “ปีศาจคาบคัมภีร์” หมายถึงทำตัวเป็น
ผู้รู้ ผู้ชี้แนะ แต่ขาดความ “หวังดี” “ความจริงใจ”
ความหวังร้ายนั้น เขาจึงยกให้เป็น “ปีศาจ”
คำชี้แนะเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ของพวกเขาพอง
ตัวเองทั้งสิ้น

บทที่ ๔ “หมาปากกับลูกแกะ” หมายถึง
ทำเป็นอ้างเหตุผลสารพัด

จากหลักการ ทำไปทำมาก็หลักๆทั้งนั้น หาเหตุ
ผลสารพัดเพื่อจะกินลูกแกะให้ได้

เหตุผลของหมาป่า จึงเป็นเหตุผลต่อแหล่ทั้งสิ้น !

อาร์มภบทยาวไกล เพื่อจะบอกท่านผู้รู้
ข้าพเจ้าไม่เอาอดีตของประเทศอื่นมาเป็นข้ออ้าง

แต่เป็นอดีตของประเทศไทยสด ๆ ร้อน ๆ ที่คน
ไทยเห็น ๆ มาแบ่งแยกประเภท มาฆ่าแหล่ดูกัน

วางความรู้เรื่องการเมือง การปกครองจาก
ต่างประเทศชั่วคราว

วางความเป็นด็อกเตอร์ปริญญาเอกลงลิ้นกระยะ

นำเรื่องจริงมาเล่าสู่กันฟังตรงนี้เลย

เราแบ่งนักบริหารบ้านเมืองไว้ ๖ ประเภท

ประเภทที่ ๑ “หมาหมู่” เห็นแก่ประโยชน์ พวกฟ้อง ใช้เสียงข้างมากทำลายกฎเกณฑ์ ทำลายกฎหมาย ทำลายธรรมาภิบาล

รุมถล่มหาผลประโยชน์ รวมไปถึงรุมถล่มฝ่ายตรงข้ามให้ย่อยยับ

ประเภทที่ ๒ “สนไวท์” มีคนแคะทั้ง ๗ คอยช่วยเหลือเพื่อฝ่าย

ชีวิตผู้บริหารไม่โดดเดี่ยว มีการทำงานเป็นทีม เป็นหมู่คณะ

โอกาสผิดพลาดย่อมเป็นไปได้ยาก เพราะมีใช้ทำงานลำพังคนเดียว

“ความเก่งทำให้ชนะ แต่ ทีมเวิร์คทำให้เป็นแชมป์”

ประเภทที่ ๓ “แม่เลี้ยง” ภาพของแม่เลี้ยง เป็นภาพเชิงลบ ใจร้ายใจดำ เลือกที่รักมักที่ชัง

ดูแลทะนุถนอมแต่ลูกตัวเอง ลูกคนอื่นไม่สนใจ แถมกลั่นแกล้ง แถมใช้งานหนักเสียอีก

นิสัยแม่เลี้ยงย่อมแบ่งข้างแบ่งค่าย พวกกุพวกมึง

จังหวัดไหนไม่ลงคะแนนให้ผม ผมจะต้องลงโทษให้สาสม!

แบ่งประชาชน แบ่งพรรค พอมาเป็นรัฐบาลผลสมจะเหลืออะไร นอกจากปิดแข่งปิดขากันตลอดเวลา

เมื่อใดที่มีรัฐบาลผลสม วันนั้นคือวันหายนะ

แต่การมีรัฐบาลเบ็ดเสร็จ เสียงข้างมาก เรา กลับวินาศ! ประวัติศาสตร์มีมาแล้ว

ประเภทที่ ๔ “เลือกตั้ง” ประชาชนลงคะแนน ใครได้คะแนนมากก็ได้เป็นผู้นำ

ผู้นำประเภทนี้ไม่เคยกล้าหาญ แต่กล้าซื้อเวลา!

ความถูกต้อง ความเป็นธรรม ไม่กล้าทำ ไม่กล้ายืนหยัด ไม่กล้าต่อสู้อ

วุ่นวายแต่การหาคะแนนเสียง

วุ่นวายแต่การสร้างภาพลักษณ์

สยามประเทศได้สร้างนวัตกรรมแห่งการเมือง ลีดอันดับบริหารหนึ่ง คือ “ประชาธิปไตยเผด็จการ”

ประเภทที่ ๕ “วัสสการพราหมณ์” วรณคดีไทย สมัยเรียนหนังสือ จำได้แม่นยำ

การยุแยงให้บาดหมาง ให้แตกแยก ให้กินใจกัน

ผู้นำประเภทนี้จะเลี้ยงให้แบ่งพรรคแบ่งพวก

ซึ่งความเหลื่อมล้ำ ซึ่งความยากจน ให้เกลียดชังกันและกัน

ชอบสร้างพวกจากความแตกแยก ได้ดิบได้ดี

จากความเกลียดชังซึ่งกันและกัน

ล้อมวลชน เขาเป็นของเขาอยู่แล้ว การนำความอีกฝ่ายไปให้อีกฝ่าย

ฝ่ายโน้นว่าอย่างไร ฝ่ายนี้ว่าอย่างไร ?

ฝ่ายนี้ว่าอย่างไร ฝ่ายท่านว่าอย่างไร ?

แค่นี้ “รู้รักสามัคคี” ก็แตกตั้งโพละ!

แต่การเป็นผู้นำบ้านเมือง ต้องมีความรัก และเมตตาเป็นที่ตั้ง

ไม่เลี้ยงม ไม่ยุแยงตะแคงรั้ว!

ประเภทที่ ๖ “ครอบครัว” เป็นระบบโบราณ เหมือนพ่อกับลูก แม่กับลูก

มีแต่ความหวังดี มีเมตตาเป็นที่ตั้ง

ถูกด่าว่าก็ไม่โกรธ ไม่อาฆาตพยาบาท

ประชาชนจะร้ายอย่างไรก็เหมือนลูกหลาน เกลียดไม่ลง โกรธไม่ได้

ดูแล บำบัดทุกข์ บำรุงสุข ไม่แบ่งเขา แบ่งเรา

“อย่างนั้นะ อย่างนั้นะ”

แต่ นะจ๊ะ ไม่มีแน่นอน!

ระบบครอบครัว ดูเหมือนดูจริงจัง แต่ก็แฝงความรัก ความปรารถนาดี

สมัยสุโขทัย ในศิลาจารึกก็เขียนไว้ ว่าปกครองระบบนี้

บทสรุป อย่างไรก็ตามก็ตามการแบ่งการบริหาร การปกครองของผู้เป็น ๖ ประเภท

ท่านผู้รู้อาจขมวดคิ้ว ไม่เห็นมีในตำรา ภาษา ก็ไม่วิชาการ ไม่สง่างามเลย

ก็แล้วแต่...

แต่คุณภาพของผู้เป็น ๖ ก็ค้นมาจากประชาชนแท้ ๆ

คุณภาพคุณธรรมของประชาชนคือตัวชี้วัด คุณภาพคุณธรรมของนักบริหาร นักปกครอง ไม่ต้องโทษใครเลย!

ยิ่งมายุคผู้นำโกงได้ แต่มาแบ่งปันกัน อนาคตเมืองไทย ทำจะมีดีมัน

คิดถึงคำสอนพ่อท่านโพธิ์ริษั

“หลงแต่รอย-ก้าวหน้า

ไม่มุ่งศึกษาการลดกิเลส

กู้ประเทศไม่ได้...”

คำสอนบทนี้ หากคนไทยเห็นด้วยเกิน ๕๐% ประเทศไทยย่อมมีความหวังแน่นอน! ๓

• ต่อจากฉบับที่ ๓๑๔

ชัดเจนนะ ว่า “กาย” ไม่ใช่หมายถึงเอาเฉพาะ “ร่างภายนอก” เพียงส่วนเดียวเท่านั้นตามที่คำว่า กาย” มันได้กลายเป็น “ภาษาไทย” สนิทแล้ว นี่แหละคือ “มิจฉาทิฏฐิ” อย่างสำคัญที่นักปฏิบัติธรรมชาวพุทธไทย ทุกวันนี้ ไม่บรรลุธรรมกันได้ เพราะปฏิบัติกันอย่างไรๆ ก็ไม่มีโอกาสบรรลุพุทธธรรมได้เลย ด้วยมิจฉาทิฏฐิ ตั้งแต่เบื้องต้น คือ “มิจฉาทิฏฐิ” ในความเป็น “กาย” นี้เอง

“กาย” คือ “องค์ประชุมของธรรมะ๒”

คำว่า “กาย” ไม่ใช่แค่ “ดินน้ำไฟลม” อันมี “มหาภูต ๔” ที่เป็น “ร่างภายนอก” ส่วนเดียวเท่านั้นที่ “ปรุงแต่ง” กันอยู่ แต่ต้องหมายถึงเอา “การปรุงแต่งของรูปกับนาม” จึงจะชื่อว่า “กาย” เพราะ “กาย” คือ “ธรรมะ๒”

“กาย” คือ “องค์ประชุมของรูปกับนาม” ที่ปรุงแต่งกันอยู่ ดังนั้น “รูปกับนาม” สองอย่างนี้ ตัวสำคัญหลักที่ทำให้ “สงบระงับ” ได้ ก็ต้องเป็น “นาม” เพราะ “รูป” ไม่ใช่ “ตัวบงการ” หรือไม่ใช่ส่วนที่เป็น “พลังงานทำหน้าที่ก่อความไม่สงบระงับ” ในความเป็น “สังขาร” ของชีวิต

“เหตุ” แห่ง “ความไม่สงบระงับ” นั้น

อยู่ที่ “จิต-มโน-วิญญาณ” คือ อยู่ที่ “นาม” เป็น “ตัวการสำคัญ” ไม่ใช่อยู่ที่ “รูป” หรือที่ “ว่าง” อันเป็น “ดินน้ำไฟลม” เต็ดขาด ที่เป็น “ตัวบงการ” เพราะ “ดินน้ำไฟลม” นั้นไม่มี “ธาตุรู้” ที่จะทำ “ความไม่สงบระงับ” หรือ “ทำ ความทุกข์วุ่นวาย” ขึ้นมาในชีวิตคน

พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดใน “อัสสุตวตาสูต” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) อ่านดูดี ๆ

“(๒๓๐) ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปุถุชนผู้มิได้สดับ จะพึงเบื่อหน่ายบ้าง จะพึงคลายกำหนดบ้าง หลุดพ้นบ้าง ในร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ ชื่อนี้เพราะเหตุไร

เพราะเหตุว่า ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี ของร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ ย่อมปรากฏ ปุถุชนผู้มิได้สดับ จึงเบื่อหน่ายบ้าง คลายกำหนดบ้าง หลุดพ้นบ้าง ในร่างกายนั้น

แต่ตถาคตเรียกร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง ปุถุชนผู้มิได้สดับ ไม่อาจเบื่อหน่าย คลายกำหนด หลุดพ้นในจิต เป็นต้น นั้นได้เลย ชื่อนั้นเพราะเหตุไร

เพราะว่าจิตเป็นต้นนี้ อันปุถุชนมิได้สดับ รวบรวมถือไว้ด้วยตัณหา ยึดถือด้วย ติฏฐิว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา ดังนี้

ตลอดกาลช้านานนั้น ปุถุชนผู้มีได้
สดับ จึงไม่อาจเบียดหน่าย คลายกำหนด
หลุดพ้น ในจิต เป็นต้นนั้นได้เลย ฯ

(๒๓๑) ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปุถุชนผู้
มิได้สดับ จะเข้าไปยึดถือเอาร่างกายอันเป็น
ที่ประชุมแห่งมหาภูต ๔ นี้ โดยความเป็น
ตน ยังชอบกว่า แต่จะเข้าไปยึดเอาจิตโดย
ความเป็นตนหาชอบไม่ ช้อนั้นเพราะเหตุไร

เพราะร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่ง
มหาภูต ๔ นี้เมื่อดำรงอยู่ปีหนึ่งบ้าง สองปีบ้าง
สามปีบ้าง สี่ปีบ้าง ห้าปีบ้าง สิบปีบ้าง ยี่สิบ
ปีบ้าง สามสิบปีบ้าง สี่สิบปีบ้าง ห้าสิบปีบ้าง
ร้อยปีบ้าง ยิ่งกว่าร้อยปีบ้าง ย่อมปรากฏ

แต่ว่า ตถาคตเรียกร่างกายอันเป็นที่
ประชุมแห่งมหาภูต ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง
วิญญาณบ้าง จิต เป็นต้นนั้น ดวงหนึ่งเกิดขึ้น
ดวงหนึ่งดับไป ในกลางคืน และกลางวัน ฯ

(๒๓๒) ดูกรภิกษุทั้งหลาย วานรเมื่อ
เที่ยวไปในป่าใหญ่ จับกิ่งไม้ ปล่อยกิ่งนั้น
ยึดเอากิ่งอื่น ปล่อยกิ่งที่ยึดเดิม เหนียวกิ่ง
ใหม่ต่อไป

แม้ฉันใด ร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่ง
มหาภูต ๔ นี้ ที่ตถาคตเรียกว่า จิตบ้าง มโน
บ้าง วิญญาณบ้าง จิต เป็นต้นนั้น ดวงหนึ่ง
เกิดขึ้น ดวงหนึ่งดับไป ในกลางคืน และกลาง

วัน ก็ฉันนั้นแล ฯ”

จากคำตรัสข้อ ๒๓๐ กับข้อ ๒๓๑
นั้น จับสาระสำคัญ ประเด็นแรกได้ ก็คือ

“ปุถุชนผู้มีได้สดับ”(อัสสุตวา ปุถุชนโน)
ความว่า“ปุถุชนผู้มีได้สดับ”แค่นี้แหละ
มีความสำคัญยิ่งใหญ่แล้ว สำหรับความเป็น
คนทั้งหลาย แต่คนก็ไม่ได้ถูกคิดกันเลย ใน
คำตรัสว่า “ปุถุชนผู้มีได้สดับ” ประโยคนี้ ว่า
มีความหมายลึกล้ำ สื่อสาระสำคัญยิ่ง เตือน
สติสัมปชัญญะ กระตุกความเป็นคนของคน
ทั้งหลาย ให้รู้ตัวว่า ปุถุชนคนทั้งหลาย ที่
ยัง“ไม่ได้สดับ”

ยัง“มิได้สดับ” อะไร?

ยังมีได้สดับ“ความจริงอันยิ่งใหญ่สุด
ประเสริฐ”(อารยสัจจะ) ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสรู้เองโดยชอบ(สัมมาสัมพุทธะ) แล้วนำมา
ประกาศให้ชาวโลกรู้ตาม ชาวโลกได้ปฏิบัติ
ตาม กระทั่งสามารถบรรลุ“ความจริงอันยิ่ง
ใหญ่สุดประเสริฐ”(อารยสัจจะ)นั้น ๆ ตาม นั่นเอง
แล้ว“ความจริงอันยิ่งใหญ่สุดประเสริฐ”
(อารยสัจจะ)นั้น คือ อะไรเล่า?

“ความจริงอันยิ่งใหญ่สุดประเสริฐ”(อารย
สัจจะ)นั้น คือ ไม่ได้ฟังเรื่อง“ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ
-มรรค” ซึ่งเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ ที่สุดประเสริฐ
จริง ๆ สำหรับความเป็น“คน”

เพราะคนผู้นั้นจะไม่เปื้อนหาย ไม่เพียง
คล้ายกำหนด ไม่หลุดพ้น ในจิต เป็นต้นนั้น
ได้เลย

เพราะว่า“จิต”เป็นต้นนี้ อันปุถุชนมิได้
สดับ รวบรวมถือไว้ด้วยตัณหา ยึดถือด้วย
ทิวฏฐิว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา

นั่นก็คือ “ตัณหา”และ“ทิวฏฐิ”นี่เองที่
ทำให้“คน”ยึดถือ“จิต”ว่าเป็นของเรา เป็นเรา

ตัณหา คือ ความอยาก ไม่ว่าจะอยากได้
หรืออยากทำลายทำร้าย ยึดมันต้องได้อย่าง
นั้น ยังไง ๆก็ต้องได้ ผิดแล้วร้ายอำมหิต ก็ช่าง

ทิวฏฐิ คือ ความเห็น ความรู้ ความเชื่อ
เป็นการยึดที่ตนเข้าใจอย่างนั้นรู้อย่างนั้น

เมื่อ“ยึดมัน”ในตัณหา หรือทิวฏฐิ ก็เอา
ตามนั้น สุดฤทธิ์สุดแรง เอาจนได้ ร้ายแล้ว
ฆ่าแกง แรงอำมหิตขนาดไหน ไม่แคร์ทั้งนั้น

นี่คือ ต้องเป็นเรา ต้องเป็นของเรา ละ!

ปุถุชน ก็คือ คนทั่วไปทั้งหลายในโลก
ทุกชาติทุกภาษา ทุกศาสนาละทธิ ไม่ละเว้น
ว่าเป็นใครก็ตาม ที่ยัง“ไม่ใช่อารยชน” หรือ
ยัง“ไม่มีภูมิหยั่งรู้ความเป็นโลกุตระธรรม”ได้
อย่างสัมมาทิวฏฐิ ยังคงคือ“ปุถุชน”ทั้งสิ้น

ดังนั้น ผู้จะ“พ้นจากปุถุชน” เจริญขึ้น
สู่“อารยชน” จึงจะต้อง“ได้สดับ ความจริง
อันยิ่งใหญ่สุดประเสริฐ”(อารยสัจจะ)

นั่นคือ ได้ฟังเรื่อง“ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ
-มรรค” ซึ่งเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ ที่สุดประเสริฐ
จริง ๆสำหรับความเป็น“คน”

ผู้“พ้นจากปุถุชน” เป็น“อารยชน”นั้น
คือ ผู้มี“ภูมิโลกุตระ”ได้แท้ ชื่อว่า ผู้เจริญ
เป็น“อารยะ”กันได้กันจริง ๆ

ที่ว่า“เจริญ”นั้น ..วัดกันตรงไหน?

วัดกันตรง“จิต” ลด-ละ-กิเลสได้ หรือ
ไม่มีกิเลสเลย ก็จะไม่ทุจริต ไม่อกุศลใดๆจริง

ผู้มี“ภูมิโลกุตระ”คือ ผู้มี“จิตใจ”เปลี่ยน
แปลงจาก“จิตใจ”เดิมของตนไปจริง

เริ่มต้นจาก“จิตใจ”ในชีวิตของตนยัง
“ยึดภพอบาย”อยู่ แล้วปฏิบัติตน“หลุดพ้น
จากภพอบาย”นี้ได้ นี่คือ ขั้นต้น

อบายคือ อะไร? นี่แหละยากมาก ที่จะ
กำหนดตายตัว เพราะมันเป็นเรื่องเฉพาะตน

และที่ยากแท้ๆก็คือ มันไม่รู้ว่าจะ
อย่างไรหนะหรือ คืออบาย คือความเลวความต่ำ
มันไม่ยอมรับ หรือรับไม่ได้ว่าต่ำ ว่าเลว

เช่น โลกลาม โลกยศ โลกสรรเสริญ
โลก“สุข”(เสพ) ที่เกิดจาก“กาม”หรือจาก
“อัตตา”พอได้ชื่นใจกับรสที่ได้สัมผัสกระทบ
เข้าก็นี่แหละ“สวรรค์”หรือ“สักคะ” ซึ่งก็คือ
“สว+อรรค”หรือ“ส+อัคค”

นั่นคือ “เรา+เลิศ” หรือ“เรา+สูงสุด”

กล่าวคือ ใครก็ตาม ตรวจตนเอง ให้
ได้ ว่า ตนเองยังติดความชั่วใด ที่เราเข้าใจ
ว่านี่คือชั่ว ..เอากายกรรม กับวจกรรมก่อน
และเริ่มด้วยเชิง“ผลึก”(โทะสะ = ลบ)ก่อน
นั่นคือ ผู้ยัง“ยึดแรง”ในการทำร้ายชีวิต
ผู้อื่น ถึงขั้นฆ่าก็ดี ทำร้ายก็ดี ให้เขาทุกข์
ทรมานก็ดี แล้วสะใจ นี่คือ ศีลข้อ ๑ ต้องหยุด
ที่นี้ เชิง“ดูด”(โถม = บวก) ผู้ยัง“มุ่งแย่ง”
ของที่ไม่ใช่ของเรา ของที่เราไม่มีสิทธิ์ ก็
แย่งถึงขั้นฆ่าก็ดี ทำร้ายก็ดี ให้เขาทุกข์
ทรมานก็ดี แล้วเอามาเป็นเรา-เป็นของเรา
ได้ ก็รู้สึกเป็นรสสุข(โถมะ)อยู่ อย่างนี้“รสสุข”
นี่คือ ศีลข้อ ๒ ก็ต้องทำให้หมดไปจากใจ
ผู้ยัง“ยึดแรง”ในความรัก-ราคะในใจ
ผู้อื่น ในร่างผู้อื่น มาให้ตนเสพสัมผัสต่างๆ
(ราคะ) ก็เป็นรสสุข นี่คือ ศีลข้อ ๓ ต้องทำให้
หมดไปจากใจ ไม่เสพรสจากสัมผัสเสียดสีใด
ทำได้จริง อย่างนี้ก็หมดไปได้จริงๆ
หรือเลวร้ายกว่านั้น คือ ใช้เล่ห์ด้วยเชิง
ฉลาด หลอกซับซ้อนซ่อนลวงสารพัด เก่ง
ฉกรรจ์ฉกาจ ให้เขาหลงผิดในสิ่งที่ผิดว่าถูก
ซ้ำหลงเทิดทูนผู้หลอกกว่ายอด ว่าเก่งเยี่ยม
ซึ่ง“ละเมิดของหวงผู้อื่น” สารพัดสิ่งหวง ก็
หยุดละเมิด ทั้งทางกายกรรม ทางวจกรรม
นี่ศีลข้อ ๓ ต้องทำให้หมดไปจากใจ

ใครยัง“โกหก” ก็หยุดได้ นี่คือ ศีลข้อ ๔
ยัง“ต้องเสพสุขโดยการสัมผัสทางตา
หูจมูกลิ้นกายกับสิ่งภายนอกนั้นอยู่” และ
ตนเห็นว่า“ต่ำแล้ว”สำหรับตนแต่ละคน นี่
คือ “อบาย”ข้อ ๕ คือยัง“มัวเมาขั้นสุรา” ก็
หยุดเว้นขาด ไม่สัมผัสภายนอก ละ ล้าง
เหตุภายในที่ยังอยากเสพของตนในใจให้
ได้ จนทำได้ตามหลัก“ปหาน ๕”(หลักของบุญ)
กระทั่ง“ประหาร”สำเร็จเสร็จจบบริบูรณ์

ขอเอา“นายไชยบุญ”หรือ“ธัมมชโย”
เป็นกรณีตัวอย่าง จะเห็นได้ชัดแจ่มแจ้ง
นายไชยบุญแสดงออกเป็น“ปาตุ
สังจาจะ”(ความจริงอันปรากฏ, phynomenon)ที่เห็น
ได้ หยิบมาพูดถึงได้ เพราะได้กระทำจริง
ปรากฏภาวะนั้นจริง

กล่าวคือ เขาได้แสดงตัวตนของเขา
“ใหญ่”(อัคค) ใหญ่ยิ่งกว่าใครๆหมดในแผ่นดิน
นี้ ในแผ่นดินที่เป็น“ประชาธิปไตย อันมี
พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข”

ซึ่งเป็น“ประชาธิปไตย”ของมนุษย์
ชนิดหนึ่งในโลกใบนี้ ถือกำเนิดเกิดจาก
ประเทศอังกฤษ เดียวนี้อังกฤษก็ยังคงเป็น
ประชาธิปไตยชนิดนี้โดยแท้

แม้ทุกวันนี้ก็ยังชื่อว่า“ประชาธิปไตย”
จริงของโลกชนิดแรก (ประชาธิปไตย“๒ ขา” ตาม

สำนวนของอาตมาเอง ที่เคยใช้เรียกมาตามประสา
อาตมา ที่ใช้สื่อความหมายเจตนาให้ชัด ๆ ง่าย ๆ อย่าง
จริงใจ ซึ่งได้พูดมาแล้วหลายครั้งคราวในที่สาธารณะ)

“ประชาธิปไตย ๒ ขา” คือประชาธิปไตย
ต้นแบบของโลกแท้ ซึ่งมีครบทั้ง “รูปและนาม
หรือทั้งกายและใจ” อันสมบูรณ์สุด “ธรรมะ ๒”

พระเจ้าแผ่นดินทรงเป็น “หัวใจ หรือ
วิญญาณ” ของแผ่นดิน ที่ใครบ้างอาจคิดใหญ่
กว่าในแผ่นดินนี้ มิได้ คนไทยเขาไม่ละเมิด

แต่นายไชยบูลย์ ได้แสดงความไม่
ภาคีอย่างชัดแจ้ง ไม่ยอมปฏิบัติตาม
กฎหมาย ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ศาลคือ
ราชอำนาจ ศาลคือราชปรมาภิไธย คือพระ
มหากษัตริย์คุณยิ่งใหญ่ คนไทยน้อมใส่เกล้า

ใคร ๆ เห็นเขานุ่งห่มเหลือง โขนหัว
แม้แต่เจ้าหน้าที่ ข้าราชการ ก็หลงเข้าใจว่า
เขาเป็นพระ เป็นภิกษุ ก็เกรงใจ เกรงกลัว
ให้เกียรติ ไม่กล้าทำกับเขาเช่นคนไทยทั่วไป
นี่ก็เป็น “ผลชั่ว” ที่นายไชยบูลย์ทำได้สำเร็จ

ขอยืนยันว่า นายไชยบูลย์ไม่ใช่ภิกษุ
ในศาสนาพุทธ ทั้งปาราชิกแล้ว ทั้งทำลาย
หลักธรรมวินัยพระพุทธเจ้าอยู่ทุกเมื่อเชื่อ
วัน นอกรีตอย่างไม่เคยมีใครทำได้ขนาดนี้
มาก่อน แม้แต่กฎหมายบ้านเมืองเขาก็ไม่
นับถือ เขาทำได้ อย่างที่เห็น ๆ กฎหมายไม่มี

น้ำยา เจ้าหน้าที่ข้าราชการทำอะไรเขาไม่ได้

นายไชยบูลย์ปฏิเสธ ไม่เคารพ ไม่ยอม
รับคำสั่งศาล ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล

เกิดมาอายุปุนนี้แล้วยังไม่เคยเห็นใคร
“บังอาจ” แสดงอำนาจบาตรใหญ่ กับแม่แต่
พระเจ้าอยู่หัวถึงขนาดนี้ เขากล้าบังอาจจริง ๆ

เห็น “อึดตา” ที่ “ใหญ่” (อค์ค) ของเขาได้
เพราะเขาได้แสดงออกมาแล้วจริงใจแจ้ง
ชัดเจน เขาแสดงความใหญ่กว่าใครหมด ใน
แผ่นดินนี้ แม่แต่พระเจ้าแผ่นดิน เขาก็กล้าทำ

เขาถือ “อำนาจ” ใหญ่กว่าใครหมดแล้ว
เขากล่าวด้วยว่า เขา “ไม่เชื่อใจใคร” การแสดง
ออกของเขานั้น ยืนยันอยู่ใต้ง ๆ แม่แต่พระ
เจ้าแผ่นดิน เขาก็ไม่เชื่อ ไม่นับถือ

นี่คือ “ผีบุญ” แล้ว ไช้มั๊ย? เห็นชัดมั๊ย?
ที่พูดนี้ไม่ใช่การกล่าวหา แต่เป็นจริง

ยิ่งกว่าการกล่าวหา เพราะพูดตามที่มีพฤติ
กรรมปรากฏของนายไชยบูลย์ที่ได้ทำแล้ว
ตามที่เขาเห็นและเป็นอยู่จริง ไม่ได้หาความเลย

เขายึดครอง “อำนาจ” เป็นใหญ่แล้วหนึ่ง
เดียวในแผ่นดินนี้ เขาทำตนใหญ่สุดจริง ๆ

หากเขาไม่ยอมเคารพแม่แต่ “พระเจ้า
แผ่นดิน” ของประเทศนี้ เขาก็ไม่ควรจะอาศัย
อยู่ในแผ่นดินนี้ แผ่นดินที่มี “ประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข”

ไม่ใช่.. “นายไชยบุญเป็นประมุข”
เขาไม่ควรมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินนี้จริง ๆ
เขาแสดง “ความใหญ่” (อัคร) ของเขาออกมาให้เห็นว่าเขาไม่ยอมลงให้แม้แต่พระเจ้าแผ่นดินของประเทศนี้แล้ว ความยิ่งใหญ่ของเขาเข้าข่าย “ผีบุญ” ..ไหม? โปรดพิจารณาดู

เขาช่องสุมพลเมืองด้วยการสะกดจิตได้จริง เป็นพลเมืองใต้อุ้งอำนาจ (อธิปไตย) ของเขา ที่เกิดทูนบูชาเขาจริง ๆ เขามีกองกำลังที่ช่องสุมจริง ๆ เขาคือหัวหน้ากองกำลังนี้

เขาได้แสดงพลังอำนาจด้วยกองกำลังนี้มาแล้ว หลายกาละ มีประสิทธิภาพด้วย

เขาแบ่งอำนาจบาตรใหญ่ที่เห็นแล้วว่า “ใหญ่” กว่าใคร ๆ ในประเทศนี้ ตามที่เขา “มักใหญ่” อยู่ในจิตที่เขาจะเป็นเหนือกว่า “ตันธาดู-ตันธรรม” ตามวิมานในฝันของเขา

“อัครตา” ของเขา “ใหญ่” (อัคร) จริงอย่างนี้ และแถมเขาก็ได้แสดงออกปรากฏจริงแล้ว ด้วย (ปาตุสัจจะ, phynomenon) “กรรม” เป็นอันทำสำเร็จแล้ว เขาก็ควรจะได้รับผลกรรมตามที่เขาทำจริงนี้แล้ว แต่ผลกรรมก็ยังดูช้าอยู่!!!

เขาเป็น “คน” ก็จริง แต่เลือดและวิญญาณของเขาอยู่ในระดับ “จาตุมหาราช ๔” เต็มรูป

เขาเป็นทั้ง “จอมผี-จอมมารมายา-จอมเดรัจฉาน-จอมยักษ์” ที่ต้องนับเป็นชั้น

“จอม” เพราะเขามีประสิทธิภาพปรากฏจริง ๆ

เห็นไหม.. ถึงขนาดติดต่อกับโอบามา ส่อความไม่ที่จะเป็น “ประชาธิปไตย” ขาเดียวของเขา ให้เห็นได้อยู่ชัด

ซึ่ง “ประชาธิปไตย” ขาเดียวนั้น เป็น “ประชาธิปไตย” ที่ไม่มีการสืบสายสันตติวงศ์แห่ง “วิญญาณ” ที่ตกผลึกสืบทอดตามกฎมณเฑียรบาล อันเป็นเรื่องของวิญญาณ ในความเป็นสังคมมนุษยชาติที่ยิ่งใหญ่

ประชาธิปไตย ๒ ขา มีมาแต่โบราณกาล ตั้งแต่คนรวมตัวกันเป็นกลุ่มเป็นเผ่าก็เริ่มมี “หัวหน้าเผ่า” ที่ต่างยึดถือและใช้จิตวิญญาณเป็นรากเหง้าแห่งการอยู่ร่วมของมวลชนกันทั้งสิ้น และ “จิตวิญญาณ” นี้แหละที่ผูกพันสัมพันธ์ลึกซึ้งกันและกัน ต่างเป็นประโยชน์ยิ่งแก่กันสุดพิเศษมาแต่ไหนแต่ไรของความเป็นคน แม้ทุกวันนี้มนุษยชาติจะได้วิวัฒน์พัฒนาด้วยปัญญา ก้าวหน้ามา มาก “ประชาธิปไตย ๒ ขา” ที่จริงก็ยิ่งเด่นชัด

ประชาธิปไตย ขาเดียวนั้น เกิดมาทีหลังประชาธิปไตยแท้ เป็นประชาธิปไตยแปลงไปจากประชาธิปไตยต้นกำเนิด เป็นประชาธิปไตยไม่เต็มเต็งครบ “ความเป็นจิตนิยาม” ครบความเป็น “กาย” ของสัตว์โลก ที่ประยุกต์ขึ้นจากประชาธิปไตย ๒ ขา

เป็นประชาธิปไตยที่ไม่สมดุลเป็นวง พลวัต ไม่เหมือนประชาธิปไตยอันมี“ราชประชาสมาศัย”(พระราชากับประชาชนพึงมี อชฌาศัยต่อกันสม่าเสมอ) ที่สัมบูรณ์แท้ ซึ่งเป็น“สาธารณโภคี” อันมีลาภโดยธรรม(ลาภ ธรรมิก)บริบูรณ์

เพราะประชาธิปไตยขาเด็ยวันั้น เป็นระบบ CEO จึงมีผู้“อยากใหญ่”เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดเด็ดขาดแต่ผู้เดียวอยู่เสมอ

ผู้เป็นใหญ่สูงสุดที่ไม่ยอมแพ้ ที่ไม่ยอมเสียสละ ที่ไม่มั่งน้อย ที่ไม่สันโดษ ด้วยจิตวิญญาณอันเป็น“อาริยะ”จริง

จิตวิญญาณเป็นอาริยะตามแบบพุทธจริงเท่านั้น “วิญญาณพุทธ”จะเป็นคนมีธาตุอิสระ ที่“รู้เอง-รู้สึกเอง”ของตนเองทั้งสิ้น ดังนั้น เมื่อ“วิญญาณ”ของประชาชนเองกับ“วิญญาณ”ของพระเจ้าแผ่นดินของเขาสมัครจิต ผนึกใจประสานกันเป็นหนึ่งเดียวกันด้วย “ความรู้และรู้สึก”อันประเสริฐและอิสระ เอกภาพแท้ เป็น“ราชประชาสมาศัย”จริง

จึงนับเป็น“ประชาธิปไตย”ที่ยิ่งใหญ่ สัมบูรณ์ อันมีครบ“ธรรมะ ๒”ได้แก่“รูปกับนาม หรือกายกับใจ” ซึ่งเป็นธรรมชาติของสัตว์โลกที่มีคุณชาติของธรรมะสูงส่งได้ถึงขั้นมี“คุณวิเศษ”(อุดตริมนุสสรธรรม) เป็น

“อาริชน”ที่สามารถทำ“ประชาธิปไตย”อันเป็น“พหุชนิตายะ-พหุชนสุชาเย-โลกานุกัมมปาเย”ของมนุษย์โลกุตระกันได้จริง ๆ

ส่วนประชาธิปไตยที่เป็นประชาธิปไตยเพียงแค่อุดุนิยาม” หรืออนุโลมอย่างดีก็แค่ “ประชาธิปไตยพีชนิยาม” หากจะนับว่ามี “สัญญา”ของคน(สูงกว่าสัญญาของพีช) ก็ได้ แต่เป็นได้แค่อเวไนยสัตว์ คือสัตว์ที่สอนไม่ได้ เพราะ“โง่”มากอยู่ หรือโง่หนักจนเกินจะสอน สอนยังงักสูญเปล่าโดยแท้

เพราะ“ความรู้สึก”(เวทนา)จริง ๆ ของประชาชนคนไทยนั้น เขาเป็นประชาชนของแผ่นดินที่“มีเลือด”ในร่างเทิดทูนภักดีต่อ “เจ้าของร่าง”คือพระมหากษัตริย์โดยเฉพาะ ร.๙ พระองค์นี้ ซึ่งนายไชยบูลย์ไม่ภักดี

ซึ่งเห็นได้จริง ตามที่เป็นอยู่แท้

นายไชยบูลย์ไม่เชื่อใครในประเทศไทย ไม่ไว้ใจใคร ไม่ไว้ใจศาล ไม่ยกให้ใครทั้งนั้น แม้แต่ในหลวง เขาทำตนอยู่นอกกฎหมาย

นายไชยบูลย์ทำตน“ไม่มีเลือด(ไทย)”ในร่าง อันเป็น“ชีวิต”ของตน เขาจึงไม่ใช่ “คน”!! ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินไทย

แม้จะนับว่าเป็นเลือด เขาก็มีเลือดในกรู๊ป“คนโง่”เดียวกันกลุ่มหนึ่ง ที่ถูกเขาสะกดจิตได้ ซึ่งเป็นชีวิตคนกลุ่มที่มี“วิญญาณสัตว์

โอบปาติกะ” ผู้ยังไม่เจริญพวกหนึ่งเท่านั้น

“เลือด”ในร่างมนุษย์ หมายถึง ประชากร
ทั้งประเทศ นายไชยบุญย์แยกเอาคนเลือด
โง่ๆส่วนหนึ่งไปได้ ก็เป็นเลือดสัตว์ส่วนหนึ่ง

ส่วนนั้นก็คือ “ผี-มารมาया-เดรัจฉาน-
ยักษ์” ซึ่งเขาเป็นสัตว์ทั้ง ๔ นี้ได้อย่างเก่งยิ่ง

“ความเป็นสัตว์ทั้ง ๔” เต็มพิภพ ก็คือ
เป็นจาคุมหาราชครบ“ความอยากใหญ่” ของ
เขาจริงๆ ยิ่งกว่าที่เขาฝัน“ตันธาดู-ตันธรรม”

คำว่า“ธาดู”ว่า“ธรรม”แบบ“ธรรมกาย”
ของเขานั้นแหละ(เขาไม่รู้ความเป็น“กาย”หรือ เขา
จึงมีได้แค่“กาย”เท่านั้น ที่พูดนี้ไม่ได้ใส่ความเขาเลย)

เขาเป็นคน“มักใหญ่”(มหัปปิยะ) ครบทุก
ขบวนการ โดยเอา“คราบภิกษุศาสนาพุทธ”
ไปคลุมร่างหลอกมวลประชาชนทั้งโลก

เขาไม่ใช่“ภิกษุ”ในศาสนาพุทธเลย แม้
แค่เขา“ห่มสีเหลือง”นี้ก็ไม่ใช่ภิกษุพุทธแล้ว
ซึ่งวินัยห้ามไม่ให้ใช้(วินัยบัญญัติ เล่ม ๕ ข้อ ๑๖๗)

โดยเฉพาะ“ความมักใหญ่”(มหัปปิยะ)
นั้นเขาได้ทำเต็มรูปเต็มนามจริงๆ เขาทำมา
ให้เห็นและเป็นอยู่บริบูรณ์ครบ“อภิขณาวิสม
โลกะ”ทั้งลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขครบเครื่อง

เมื่อจริง ๆ!!! จะต้องสาธยายอีกมาก...

เขาไม่ยอมรับ“ความรู้สึกของคนไทย
(วิญญาณคนไทยที่เคารพภักดีพระเจ้าอยู่หัวของเขา)

เขาเอาใจประชาชนคนไทยส่วนใหญ่ไปทิ้ง
ไว้ไหน? ที่จริงเขาหลงว่าเขามีมวลชนมาก!

แม้เขาจะเป็น“ผีบุญ”ใหญ่ ทำเพื่อหา
มวลชนทั่วโลกจริง ๆ เห็นพุดติจากกาย-จาก
ใจของเขาไหม? ว่าเขาช่องสุ่มประชาชนคน
ทุกชาติ เขาไม่เอาแค่เฉพาะคนไทยนะ เขา
หวานไปทั่วโลก เท่าที่เขาทำได้ เห็นมั๊ย?

เขาเหยียดหยาม“สมอง”(รัฐบาล)ของ
ประเทศไทย เหยียดหยาม“น้ำใจ”(เวทนา)ของ
ประชาชนคนไทยทั้งหลายที่ต่างมีความ
จงรักภักดีเทิดทูนต่อ“พระเจ้าแผ่นดิน”

“ไชยบุญย์”ใหญ่มาก มักใหญ่มากจริง ๆ
อาตมาอายุปุ่นนี้ ก็พอจะเห็นคนมัก

ใหญ่ใฝ่สูงมาบ้างแล้วละ จนอายุปุ่นนี้ แต่
ยังไม่เคยเห็นใคร ที่มี“อวดตา”ใหญ่ มักใหญ่
ใฝ่สูงกันถึงขนาดนี้ เขาคบกับนายทักษิณที่
มี“อวดตา”แบบเดียวกัน เป็นแฝดกันมาแท้ ๆ

เขา“แพ้”ไม่ได้ เขา“ยอม”ไม่ได้ เขาไม่มี
ความผิด เพราะเขายิ่งกว่า“พระเจ้า”ง!!!!!!

ที่แท้..เขามีแต่เปลือกนอกของทุกพีช
ทุกสัตว์ที่คลุมตัวเขาอยู่ แล้วบอกว่า“เขาดี-
เขาประเสริฐ”กว่าใคร ๆทั้งโลก เขามีแค่
เปลือกของพีชของสัตว์เท่านั้น ที่หลอก
ลวง“คน”ให้หลงตายใจว่า เขายังใหญ่ ด้วย
“คุณวิเศษ”เก๊ ๆ ด้วย“ความดี”ตื่น ๆเท่านั้น

ให้ใคร ๆ เข้าใจว่า เขาเป็นคนที่ยิ่งใหญ่

แต่แท้จริงเขาเป็นแค่พีชแค่สัตว์เท่านั้น เขาไม่ใช่“คน”หรือก เพราะเขา“ซื้อ”แค่พีช เขา“ฉลาด”แค่สัตว์ มี“ปัญญา”สู้คนไม่ได้ดอก

เขาทำทีเป็นคนไม่ทำร้ายใคร เขาไม่รุกรานใคร เขาสงบ เขาหยุด เขานิ่ง โดยหลอกว่าเขาเป็น“พระ”ในศาสนาพุทธ แต่เขาไม่มีความรู้เลย แม้คำว่า “กาย”ในพุทธศาสนาที่เขาหลอกคนว่าเขาเป็น“ธรรมกาย”(แต่“กาย”ของพระพุทธเจ้าแท้ ๆ นั้น เขาไม่รู้จักเลย “ธรรมกาย”คือพระฉายาพระพุทธเจ้าจริง ๆ มี“พุทธคุณ ๙” ส่วนนายไชยบูลย์นั้นโกหกคนแท้ ๆ แม้คำว่า“กาย” เขาก็ไม่ว่าใหญ่กว่าพระพุทธเจ้าทุกพระองค์โน่นแน่ะ!!! ..รับไหวมั๊ย?)

โดยเฉพาะคำว่า“บุญ”ที่สัมมาทิฐิ เขาก็“มิจฉาทิฐิ”เต็มบ้อง แล้วเอา“บุญ”มาทำ“บาป” มาค้ามาขาย มาเช่า มาประกันชีวิต มาเสี่ยงทาย มาเข้าตลาดหุ้น มาร่วมสหกร

เขาเอาคำว่า“บุญ”นี้แหละมาใช้“หากิน” หลอกค้า“บุญ”ขาย“บุญ”เช่า“บุญ” แทะห่วยใน“บุญ” เล่นหุ้นใน“บุญ” ประกันชีวิตไว้กับ“บุญ” เขาทำการตลาดค้า“บุญ”ได้เก่งกาจกว่าประดา“นายทุน”ในโลกทั้งหลาย เพราะเขาเอาทั้ง“กามภพ-รูปภพ-อรุภพ”มาหลอกค้าหลอกขาย หลอกเช่า หลอกประกันชีวิต หลอกในตลาดหุ้น หลอกใน“ตลาดทุน”ที่หลง“ยึด”วิญญาณอย่างงมงายมีดบอดสนิท

เขาไม่มีความรู้สักกะฝีกเลยว่...

“บุญ”ทำกิจแล้ว “บุญ”ก็หายสูญไป

“บุญ”กำจัดทั้ง“กายนอก-ภายใน” ทั้ง“รูปจิต-อรุจิต” ให้“วิบัติ”ได้สำเร็จผล

“บุญ”เป็นแค่อาวุธในการ“กำจัดกิเลส” เท่านั้น หมดหน้าที่“บุญ”ก็หายวับไปทันที เพราะจบกิจแล้ว “บุญ”ไม่ต้องทำหน้าที่อีก

หากผู้ใดทำให้“จิตตนกำจัดบาปหมด อกุศลจิตสิ้น บุญก็หมดสิ้นไปด้วยทันที”(บุญญาปาปปริกขิณ) “บุญ”คือ กิจที่ทำ“วิบัติ”ให้กับอกุศลจิตหรือบาปของตนโดยตรง

“บุญ”ไม่ใช่“วิมานสวรรค์” “บุญ”เป็นพลังงานที่มีประสิทธิภาพทำลายกิเลสได้เท่านั้น ทำลายกิเลสหมดไป “บุญ”ก็หมดหน้าที่ หมดตนเองไปพร้อมกันทันที ไม่มี“บุญ”นั้นอยู่ในที่ไหนอีก “บุญ”ไม่ใช่สิ่งของหรือทรัพย์สินที่จะสะสมเพิ่มขึ้น ๆ ได้

“บุญ”สะสมไม่ได้ “บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”(สิ่งที่มีในครอบครอง,สิ่งที่มีเพิ่มขึ้น ๆ) แต่“บุญ”คือเครื่องมือทำ“วิบัติ”(การถึงความเสื่อม,ความสูญ เสียจนหมดสิ้นไป)เท่านั้น ไม่มีคุณสมบัติอื่น

ผู้ที่ทำกรรมเกิด“ส่วนบุญ”(บุญญาภคิยา) ก็คือ การทำหน้าที่นั้น“เกิดผลชำระกิเลสบางส่วนได้บ้างแล้ว” หมายความว่า อกุศลจิตบางส่วนถูกกำจัดลงได้บ้าง(กิเลสยังไม่หมดตัวตนสิ้นเกลี้ยง) คนผู้นี้ก็เป็น“เศษบุคคล” เป็นผู้

มีผลแต่ยังมี“สาสวะ”อยู่ ยังไม่หมด“อาสวะ”

กล่าวคือ เป็นผู้ที่ทำให้“กิเลส”ลดไป ๆ ตามลำดับ จนกว่ากิเลสจะหมดเกลี้ยง ก็เป็นผู้“หมดสิ้นอาสวะ” ซึ่งเป็นผู้ลดไป ๆ ๆ ไม่ใช่คนผู้ได้อะไรเป็นสิ่งที่เป็นอย่างยิ่งขึ้น ๆ เด็ดขาด

ภาวะของผู้มีกรรมกิจที่“ได้บุญ” จะมิใช่“ได้อะไรขึ้นมาเพิ่มขึ้น” เพิ่งอ่านให้ชัดคม

เพราะถ้าใคร“ทำบุญ”ได้ผล ผลของ“บุญ”คือ สุกฺขินออกปไป “ผลบุญ”ไม่ใช่ยิ่งเกิดขึ้น ยิ่งมีเพิ่มขึ้น แต่“ผลบุญ”คือ ยิ่งลดไป-สิ้นไป-กระทั่งสุกฺขเป็นที่สุดต่างหาก

“บุญ”ต้องสัมมาทิฐิ ดังว่านี้

แต่นายไชยบุญนั้นเขาไม่รู้เลย เขาไม่มีไหวพริบที่จะรู้ด้วยซ้ำ แม้อาตมาจะอธิบาย เขาก็ไม่ฟัง แม้ฟังเขาก็ไม่เชื่อ เขา“หลงอัตตา”ของเขาเองยิ่งกว่าทำอะไรทั้งหมดในเอกภพนี้ เขามีมติดบอดจนเกินจะเยียวยาแล้ว

เขาไม่รู้จัก“เวทนา”เลย เขาเป็นคนมติดบอดต่อ“เวทนา”สนิท แต่เขาหลง“เสพรสเวทนา”บำเรอตนอยู่นะ เขาใจดำกับผู้อื่น เขาจึงอำมหิตเลวร้ายที่สุด เขาทำลายคนได้ อย่างไม่รู้ว่าคุณมี“เวทนา” มีความรู้สึก มีทุกข์ มีร้อน เพราะเขาเอง“มีเปรียบ”ได้บำเรอตน และเขาเองก็“โง่”กับภาวะ“เวทนา”สนิทอีกด้วย เขาจึงเป็นคน“นำเวทนา”สุด ๆ

เขาขูดรีดคน ให้คนหมดเนื้อหมดตัว

อย่างไม่รู้สิกรู้สาวว่า“ใครจะทุกข์เวทนา”เพราะหมดเนื้อหมดตัวเดือดร้อนปานใด เขาไม่รู้ไม่ชี้ เขาคือคนมติดบอดต่อ“เวทนา”ของคนอื่นอย่าง“ใจดำอำมหิต”จริง ๆ ดังว่านี้ อย่างที่เห็นและเป็นอยู่ มิใช่การใส่ความหาเรื่อง

กรณีเขาอยู่ในแผ่นดินนี้ แต่ยกตนใหญ่กว่า“เจ้าแผ่นดิน”นี้ นีละ..เข้าข่าย“ผีบุญ”ชัด

ความเป็น“เวทนา”นี้ ผู้มีความรู้สูงขึ้นไปจะรู้ยิ่งว่า“เวทนา”คือ ความรู้สึกต่อการรับรู้ ซึ่งมี“รสแท้”รสเดียวเท่านั้น

ถ้ามี“รส๒”เกิดขึ้น“รส๒”นั้นคือ“รสแก้”ที่ชาวพุทธผู้สัมมาทิฐิจะต้องกำจัด(ปหาน) โดยกำจัดจนสิ้นเกลี้ยง“เหตุ”ของมันทีเดียว

แต่ผู้“อวิชชา”จะหลงเป็น“รสทิพย์หรือรสสวรรค์”กัน เพราะโง่ต่อ“รสนรก”แปลงตัวหลอกคนผู้“อวิชชา”สำเร็จมาชั่วกัปป์กัลป์

“รส”นี้แหละที่ชื่อว่า“เทพบุตรमार”ที่มันเป็นลูกของ“मार”ตัวแท้“เกิด”อยู่ในใจคนตลอดเวลาของผู้อวิชชา คลอดแล้วคลอดอีก ไม่หย่อนไม่หยุด ไม่ยอมสร้างซาลงเลย ในคนยัง“โง่”ตลอดกาลนานมาชั่วกัปป์กัลป์

นายไชยบุญคนนี่คือผู้หลง“สวรรค์รสทิพย์”ดังว่านี้ “ไม่รู้จัก“การสะกดจิต”แต่“ทำสะกดจิต”เก่ง หลงมันหนักเพราะมันทำให้เขาได้“เสพรสทิพย์”ที่ติดตนสนิทเพราะอวิชชา

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ
● พิมพ์วิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๔

ที่รู้จักกันดีคือ ซีไอเอ (Central Intelligence Agency) ซึ่งทำหน้าที่หาข่าวในต่างประเทศและปฏิบัติการลับผิดกฎหมาย เช่น ก่อความขัดแย้ง ล้างสารผู้นำ ล้มรัฐบาล ค้าอาวุธและยาเสพติด ให้เงินสนับสนุนหนังสือพิมพ์และนักการเมืองที่นิยมสหรัฐฯ ชูเชิญให้ขโมยความลับ ดัดสินบนด้วยเช็คซ์ เงิน การช่วยเหลือญาติที่ป่วย หรือให้ทุนการศึกษาของลูกในสหรัฐฯ ฯลฯ

ทำไมต้องรู้ทัน? ตอน การปล้นชิงและการใช้อำนาจเป็นธรรม (Despoliation and Despotism)

๒๐๐๙ (พ.ศ.๒๕๕๒) : คณะทหารฮอนดูรัส ล้มรัฐบาลจากการเลือกตั้งของประธานาธิบดี เซลาเยา สหรัฐฯ ภายใต้ตนายโอบามาเป็นประเทศแรกที่ยอมรับองรัฐบาลใหม่ ความผิดของนายเซลาเยาคือการขึ้นค่าแรง ปฏิรูปสวัสดิการและเศรษฐกิจ

๒๐๑๑ (พ.ศ.๒๕๕๔) : เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคมของปีนี้ คอมมานโดอเมริกัน ๗๙ คน ละเมิด

อธิปไตยของปากีสถานด้วยการบุกที่พักของ โอซามา บิน ลาดิน ในปากีสถาน บิน ลาดิน ถูกสังหารโดยปราศจากอาวุธและการต่อต้านขัดขืน กองกำลังอเมริกันไม่ได้แสดงความพยายามใดๆ ว่าต้องการ“จับเป็น”เพื่อนำตัวขึ้นศาลตามหลัก Rule of Law (กลัวความลับถูกเปิดเผย??) บิน ลาดิน ถูกยิงที่หัว ๒ นัดและที่หน้าอกอีก ๑ นัด ศพของเขาถูกโยนทิ้งทะเลโดยไม่มีพิธีใดๆ ตามศาสนาอิสลาม

“คนจำนวน ๕๐-๕๕ ล้านคนทั่วโลกเสียชีวิตจากลัทธิล่าอาณานิคม (Colonialism) และลัทธิล่าอาณานิคมใหม่ (Neo-colonialism) การสังหารส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายใต้คำขวัญที่เพราะพริ้ง เช่น เสรีภาพและประชาธิปไตย นอกจากนี้ผู้เสียชีวิตโดยตรงจากสงครามที่ตะวันตกริเริ่มขึ้นหรือจาก คณะทหารที่นิยมตะวันตกกระทำ หรือจากความขัดแย้งอื่นๆ คนอีกนับร้อยล้านยังเสียชีวิตอย่าง เจ็บๆ จากความยากเข็ญอย่างสุดขีดด้วย”

อังเดร วัลต์เชค

นักหนังสือพิมพ์และนักเขียนชาวอเมริกัน

อ้างอิง : Noam Chomsky and Andre Vltchek, “On Western Terrorism”, 2013

บารัค โอบามา กล่าวถึงเหตุการณ์ดังกล่าวในภายหลังว่า “มันเป็นการบรรลุถึงความยุติธรรม” แต่จอร์จฟรี้ โรเบิร์ตสตัน นักกฎหมายชาวอังกฤษ กลับกล่าวว่า “เหลวไหล มันควรเป็นสิ่งที่เห็นได้ ชัดเจนสำหรับอดีตศาสตราจารย์ทางกฎหมาย (อย่างบารัค โอบามา ซึ่งจบจากฮาร์วาร์ด)” ในเวลาเดียวกัน เฮลมุต ชมิต อดีตผู้นำของเยอรมนี กล่าวว่า “การกระทำของสหรัฐฯเป็นการละเมิดกฎหมายสากลอย่างชัดเจน”

สหรัฐฯอวดอ้างว่าเป็นประเทศที่ใช้หลักสิทธิมนุษยชน “rule of law” หรือความเท่าเทียม ภายใต้กฎหมาย การลงโทษต้องมีการพิสูจน์ความผิดด้วยพยานหลักฐาน ไม่มีการใช้ศาลเตี้ย แต่ในทางปฏิบัติ สหรัฐฯก็ใช้สิทธิยกเว้นตนเองหรือ exceptionalism ตลอดมา

๒๐๑๓ (พ.ศ.๒๕๕๖) : นายบารัค โอบามา กล่าวกับชาวอเมริกันว่า “สหรัฐฯอเมริกา...เรามุ่งความเป็นที่หนึ่ง”...สหรัฐฯได้เคลื่อนย้ายร้อยละ ๖๐ ของกองกำลังมาอยู่ในภาคพื้นแปซิฟิกแล้ว เพื่อล้อมกรอบจีน

๒๐๑๔ (พ.ศ.๒๕๕๗) : นอกจากสอดแนมชาวอเมริกันเองแล้ว นายเอ็ดเวิร์ด สโนเดน พนักงานขององค์การความมั่นคงแห่งชาติ(National Security Agency-NSA) ได้ออกมาเปิดเผยว่าสหรัฐฯสอดแนมแม้แต่ผู้นำของมิตรประเทศ เช่น เม็กซิโก เยอรมนี และอินโดนีเซีย และยังสอดแนมประชาชนในอีก ๓๕ ประเทศด้วย

โครงการสอดแนมระดับนานาชาตินี้ทำโดยองค์กร “เอ็นเอสเอ” มานานแล้ว โดยใช้ชื่อ “ECHLON” ซึ่งมีศูนย์บัญชาการอยู่ในพื้นที่ ๒,๕๐๐ ไร่ของฟอร์ดมีด (Ford Mead) ใกล้กรุงวอชิงตัน สถานที่นั้นถูกเรียกว่า “the puzzle palace” และจ้างพนักงานถึง ๔๐,๐๐๐ คน ส่วนใหญ่เป็นนักคำนวณ ส่วนศูนย์ดักฟังขนาดใหญ่ นอกประเทศตั้งอยู่กลางทะเลทรายในออสเตรเลีย และอังกฤษซึ่งเป็นประเทศของคนผิวขาวชาวโปรเตสแตนต์เชื้อสายแองโกลแซกซอนด้วยกัน (White Anglo-Saxon Protestant-”WASP) การดักฟังทำทั่วโลกทั้งในภาคเอกชนและรัฐบาล

ที่รู้จักกันดีคือ ซีไอเอ (Central Intelligence Agency) ซึ่งทำหน้าที่หาข่าวในต่างประเทศและปฏิบัติการลับผิดกฎหมาย เช่น ก่อความขัดแย้งสังหารผู้นำ ล้มรัฐบาล คำอาวุธและยาเสพติด ให้เงินสนับสนุนหนังสือพิมพ์และนักการเมืองที่นิยมสหรัฐฯ ชูเชื้อให้ขโมยความลับ ดิดลินบนด้วยเช็กซ์เงิน การช่วยเหลือญาติที่ป่วย หรือให้ทุนการศึกษาของลูกในสหรัฐฯ ฯลฯ เจ้าหน้าที่ของซีไอเอทำงานในคราบน้ำกการทูต ผู้เชี่ยวชาญ นักข่าว พ่อค้า เจ้าหน้าที่ของเอ็นจีโอ ฯลฯ นอกนั้นยังทำหน้าที่ “รับ” บุคคลที่เหมาะสมในประเทศต่างๆ ซึ่งนิยมสหรัฐฯเข้าเป็นสมบัติ (asset) เพื่อรายงานข่าวให้ซีไอเอด้วย เมื่อเดือนตุลาคมปี ค.ศ. ๒๐๑๔ เจ้าหน้าที่ชาวเยอรมันคนหนึ่งถูกจับได้ว่าเป็น “สาย” (asset) ของซีไอเอ

สหรัฐฯคืออุปสรรคที่เลวร้ายที่สุดของระบอบประชาธิปไตยในประเทศต่าง ๆ
รวมถึงในองค์การสหประชาชาติ ธนาคารโลก ไอเอ็มเอฟ
องค์กรการค้าโลก สัญญาการค้าเสรี ฯลฯ

นอกจากนั้น กระทรวงการต่างประเทศและกระทรวงกลาโหมอเมริกันยังจัดตั้งองค์กรบังหน้า (front organization) เพื่อทำงานเฉพาะกิจอีกมาก โดยสรุประหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๐-๒๐๐๑ สหรัฐฯ ประเทศเดียวได้บุกกรุก ร่วมในการบุกกรุก เช่นฆ่าปราบปราม และทรมาณอย่างเหี้ยมโหดในเหตุการณ์ทั่วโลก ๑๓๐ ครั้ง หรือกว่า ๑.๗ ครั้งต่อปี โดยเป็นเหตุการณ์ในสหรัฐฯเอง ๑๗ ครั้ง ในอเมริกาใต้ ๔๙ ครั้ง และที่อื่นทั่วโลกอีก ๖๔ ครั้ง ล่าสุดคือการรุกรานและยึดอิรัก และการทำลายอัฟกานิสถานเพื่อวางท่อน้ำมัน

นักยุทธศาสตร์อเมริกันเรียกโลกว่า “Grand Area” หรือพื้นที่อันกว้างใหญ่และเปรียบเทียบกับโลกว่าเป็น “Grand Chessboard” หรือกระดานหมากรุกขนาดมหึมาที่สหรัฐฯต้องเล่นเพื่อความเป็นหนึ่ง ดังคำกล่าวของบุคคลสำคัญและพฤติกรรมทั้งหมดตลอดมาข้างต้น เมื่อปี ๑๙๙๗ กลุ่มนิยมลัทธิอนุรักษนิยมใหม่ของพรรครีพับลิกัน ที่นำโดย พอล วอล์ฟโฟวิทส์ อดีตเอกอัครราชทูตประจำอินโดนีเซีย (ส่งอาวุธให้ซูฮาร์โต ซึ่งเป็นเพื่อนสนิท) และต่อมาเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหมสมัยยอร์ช บุช (ลูก) ซึ่งเป็นกลุ่มที่นิยมการค้าเสรีอย่างสุดขีดและนิยมใช้พลังทางทหารขยายเขตอิทธิพลของสหรัฐฯ ได้เขียนโครงการที่เรียกว่า “โครงการเพื่อศตวรรษใหม่ของอเมริกา” (Project for New American Century- PNAC) ส่วนหนึ่งของโครงการคือการควบคุมตะวันออกกลางซึ่งเป็นแหล่งน้ำมันร้อยละ ๖๕ ของโลกไว้ทั้งหมด แต่เป้าหมายใหญ่คือ “การกินโลก” ต่อไปอีก ๑๐๐ ปี

ปีเตอร์ รัสเซลล์ นักฟิสิกส์ชั้นนำของโลก(ลูกศิษย์ของสตีเฟน ฮอว์คิง นักวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็น

ที่ยอมรับว่าปราดเปรี๊องเท่าไอน์สไตน์) กล่าวว่า “ปัจจุบันพลเมืองของตะวันตกมีมากกว่าเมื่อ ๓๐๐ ปีก่อนเพียง ๑๐ เท่า แต่มีผลรวมของการบริโภคเพิ่มขึ้น ๒,๐๐๐ เท่า จึงไม่น่าแปลกใจว่าทำไมโลกกำลังอยู่ในภาวะวิกฤติ” ชาวตะวันตกโดยเฉพาะโปรตุเกส สเปน ฮอลแลนด์ ฝรั่งเศสและอังกฤษทำเช่นนั้นได้เพราะการขูดรีดโลกใหม่หรือทวีปอเมริกาตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๖ และการล่าอาณานิคม (colonialism) ในเอเชียและอัฟริกา ตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๗ อังกฤษนั้นถึงกับได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่ตะวันไม่เคยตกดินเพราะมีอาณานิคมในเกือบทุกมุมโลก สำหรับสหรัฐฯ การเริ่มพัฒนาอุตสาหกรรม(ไม่ทำตามคำแนะนำของอดัม สมิธ) ทำให้สหรัฐฯเริ่มแข่งหนีอังกฤษได้ในระยะหลัง สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง และกลายเป็นมหาอำนาจตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ความก้าวหน้าทางคมนาคมและเทคโนโลยีทำให้สหรัฐฯหาผลประโยชน์ได้อย่างกว้างขวางทั่วโลก ยิ่งกว่านักล่าจากยุโรปในอดีตเสียอีก แต่การล่าแบบอเมริกันซึ่งเรียกว่า “hegemony” นั้นแตกต่างจากการล่าอาณานิคมในอดีต ดังคำกล่าวของ ไนอัล เฟอร์กูสัน นักประวัติศาสตร์สากลของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ที่ว่า “ในการสร้างจักรวรรดิอเมริกัน สหรัฐฯแทนที่จะยึดครองและบริหารอาณานิคมอย่างเป็นทางการตามแบบจักรวรรดิยุโรป โดยการใช้พลังงานทางเศรษฐกิจและการทหาร สถาปนารัฐบาลที่นิยมวิถีอเมริกันและบริหารประเทศแบบอเมริกัน” รวมทั้งตั้งองค์กรระดับโลกซึ่งทำงานภายใต้อิทธิพลของตนเอง เช่น ธนาคารโลก ไอเอ็มเอฟ และองค์กรการค้าระหว่างประเทศขึ้นทำหน้าที่ที่ผลักดันและควบคุมให้ประเทศต่าง ๆ อยู่ในระบบของตนด้วย

ความเป็น“ตัวกูของกู”ข้างต้นของ“คนที่พระเจ้าเลือก” ทำให้ชาวยุโรปบนแผ่นดินใหญ่ในปัจจุบันเรียกระบบที่สหรัฐฯใช้ในการหาประโยชน์ว่า “การปล้นชิง” (despoilation) และ“อำนาจเป็นธรรม” (dispotism) และแม้แต่ แซมวล อันทิงตัน ศาสตราจารย์ชั้นนำทางรัฐศาสตร์ชาวอเมริกันของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดก็กล่าวว่า **“ในสายตาของคนส่วนใหญ่ในโลก สหรัฐฯคือมหาอำนาจอันธพาลซึ่งเป็นภัยคุกคามสังคมเหล่านั้น”** อนึ่ง ข้อมูลข้างต้นเป็นเพียงพฤติกรรมอันเลวร้ายส่วนหนึ่งเท่านั้น

สหรัฐฯคืออุปสรรคที่เลวร้ายที่สุดของระบอบประชาธิปไตยในประเทศต่างๆ รวมถึงในองค์การสหประชาชาติ ธนาคารโลก ไอเอ็มเอฟ องค์การการค้าโลก สัญญาการค้าเสรี ฯลฯ สหรัฐฯใช้ระบบ “หนึ่งดอลลาร์ หนึ่งเสียง” และลัทธิทหารในการสร้างความยิ่งใหญ่และหาประโยชน์ตลอดมานอกจากนั้นยังใช้สื่อมวลชนระดับโลกของนายทุนอเมริกัน “สร้างการยอมรับ” (manufacturing consent) ของชาวอเมริกันและชาวโลกด้วย

“ความเชื่อที่ว่าการครอบงำของตะวันตกสิ้นสุดลงเมื่อหมดยุคล่าอาณานิคม และประเทศต่างๆ เป็นเอกราชและมีอิสระที่จะกำหนดชะตากรรมของตนเองนั้นผิดอย่างสิ้นเชิง ความจริงก็คือ การครอบงำทางการเมือง เศรษฐกิจและวัฒนธรรมยังดำรงอยู่”

คิสซอร์ มาห์บูบานี

อดีตเอกอัครราชทูตสิงคโปร์
ประจำองค์การสหประชาชาติ ๒ สมัย

“องค์การสหประชาชาติเป็นสถาบันที่ดีที่สุดที่ให้บริการแก่ลัทธิหาประโยชน์ฝ่ายเดียวของสหรัฐฯ และยังเป็นกลไกที่สหรัฐฯจะใช้เพื่อตอบสนองผล

ประโยชน์ของตนในอนาคตด้วย”

ฟรานซิส ฟูกูยามา

ศาสตราจารย์ทาง Political Economy
มหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ ฮอปกินส์
(เคยร่วมงานกับโรนัลด์ เรแกน)

“เนื่องจากสถานะพิเศษ สหรัฐฯไม่สามารถถูกผูกมัดด้วยกฎหมายหรือข้อจำกัดใดๆ ตามพันธะของสนธิสัญญาที่ทำไว้ในระดับสากลได้”

จอห์น โบลตัน

เอกอัครราชทูตสหรัฐฯ

ประจำองค์การสหประชาชาติ, ๒๐๐๐

“เป็นเวลากว่าหนึ่งศตวรรษแล้วที่ชาวอเมริกันเชื่อว่าพวกเขาจะมีสิทธิ์ที่จะเข้าถึงตลาดและทรัพยากรในประเทศอื่น และหากถูกปฏิเสธพวกเขาก็จะใช้กำลังหรือล้มรัฐบาลที่ขัดขวางความต้องการของพวกเขา”

สตีเฟน คินเซอร์

อดีตหัวหน้าสำนักงานข่าวของ
นิวยอร์กไทมส์ในเบอร์ลิน

“ลำดับการล่าอาณานิคม (colonialism) ในประวัติศาสตร์เริ่มจากโปรตุเกส สเปน ตามด้วยเนเธอร์แลนด์ อังกฤษและฝรั่งเศส (รวมทั้งอิตาลี เบลเยียมและเยอรมนี) หลังจากนั้นก็เป็นยุคการล่าอาณานิคมใหม่ (neo-colonialism) ของสหรัฐฯ และบางคนกล่าวว่าต่อไปจะเป็นยุคของจีน”

แดน ดอร์ลิ่ง

ศาสตราจารย์ทางภูมิศาสตร์
มหาวิทยาลัยอ็อกซฟอร์ด

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

ห ย ั ง ฟ้า ทะ ลู ติน

● ดั่ง ฝัน วิมุตติ นิยม

จนอย่างฉลาด ใช้ปัญญาพึ่งพาตนเองเป็น
ขยันขันแข็ง เร็วแรงมือตีนดี ๆ มีสมรรถภาพ
กินใช้อย่างคนพอเพียง จนเหลือเลี้ยงใคร ๆ ต่อ...

กิจกรรมไร้วสารพิษ บ้านราช

กล้ารายไม่มีสวยดั่งฝัน กล้าจนวิเศษผลเกินดินเดา

ยิ่งรวยยิ่งเครียด

ไม่ใช่จะมีแต่จน เครียด กินเหล้า ซึ่งเงาเท่านั้น คนมีดั่งคนี้แหละตัวดี เครียดเก่ง ประสาทกินเยอะไป

ใครคงเคยได้ยิน มีทองเท่าหนวดกุ้ง นอนสะดุ้งจนเรือนไหว คิดดูเถอะ ชีนกอดทองไว้เป็นลึบ นับริ้อยแห่ง มันจะหลับสบายตรงไหนหนอ

ถึงฉลาดฝากเซฟแบงก์ไว้ ยังไม่วายกังวล แค่ว่าวข้าวทองราคาตก รูด หัวใจจะวาย เสียดายไม่ขายตอนแพง อยากขายเอาเงินไปกักตุนที่ดินแทน

จะซื้อที่ดินไหนดีละ ซื้อมันง่าย ขายออกยาก ที่สวย ๆ ติดถนนใหญ่ก็แพงจัง ซื้อไม่ไหว จะเอาดีด้วยถูก ๆ ด้วย จะหาที่ไหนง่าย ๆ เอย...

ทั้งยังไม่ค่อยรู้จักใคร คือไม่กล้าคบคนมาก กลัวมาคบเพราะเห็นมีดั่งค้ ซี้ระแวง มองโลกชั่วร้ายไว้ก่อน ชอบมโนไปไม่แน่นอน ชวนหวาดหวั่น

มันก็ไม่สนุก ทุกข์กังวลไม่เสร็จ...

หรือมีเงินเยอะจริง แต่กลับจนเพื่อนพ้องน้องพี่ กับญาติพี่น้องไม่ติดบิตดั่งใจ ขาดอบอุ่นโรคซึมเศร้าไม่วายถามหา น่าเห็นใจ สมมติให้เพียง

เพียงมีเงินรวยล้นอย่างเดียว อย่าด่วนเพื่อจะสุขเหลือหลาย ในเมื่อมากมายปัญหาสารพัดสาหัสกว่าคนจน ๆ เสียอีก

เพราะชอบสมบัติไว้แยะ นั่นของกู นี่ของข้า ใครอย่าแตะ ห่วงหวงไปเสียหมด แล้วจะให้ เป็นทุกข์น้อย ๆ ได้ยังไงหา

อุตสาหกรรมไร้วสารพิษ บ้านราช

อุตสาหกรรมไร้วสารพิษ บ้านราช

จะนั่น อย่าสงสัย ใครยิ่งรวยยิ่งทุกข์แน่ ๆ แค

คนจนมีทองเท่าหนวดกุ้งยั้งนอนสะดุ้ง ชินมีทองเป็นถั่ง ยั้งจะนอนสบายไม่ง่าย ๆ ดีไม่ดีแค่ขาดหายเท่าหนวดกุ้ง เตือดตาลเป็นฟันไฟ ในขณะที่เงินหลายล้านกลับช่วยอะไรไม่ได้เลย ประหลาดใจจัง

อนึ่ง คนจน ๆ คงนึกไม่ออกดอกว่า มีเงินนับล้านมันทุกข์ถึงไหน คือ จะเก็บไว้เฉย ๆ ก็กลัวค่ามันตกจากเงินเพื่อ ข้าวของแพงขึ้น ชินถือเงินไว้ในมือ จะซื้อของได้น้อยลงเรื่อย ๆ

คนมีตั้งคหนา ๆ ถึงเดือดร้อน อยู่ไม่สุขสักทีกลัวจะรวนน้อยลงไป ต้องค้นหาทางรวนมากขึ้น อยู่เสมอ นี่คือนรกทันตาเห็นแท้ ๆ แต่พวกอยากรวย ย่อมไม่เห็นทุกข์ตัวซีโลภอยู่นั่นเอง

ยิ่งรวยยิ่งอยากไม่หาย

ใคร ๆ มักอยากรวย โดยไม่ทันคิดว่า จำเป็นแค่ไหน ทำไม่ต้องรวยด้วย แล้วบนเส้นทางนี้ มันต้องเอาเปรียบ ยื้อแย่งแก่งชิงกำไรในสนามรบ การค้าอีกฝ่ายโดนล้างดับกินไล่ เสียเปรียบขาดทุนเข้าเนื้อ โดยยินดีเต็มใจไร้เปล่า คงไม่สน เพราะธรรมดาใคร ๆ ก็ทำกัน ที่ใครที่มัน

ยิ่งจะต้องฟันกำไรสูงสุด ฉวยโอกาสทุกประตุแล้วจะมีใครดูความยุติธรรมก่อนค้าหากำไร ตามศาสตร์ของจิวสอน จะคิดถึงอกเขาอกเรา ควรเมตตาสร้างมิตรปรารถนาดี ไม่มีเบียดเบียนกันแล้วมันน่าทำนาบนหลังคนได้ลงคอหรือ...นี่

มนธรรมสำนึก ย่อมจะอยู่ไม่ลึกในหัวใจ หากไม่เมินเฉยละเลย คือ การค้าควรแลกเปลี่ยนแบ่งปันให้กันไปให้กันมา ต่างวันวันถึงจะถูกหลักการค้าบุญนิยม เช่น ชายต่ำกว่าตลาด เท่าทุนชายขาดทุน จนถึงแจกฟรี

ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหิริโอดตปปะในการค้า จะเอาแต่เงินเป็นสำคัญก็ถูกหลักทุนนิยมสามานย์ ส่วนบาปกรรมตรงไหน ไม่รู้ชี้ด้วย

ยิ่งเมื่ออยากรวย คงช่วยไม่ได้ ที่ต้องเอาเปรียบมากกว่าเสียสละ ใครจะชอบซังรังเกียจคนไหนแน่

พอรวยเงินทองแล้วอยู่ไม่สุขดอก มันต้อง

อยากมากขึ้นเป็นธรรมดา ต้องใช้ให้คุ้ม คือ ผลาญพรา กินสุขเต็มเสพตามคานิยมป็นหัว ชวนมิดหน้าตามัวเที่ยวเสพยรสลัมผัสเมามั่น แสหา นั่นโน่นนี้ บ้างรอบโลกหนเดียว ไม่สะใจ

อีกหน่อยเกิดจัดทัวร์อวกาศ คนมีตั้งคหจ เตือดร้อนก่อน ต้องไปเที่ยวเป็นกำไรชีวิตไม่เลรีจ

ออกลงสารพวกชอบแสหาจ้งแก ดูไปดูมา พาลัญญาทรงจำลม ๆ แล้ง ๆ กลับบ้าน หลังตะลอนเหนื่อยเหน็ดไม่ยอมเข็ด เที่ยวดูไปแสนไกล ได้ความสุขปล้มใจนานก็วันเขี้ยว ไล่หลังนั้นไปค่อยลึมเลือน

ไม่ใช่คอนักเที่ยวก็พูดได้ เที่ยวที่ไหน ๆ ไม่พันดินน้ำฟ้าปาเขาธรรมชาติ แม้จะชมบ้านเมืองผู้คนผ่านสื่อสารยอมง่ายดี คนตั้งคหน้อยพลอยเที่ยวได้สบายอีกแบบ

จะเที่ยวถูกแพงตามใจชอบ ที่แน่ ๆ เที่ยวเวียนเกิดเวียนตายนับชาติไม่ถ้วนมาแล้วทุกคน เลยไม่ต้องห่วง สารพัดอยาก ล้วนเคย ๆ ผ่านไม่น้อยแล้ว อยากสุขซ้ำต้องตามลัมผัสใหม่อีกหน

สมใจอยากซ้ำ ๆ ก็เบื่อ เบื่อ ๆ อยาก ๆ หมดไปชาติหนึ่ง แล้วถึงจะรวนล้นขนาดไหน ท่วงว่ากิเลสยิ่งหนาตามเท่าไรรบ้าง แบบนี้มีหวังตกนรกเป็น ๆ ทันตาเห็น กลายเป็นขาดทุนย่อยยับหมดทำลัณฑ์ กำไรชีวิตอยู่ตรงไหนมีทราบ !

เป็นอันว่า ยิ่งรวยช่วยให้กิเลสหนา ดัณหาราคะ โลกโกรธหลง จัดจ้านขึ้นเท่าไร ยังไม่พอต่อด้วยอัตตาเบ้ง เบ่งอวดทฐู เก่งดูถูกคน ยากเหลือเกินที่จะอ่อนน้อมถ่อมตัว ไม่ค่อยเห็นหัวอกหัวใจใครง่าย ๆ

ยิ่งจะให้กว้างเกื้อกตัญญู สู้แทนคุณแผ่นดินด้วยบุญสำนึกลึกซึ้งใจถึงเพื่อเพื่อนมนุษย์ชาติ คนมีตั้งคหไหนจะมีปัญญามากน้ำใจปานนี้ เมื่อใดจะได้คิดทำก่อนตายเปล่ายังง้อบ้าง อย่าไปรอใครเดี่ยวอกหัก

ต้องเห็นใจเพื่อนผู้เห็นแก่ตัวกูของกู ครอบครวัเข้า ไหนจะต้องสะสมกอบโกยกินใช้เองทั้งชาติไม่หมด เพราะชี้เหนียวถึงได้รวย ยังจะต้องกักตุนเพื่อททายาทญาติซีโลภไม่เบาให้รวยล้นต่อก็เท่าแล้ว

แต่เขา

เมื่อใจคอคับแคบแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ ผู้ไม่ได้
สติบพิงโลกุตรจะ จนเกิดปัญญาแจ้งแทงทะลุสัจจะ
เขาย่อมเดินหน้าต่อไปตามภูมิเพื่อญาติตัวเองอย่าง
เก่ง เท่านั้น

อย่าไปหวังคนมีตั้งค์ จะมีน้ำใจมั่งคั่งตาม
เม็ดเงิน ตรงกันข้ามมากกว่ามาก ไม่เช่นนั้น เขาจะ
รวยขึ้นมาได้หรือ...

ใครเคยยินว่าพระเยซู จูงอุลลเข้ารูเซิม
ยังง่ายกว่าจูงเศรษฐีขึ้นสวรรค... ฟังสัจจะเป็น
บุญรู้รู้สึกซาบซึ้งถึงไหนบ้าง ยังอยากรวยด้วยคน
เท่าไรดีนะะ เชิญตอบตัวเองได้เลยนะจะ...!

เค้ารวย ช่วยเราหายอยาก

หลายคน เคยคิดอีกฉาจ้งบ้างไหม เมื่อเห็น
ใครช่างบ้ารวยอู้ฟู ดูทักษิณนักโทษหนีคดีนั้นปะไร
ไม่รู้ทำบุญอะไรมา ถึงโคตรรวยและแค่ข้ามคืน
จนถึงวันนี้คงมีขี้ส้างล้วยติดใจ

ขอตอบทันที เอาบุญคนคุ่นเคยไฟธรรม คือ
เค้าทำบาปมีอขึ้นต่างหากละ...

ยิ่งเห็นเจ้าลัทธิธรรมกาย เป็นบุญบุญตา
พ่อครูจัดอันดับขึ้นชั้นอภิเษกหาลอมโลไรเทียมทาน
ปานนั้น ทักษิณมีสิทธิ์เทียบเปรียบชี้เท้าพ่อได้มั่ง

คาถายอดเด็ด ชิดังเม โป้งรวย หมายถึง กูจง
รวยด้วยชนะ ตูมเดียวเรียบโร้ยธรรมกลาย!

ผู้คนหมู่มากากไก่อแตกตื่นแห่แหนนับหมื่นแสน
เฉียดก้ล้านก้ข้าง ธรรมดาประสาพวกส่วนมาก
ยอมเบาปัญญา คนฉลาดจริงเป็นชนส่วนน้อยนิด
อยู่แล้ว

หันมาเทียบลัทธิพุทธโลกุตระสันตือโคก คน
มาศรัทธาเป็นร้อยนับพันอย่างเก่ง เพราะพ่อครู
พามากล้ำจน กัลัรววย มันต้องมีหัวคิดเฉียบคม
ลึกซึ้งไซ้เล่นๆ ขนาดคัดหัวกะทียังจี้ พ่อครูยังสอน
ทำพาเป็นอย่างไม่ได้ง่ายๆ เลย

ชาวพุทธต้องเลือกข้าง ลัทธิธรรมกายพา
กล้ารวยเป็นบ้า กัลัรวจนยากลำบาก มีพวกมาก
งมเงาเบาปัญญาเท่าไร ตามดูไปได้เสมอ

ลัทธิพุทธอีกค่าย ฝ่ายอโคกพาเจริญรอย
พระบรมศาสดา แบบคนจนผู้ยิ่งใหญ่ ไม่ใช่จน
กระจอกงอกงอย เปล่าเลย

จนให้เป็น รวยให้เป็น

ฟังพ่อครูบ่อยๆ ค่อยรู้ตามผู้ประจักษ์แจ้งแทง
ทะลุสัจมาทิลุติตามต่อสัมาปฏิบัติด้วยศรัทธา

ท่านเตือนให้ฟังธรรมแล้วเอาไปทำ อย่าเอา
ไปทิ้ง ยิ่งรู้จะไรดี ลิงโหนชัว แล้วไม่จัดแจง เท่ากับ
รู้อยู่ง่ๆ ไปชัวชีวิต ตายเนาเสียคนเปล่า ตรงไม่เอา
จริง ยิ่งเสียชาติเกิด เพราะร่อยรู้ไม่ลู้หนึ่งทำ ต้อง
ย้าเตือนตัวเองไม่ขาด

ประเด็นเศรษฐกิจเกิดปัญหา ตามต้นหาที่
อยากเป็นทาส เช่น อยากรวยไม่เสร์จลัทธิ มันมีแต่
บานทะเล่เหมือนปากกรวย ก็ช่วยไปตามเวร

กลับกันหันมาแก้ตัวทุกข์ เหตุอยากจน มันต้อง
มาจนให้เป็น ทั้งโลกหลงทางบ้ารวยจะช่วยหาย
อยากตรงไหน ไม่มีวันดอก นอกจากพักยกบ้าง

ไฟไม่อ้อมเชื้อ ชินจัดหนักใส่หญ้าฟางแห้ง ไฟลุก
โพล่งใหญ่ ยิ่งไหม้แรงเชื้อหมดไวอีก เป็นชะยังจั้น

มันต้องมาหัดจนประตุเดียว มาหากันกรวย
จนหมดตัวได้เท่าไร ยิ่งเบาใจ ค่อยหายห่วงไป
ตามนั้น

ครั้นจนอย่างฉลาด ใช้ปัญญาพึ่งพาตนเอง
เป็น ขยันขันแข็ง เรี่ยวแรงมือตีนดี ๆ มีสมรรถภาพ
กินใช้อย่างคนพอเพียง จนเหลือเลี้ยงใคร ๆ ต่อใ
ยากเย็นเกินลู่เนาไป

แทนที่จะต้องกระเสือกกระสนแย่งโกยก่าไร
ขูดรีดจากเพื่อนมนุษย์ทำไม แม้เอาเปรียบใครได้ก็
เป็นหนี้ตามจริง ยิ่งน่าเกลียดกลัวอาย ต้องซุกซ่อน
ปิดเงียบ

ต่อให้ได้ รวยด้วยเลือดเนื้อกินแรงเหยื่อ
ใคร ๆ มันจะเก่งกล้าสง่างามตรงไหนเหยยที่แท้
ควรน่าอายแกล้งลีนตีมากกว่า กับมีฉาชีพทุนนิยม
โสมม...

คงต้องขอชื่นชมพ่อครูสมญาพญาแรง ไม่ย้อ
แย่งเศษเนื้อใครจริง ๆ ด้วยซี ศักดิ์ศรีคนมีปัญญา

หาเลี้ยงตัวเองเป็น จนพอเพียง กระทั่งล้มเหลือกินกินใช้แบบคนจน ทำให้ล้มเหลอไว้เพื่อเผื่อแบ่งปันเพื่อนพ้องญาติมิตรใกล้ไกล

จะไปหมกหมักกักตุนเก็บไว้กินกินอะไร นักหนา เสียของไม่เข้าท่า แม้เงินทองก็ไม่ต่างของใช้ คือ ค่าของเงินเกิดขึ้นจริงตอนใช้จ่ายออก

อย่าไปหลงฟังเพยจิ้น เงินทองของนารัก...

ถ้ารักเงินทองจนต้องหอบหวงเหลือล้มกินใช้ทั้งชาติไม่หมด ใครยังเก็บกอดไว้ลูกเดียว เดี่ยวเป็นโรคจิตแน่ ๆ เพราะ**เงินทองเหมือนอสรพิษอันตราย พระพุทธเจ้าตราหน้าไว้**

ถึงแม้เข้าใจ ไม่ตนไว้ล้มกิน มันเคยรวยมาได้โดยกินใช้ขี้เหนียว เดี่ยวนี้อย่าเหนียวต่อเลย สู้ผลาญพราภินใช้เที่ยวหรูหรา ให้คุ้มค่าเหนียวยากมานานปี ให้เป็นกำไรชีวิตแบบคนมีดั่งค์

ต่อให้ได้เสพลมใจนั้นโน่นนี้ หนีไม่พ้นสุขสมอารมณ์ลม ๆ แล้ง ๆ ปั่นแต่งตามกระแสข่าวเล่าลือฮือฮา หาไม่ว่าตกเป็นเหยื่อโลกเค้าเป่าหู ที่แท้โดนเพื่อนหลอกต้มสุกไม่รู้ตัว...

ยิ่งรวยเลยยิ่งโง่ตายซัก ดังข่าวเศรษฐีหนุ่มจีนซื้อไอโฟนรุ่นล่าสุดหกเครื่อง มอบให้หมาตัวเดียว เงินพาโง่เง่าปานนี้พี่น้องเอ๋ย เคยเห็นไหม!

หลงกอบโกยสะสม กล้ารวยตามทุนนิยมเพื่อ**บริโภคนิยม**อย่างลัทธิธรรมกาย พาถือพุทธเพี้ยน ๆ บ้าบอตามผีบุญเจ้าสำนักจอมเปรตยุคดิจิทัลอล ไม่น่าเชื่อ ได้พวกเหยื่องมฉายหลายล้านท่วมล้มดั่งชนโคทั้งตัว

ตรงข้าม**ลัทธิบุญนิยม**ชื่นชมกล้าจน อุตสาหัสขาดทุนให้เป็นที่เพื่อนมนุษย์สุดกำลังทั้งชีวิตก็ได้พวกครัทธาอโคกแค่หยิบมือ เปรียบเขาโคคู่เดียวเอง เทียบไม่ติดฝูงชนชนโคนะจ๊ะ

นับเป็นบุญบุญตาสมัยนี้ มีสองสำนักพุทธเทียมพุทธแท้ เทียบคู่เลือกดูดี ๆ ด้วยปัญญาเต็ม ๆ ตาดีได้ ตาร้ายเสีย

เมื่อกล้ารวยด้วยสะสม กลัวสะสม ย่อมรวยไม่เสร็จลสมใจ ช้าทุกขลากาได้ขี้หลังเสือแล้วลงยากยิ่ง ลำคัญคือไม่กล้าช่วยคนโดยขาดประโยชน์

ตัวเอง ยิ่งรักษาเงินเกินไว้เป็นอันตรายนัก จ่อคิวรอเกิดโทษโดยไม่รู้ตัวโลภะ โทสะ เพราะโมหะไม่มากก็น้อย ไม่ซำก็เร็วก่อนตาย ไม่ได้แข่ง เพียงแต่แข่งประสาปรารถนาดีจ๊ะ

สำหรับชนส่วนน้อยนิด พวกคิดกล้าจนตามพระบาทศาสดา ไม่จนยาก ไม่ยากจน เมื่อจนได้ง่ายจนได้สบายหายห่วง หวงแห่น้อยถอยลง

ชีวิตนี้มีแต่ให้ไร้รักษา ได้นำใจ สร้างมิตรชีวิตประเสริฐเลิศยอดไร้เทียมทาน

ดังนั้นเมื่อกกล้าจนเพราะชอบสะสมกัดแง้ เกรงกลัวสะสม เดี่ยวเสียของ ให้เสี่ยงอันตรายเงินทำพิษ คงไม่ไหว สู้มากกล้าจนอย่างมีปัญญา ดั่งหน้าเสียลละสะพัดชัดเจนเป็นบุญตาแท้

แม้จนสะสม ที่แท้กลับรวยสะสมให้เกิดประโยชน์ก่อนเป็นโทษ เช่น จัดสาธารณโภคีมิกงสีในบ้าน ในชุมชนตั้งต้นบุญนิยมไป

ใครรวยด้วยสะสม เค้าย่อมจนสะสม นำชื่นชมตรงไหนนัก ลองรู้จักรวยสะสมดูบ้างปะไร เพื่อจะมีสิทธิ์ติดอกติดใจพรรคกระยาจกซึ่งกลัวรวยสะสมบูชาคนกล้าสะสม ถือเป็นคนจนแท้ ๆ...

โทษที่ จนเม็ดเงินสะสมไว้น้อยก็จริง แต่รวยเม็ดเงินสะสมจัดเต็ม ใครรวยด้วยยอดสะสมกล้าจัดให้ น่าจะดีเหนือชั้นกว่ากันเยอะ รวยจริงแบบคนจนนี้ลี ดูเหมือนเศรษฐีเทเงินถึง แต่สตางค์ไม่มี พิลึกติ ชวนฝันยังโง่บ้าง ไม่เสียดั่งค์

จนให้เป็น รวยให้เป็น เช่นฉันทิต ตามใจชอบ... จนอะไรให้เกิดปัญญาทำทาย...จนอะไรจะเงยหน้าต้องอายฟ้า ก้มหน้าก็อายดิน...

รวยอะไรน่ากลัวซิงซัง รวยอะไรช่างหายากในแผ่นดินพุทธ...

สุดท้าย จนให้เป็น โดยสันโดษเพื่อประหยัดสุดด้วยต้นทุนต่ำค่อยทำประโยชน์สูง

รวยให้เป็นประโยชน์ตน เมื่อทำประโยชน์ท่าน สร้างสรรสาธารณโภคี จนให้เป็น เมื่อกกล้าขาดทุนได้จริง ยิ่งเกิดกำไรชีวิตตามติดมรรคผล

ใครสนใจรวยให้เป็น เช่น กล้าให้ใจถึงฟังลองทำดูไปทันทีเลย **๓**

* เนื้อสัตว์ที่เสพกินกัน
เนื่อนั้นมันให้บริสุทธิ์
เมตตามวลสัตว์แสนทุกข์
ต้องถูกจับฆ่ามากิน.

ต้องบริสุทธิ์ทั้ง ๓ ส่วน

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ
อยู่ ณ ชิวกัมพวันของหมอชิวโกมารภัจจ เขต
กรุงราชคฤห์ นครหลวงของแคว้นมคธ

สมัยนั้น หมอชิวกเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค-
เจ้าถึงที่ประทับ ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วน
ข้างหนึ่ง ได้กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าได้ฟัง
คำนี้มาว่า **ชนทั้งหลายฆ่าสัตว์เจาะจงพระสมณ-
โคดม พระสมณโคดมทรงทราบชื่อนั้นอยู่ ก็ยัง
เสวยเนื้อที่เขาฆ่าสัตว์เจาะจงพระองค์ พวกเขา
อาศัยพระองค์กระทำอยู่ดังนี้**

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ชนเหล่าใดกล่าวอย่าง
นี้ ชนเหล่านั้นชื่อว่า กล่าวตรงกับที่พระผู้มีพระ-
ภาคเจ้าตรัส ไม่ชื่อกว่ากล่าวต่อ(กล่าวอ้างผิดๆ) พระ-
ผู้มีพระภาคเจ้าด้วยคำเท็จ ชื่อกว่ายืนยันธรรมอัน
สมควรแก่ธรรม ก็ถ้าการกล่าวอย่างนี้ถูกต้อง
พระองค์จะไม่ถูกตำหนิตายย่นละหรือ”

“ดูก่อนชิวก ชนใดกล่าวอย่างนี้ว่า ชนทั้งหลาย
ฆ่าสัตว์เจาะจงพระสมณโคดม พระสมณโคดม
ทรงทราบชื่อนั้นอยู่ ก็ยังเสวยเนื้อที่เขาฆ่าสัตว์

เจาะจงพระองค์ พวกเขาอาศัยพระองค์กระทำอยู่
ดังนี้ ชนเหล่านั้นไม่ชื่อกว่ากล่าวตรงกับที่เรากล่าว
แต่ชื่อกว่ากล่าวต่อเราด้วยคำเท็จ

เพราะเรากล่าวว่า **เนื้อสัตว์ไม่ควรเป็นของ
บริโภค ด้วยเหตุ ๓ ประการคือ**

๑. เนื้อที่ตนเห็น(ว่าเขาเจาะจงฆ่าสัตว์)ที่ภูริชัง
๒. เนื้อที่ตนได้ยิน(ว่าเขาเจาะจงฆ่าสัตว์)สุดัง
๓. เนื้อที่ตนสงสัยรังเกียจ(ว่าเขาเจาะจงฆ่า
สัตว์)ปริลังกิตัง

และเรากล่าวว่า **เนื้อสัตว์เป็นของควร
บริโภค ด้วยเหตุ ๓ ประการคือ**

๑. เนื้อที่ตนไม่ได้เห็น(ว่าเขาเจาะจงฆ่าสัตว์)
อทิฏฐัง
๒. เนื้อที่ตนไม่ได้ยิน(ว่าเขาเจาะจงฆ่าสัตว์)
อัสสุตัง
๓. เนื้อที่ตนไม่สงสัยรังเกียจ(ว่าเขาเจาะจง
ฆ่าสัตว์)อปริลังกิตัง

ดูก่อนชิวก ภิกษุในธรรมวินัยนี้ อาศัยบ้านหรือ
หมู่บ้านแห่งใดแห่งหนึ่งอยู่ **ภิกษุจะมิใจประกอบ
ด้วยเมตตา(เห็นใจมีจิตคิดช่วย)กรุณา(ลงมือ**

ช่วยเหลือไม่ดูตาย)-มูทิตา(ยินดีที่ได้ช่วยเหลือ)-
อุเบกขา(วางใจเฉยเมื่อได้ทำดีนั้นแล้ว)แผ่ไป
ตลอดทั้ง ๔ ทิศ แผ่ไปตลอดโลก **ทั่วสัตว์ทุก
เหล่าในที่ทุกสถาน** ด้วยใจอันประกอบด้วยเมตตา-
กรุณา-มูทิตา-อุเบกขาเต็มเปี่ยมหาประมาณมิได้
ไม่มีเวร ไม่มีความเบียดเบียนอยู่

ครั้นคหบดี(ผู้มีฐานะดี)หรือบุตรคหบดี เข้าไป
หาภิกษุ แล้วนิมนต์เพื่อฉันภัตตาหาร(อาหาร)ในวัน
รุ่งขึ้น เมื่อภิกษุนุ่งห่มจีวรและถือบาตร เข้าไปยัง
ที่อยู่ของคหบดีหรือบุตรคหบดีนั้น แล้วนั่งลงบน
อาสนะ(ที่นั่ง)ที่เขาปูลาดไว้

คหบดีหรือบุตรคหบดีจะอ้างคาส(ถวายอาหาร
ภิกษุ) ด้วยบิณฑบาตอันประณีต **ภิกษุยอมไม่มี
ความคิดว่า**

ดีหนอ คหบดีหรือบุตรคหบดีผู้นี้ อังคาสเรา
ด้วยบิณฑบาตอันประณีต

อีกทั้งไม่มีความคิดว่า

โอหนอ คหบดีหรือบุตรคหบดีผู้นี้ พึงอังคาส
เราด้วยบิณฑบาตอันประณีตเช่นนี้ ต่อๆไปอีก

**แต่ภิกษุนั้นจะไม่กำหนด(ใครอยากในรูป-
เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัส) ไม่ยอมสยบ ไม่รีบฉัน
บิณฑบาต จะมีปกติเห็นโทษ มีปัญญาเครื่องถอน
กิเลสตน บริโภคอยู่**

ดูก่อนชีวก ท่านเข้าใจว่าอย่างไร ภิกษุนั้นยอม
คิดเพื่อเบียดเบียนตน เพื่อเบียดเบียนผู้อื่น หรือ
เพื่อเบียดเบียนทั้งสองฝ่ายบ้างหรือไม่”

“ไม่เป็นอย่างนั้น พระพุทธเจ้าข้า”

“เวลานั้น ภิกษุนั้นชื่อว่า **ฉันอาหารอันไม่มี
โทษใช้หรือไม่**”

“ใช่อย่างนั้น พระพุทธเจ้าข้า นำเลื่อมใส
ยิ่ง ข้าพระองค์เคยได้ยินคำนี้ว่า **พรหมมีปกติอยู่
ด้วยเมตตา-กรุณา-มูทิตา-อุเบกขา** บัดนี้คำนี้
พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเป็นพยานให้แล้ว เพราะ
ว่าพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงมีปกติอยู่ด้วยเมตตา-
กรุณา-มูทิตา-อุเบกขา”

“ดูก่อนชีวก บุคคลมักมีความพยายาม(ปอง
ร้าย) เพราะราคะ(ความกำหนัด)ใด โทสะ(ความ
โกรธ)ใด โมหะ(ความหลง)ใด ก็ราคะนั้น โทสะนั้น
โมหะนั้น ตถาคตละได้แล้ว ตัดรากถอนโคนแล้ว

เหมือนต้นตาลยอดด้วนตายสนิทแล้ว ไม่มีเกิดอีก
ต่อไป ชีวกก็ถ้าท่านกล่าวถึงเมตตา-กรุณา-มูทิตา-
อุเบกขานั้น คือหมายเอาการละราคะ-โทสะ-โมหะ
แล้ว เราอนุญาตการกล่าวเช่นนั้นแก่ท่าน”

“ข้าพระองค์กล่าวหมายเอาการละราคะ-
โทสะ-โมหะนั้น พระพุทธเจ้าข้า”

“ดีละ ชีวก ท่านจงรู้เถิดว่า **ผู้ใดฆ่าสัตว์
เจาะจงตถาคต(พระนามหนึ่งของพระพุทธเจ้า)
หรือสาวกของตถาคต ผู้นั้นย่อมประสพ(การเกิด
ผล)บาปเป็นอันมาก มีโทษบุญ(การชำระกิเลส)
เลย ด้วยเหตุ ๕ ประการนี้คือ**

๑. ผู้นั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลายจงไปนำ
สัตว์ชื่อนั้นมา นี้ย่อมเกิดผลบาปมาก มีโทษบุญเลย

๒. สัตว์นั้นเมื่อถูกเขาผูกคอตายมา ได้รับทุกข์
โศกเสียใจ นี้ย่อมเกิดผลบาปมาก มีโทษบุญเลย

๓. ผู้นั้นกล่าวอย่างนี้ว่า ท่านทั้งหลายจงฆ่า
สัตว์ตัวนี้ นี้ก็ย่อมเกิดผลบาปมาก มีโทษบุญเลย

๔. สัตว์นั้นเมื่อกำลังโดนเขาฆ่าอยู่ ย่อมได้รับ
ทุกข์โศกเสียใจ นี้ย่อมเกิดผลบาปมาก มีโทษบุญเลย

๕. ผู้นั้นยอมกระทำให้ตถาคต และสาวกของ
ตถาคต ยินดีด้วยเนื้อสัตว์ที่ไม่สมควร(อกัปปิยะ)
นี้ย่อมเกิดผลบาปมาก มีโทษบุญเลย

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสจบอย่างนี้แล้ว
หมอชีวกได้กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ **นำอัครรย์นักไม่เคย
มี ที่ภิกษุทั้งหลายยอมฉันอาหารที่สมควรอันไม่มี
โทษ** ภาสิตของพระองค์แจ่มแจ้งนัก เปรียบเหมือน
บุคคลหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่
คนหลงทาง ส่องประทีป(ไฟ)ในที่มืด ด้วยคิดว่า ผู้มี
ดวงตาจะเห็นรูปได้ ฉันทใด พระผู้มีพระภาคเจ้าทรง
ประกาศธรรมโดยอเนกปริยาย(ประการต่างๆ) ฉันทนั้น

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ขอถึง
(ยอมรับนับถือ)พระผู้มีพระภาคเจ้า ถึงพระธรรม
พระสงฆ์เป็นสรณะ(ที่พึ่งที่ระลึกถึง) ขอพระผู้มี
พระภาคเจ้าทรงจำข้าพระองค์ไว้ว่า **เป็นอุบาสก(ผู้
นับถือ)พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์อย่างมั่นคง
ผู้ถึงสรณะตลอดชีวิต** ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๓ “ชีวกสูตร” ข้อ ๕๖-๖๑)

๗

● นายชิง วินเทอร์

๑. **ไม่สำเร็จ** การกำชับและ คาดโทษของผู้บัญชาการ ตำรวจแห่งชาติ จึงเป็น แต่เพียงการขานรับนโยบายการปฏิรูปตำรวจพอ เป็นพิธี...(วลีขลุ เดชกฤษกร มติชน ๒๖ ก.ค.๕๙)

๒. **บันทึกไว้บนสวรรค์หรื นรก?** ปลูกส่งทั่วโลกฮือ แสดงพลัง ป้องสมเด็จช่วง (เดลินิวส์ ๒๕ ก.ค.๕๙)

๓. **พลังแห่งโทษ-อดตาตัวตน** จับน้องชายเน็ต ไอโดลปากีสถานฆ่าที่สาว... ซึ่งโด่งดังจากการชอบโพสต์ รูปเซ็กซี่เช็กซ์ (ไทยโพสต์ ๑๘ ก.ค.๕๙)

๔. **แบบง่าย ๆ ไม่ทำ ชอบทำ แบบยาก ๆ** ผู้ว่าขอใช้พื้นที่ ทหารเคลียร์ ลุ้นผุดโรงงาน กำจัด ๙๐๐ ล้าน แก๊ซยะตักค้าง (มติชน ๑๕ ก.ค.๕๙)

๕. **ก็แค่ กิจกรรมธุรกิจ** ฮือฮาสาวไซส์ยักษ์ ทุ่ม ชูตัววายน้ำ ชิงตำแหน่ง Miss I'm Fat, So What? (ไทยโพสต์ ๖-๗ ก.ค.๕๙)

๖. **เหตุเกิดในยุคที่รัฐบาล ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง** ภาพพจน์ไทยแก๊งตีสูตกรอบ ๑๐ ปี (มติชน ๓ ก.ค.๕๙)

๗. **คั่นช่องสองสังคมไทย**
ก) ทลายแก๊งค้ำกามลงส่งไปบาร์ทเรน
ข) ล่วง ๙ วันบอลยูโร ไซร์รวบเซียนพนันเกือบ ๓๐๐ คน

ค) กร่าง 'กุสารวัตริไล้' แค้ขับ รถปาดหน้าก็ชักปืน
ง) หลักสูตรปริญญาโท-เอก ไทยสุดเพื่อ...มีมากถึง ๖,๖๘๗ หลักสูตร (ไทยโพสต์ ๒๐-๒๑ มิ.ย.๕๙)

๘. **คุณรู้จักอเมริกาหมามิตร แค้ไหน?** ฎีปุณนับหมื่น ประท้วงไล่ฐานทัพสหรัฐ.. ถือแผ่นป้าย "ความอดทนเกินขีดจำกัดแล้ว" (เดลินิวส์ ๒๐ มิ.ย.๕๙)

๙. **เหตุผลที่ไม่มอบตัว ของ 'ธัมมชโย'** ...การ มอบตัวก็ต่อเมื่อบ้านเมือง กลับเข้าสู่ภาวะปกติ! (ไทยโพสต์ ๑๗ มิ.ย.๕๙)

๑๐. **ปี ๒๕๕๙ ชายแต่งชายมา แล้ว 'วุฒดี'** ยอมรับแต่งงานแล้ว จัดที่ภูเกิด มีแค่เพื่อนสนิทเท่านั้น (ไทยโพสต์ ๒๙-๓๐ มิ.ย.๕๙)

๑๑. **ความเจริญของทุนนิยม คือตัวกระตุ้นมนุษย์ให้บ้าคลั่ง!** มือปืนมิวนิกฝึกไฟการล้งหาร หมู่ พบมีประวัติบำบัดอาการทางจิต (เดลินิวส์ ๒๕ ก.ค.๕๙)

๑๒. **เส้นทางดีๆคนเยอะ ๆ ตัดขายทิ้งให้เอกชน** หมดแล้วมาบ่นทำไม? ชงเลิกอ้อม ขสมก.ผูกขาด เติมนรถ เปิดทาง กทม.-เอกชนร่วมบริการ (มติชน ๒๐ ก.ค.๕๙)

๑๓. **รัฐสร้างรายได้-สงฆ์สอนอุดรรัฐ** ปักตุลงได้ บุม ศก.ต้น ๓ เมืองต้นแบบ (มติชน ๒๕ ก.ค.๕๙)

๑๔. **รวมกันเราตาย แยก กันเราอยู่!** ช็อก! อังกฤษ หนี 'อียู' 'คาเมรอน' ไซ้ก้อก เช่นผล 'ประชามติ' (ไทยโพสต์ ๒๕ มิ.ย.๕๙)

๑๕. รพ.จิวแต่แจ้ว ต้องทำให้สำเร็จ

ผู้ป่วยล้น รพ.

กำลังคนสุขภาพก็งานล้นมือ

กระจายอำนาจเป็นคำตอบได้หรือไม่? (มติชน ๒๔ มิ.ย.๕๙)

๑๖. พระไม่ตี อุบิขฌาย์รับ

ผิดชอบ! ม.๔๔ แก้นร.ตีกัน

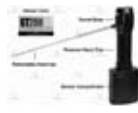
เอาผิดผู้ปกครอง (ไทยโพสต์ ๒๒-๒๓ มิ.ย.๕๙)

๑๗. มวยล้มตัมคนดูหรือไม่

อย่ากะพริบตา! กลาโหมเพิ่งตื่น

หาข้อมูล ลวงขายจีที ๒๐๐ (ไทยโพสต์ ๒๓ มิ.ย.๕๙)

๑๘. อันตรายกว่าที่คิด!

พฤติกรรมของวัดพระธรรมกายกำลังจะเป็นอันตรายต่อความมั่นคง

ของพระพุทธศาสนาและของประเทศ

(วลีษฐ เดชกุญชร มติชน ๒๑ มิ.ย.๕๙)

๑๙. เรื่องนี้มวยไม่ล้ม

ผลสอบแข่ง 'แบลร์' ร่วมรุกรานอิรัก

(ไทยโพสต์ ๗ ก.ค.๕๙)

๒๐. คสช.กับความกล้าหาญในการเอาภาระ

ถอน ๑๓ บริษัทนอมินีธุรกิจภูเก็ต จ่อสอบทุนจีนเปิด

บริษัทใน กทม. (มติชน ๙ ก.ค.๕๙)

๒๑. เงินใคร? 'อาคม' ลุยมอเตอร์เวย์ ๒.๑ ล้านล้าน

ต้น ๓ สาย เข้าแผนปฏิบัติ (มติชน ๑๔ ก.ค.๕๙)

๒๒. ศัตรูของเยาวชน

ซีเด็ก จดจ่อเกมคอมพิวเตอร์ขนาดยักษ์

(มติชน ๑๐ ก.ค.๕๙)

๒๓. ผลงาน คสช.ที่นักการเมืองไม่กล้า

ก) บิ๊กฉัตรทวงคืน 'สปก' ได้แสนไร่

ขอทหารช่วยให้ชาวบ้านทำกิน

(มติชน ๑๘ ก.ค.๕๙)

ข) ยึด สปก.คืน แจกเกษตรกรได้ ๕๐๐ ราย

(ไทยโพสต์ ๑๘ ก.ค.๕๙)

๒๔. คนใจดี:คนใจดำ

ก) หญิงใจบุญเลี้ยงหมา

จรจัดนับร้อยตัว

ข) ส่ง ปปช.เชือด ๑๐ ตำรวจ

อุ้มทนายทกระทั่งแดง คดีชิงเฟอร์รารี ขยี้นายดาบ

(ไทยโพสต์ ๑๙-๒๐ ก.ค.๕๙)

๒๕. สุขภาพคนไทยแย่มากแล้ว

ไทยใช้ยามูลค่าสูง ๑๐๔ แลนล้าน

โตกว่าจีดีพี ๕-๖ %

(ไทยโพสต์ ๒๑-๒๒ ก.ค.๕๙)

๒๖. ถูกต้อง:ถูกใจ:ซัดใจ:ตามใจ

อิหร่านทำลายจานดาวเทียม ๑๐๐,๐๐๐

จาน..อ้างทำให้ศีลธรรม

และวัฒนธรรมออกนอกกลุ่ม

นอกทาง... (ไทยโพสต์ ๒๕ ก.ค.๕๙)

๒๗. องค์กรละ ๒ คน!

๔๓ องค์กรเมิน รธน.

ชู 'โหวตโน' กว่า 'คสช.'

(ไทยโพสต์ ๒๕ ก.ค.๕๙)

๒๘. ค่าแรงคนไทยแพงไป

ลาวแห่รับจ้างดำนา

วันละ ๒๐๐ บาท (ไทยโพสต์ ๒๕-๒๖ ก.ค.๕๙)

๒๙. สงฆ์ชั่วสร้างนวัตกรรม

สงฆ์ดีทำอะไรบ้าง?

ดัดแปลงกฎหมายดีดล้อ

ไลน์ตระเวนไปห่วย (ไทยโพสต์

๒๕-๒๖ ก.ค.๕๙)

๓๐. โลภีเยกับโลกุตระเดินคนละทาง

'พีช-พชร' บอกรั่วตนผ่านเฟซบุ๊ก

แต่งตัวดีคือการให้เกียรติ

ตัวเอง (เดลินิวส์ ๒๓ ก.ค.๕๙) ๓

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๔

ระบบทุนนิยมเป็นระบบ “แบบปลาใหญ่กินปลาเล็ก”

อุตสาหกรรมขนาดเล็กจะสร้างผลกำไรได้ไม่มาก

เพราะมีต้นทุนการผลิตต่อหน่วยที่สูงกว่าอุตสาหกรรมขนาดใหญ่

ซึ่งมีความประหยัดอันเนื่องมาจากขนาดของการผลิต

ผลที่สุดโรงงานขนาดเล็กก็จะค่อย ๆ ล้มหายตายจากไป

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

กระบวนทัศน์ของเศรษฐศาสตร์การเมือง สำนักมาร์กซิสม์

มาร์กซ์ (Karl Marx : ๑๘๑๘ - ๑๘๘๓) บิดาของสำนักเศรษฐศาสตร์การเมืองมาร์กซิสม์ ได้อาศัยแนวคิดตามทฤษฎีมูลค่าเกิดจากแรงงาน (The Labour Theory of Value) ของเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก เป็นพื้นฐานในการอธิบายปัญหาความขัดแย้งระหว่างชนชั้น (class struggle) ที่ส่งผลนำไปสู่ปรากฏการณ์ความขัดแย้งต่างๆ ในระบบสังคมการเมืองของมนุษย์

ทฤษฎีมูลค่าเกิดจากแรงงานอธิบายว่า มูลค่าที่แท้จริงของสินค้าหรือบริการตามเป็นจริงในธรรมชาติ (real value) เกิดจากมูลค่าแรงงาน

ของมนุษย์ที่แฝงอยู่ภายในสินค้าเหล่านั้น เช่น ต้นไม้ที่ขึ้นอยู่เฉย ๆ ในป่าจะไม่มีมูลค่าแลกเปลี่ยนอะไรในตลาด แต่เมื่อมีคนออกแรงตัดต้นไม้และเอามาผ่าเป็นฟืน ฟ่อนฟืนแต่ละฟ่อนก็จะมีมูลค่าแลกเปลี่ยนในตลาดเกิดขึ้น เท่ากับจำนวนชั่วโมงแรงงานที่แฝงอยู่ในฟืนดังกล่าว ฉะนั้นถ้าใช้เวลา ๑ วันในการจับกวางได้ ๑ ตัว ขณะที่ใช้เวลา ๒ วันในการจับตัวบีเวอร์ได้ ๑ ตัว มูลค่าของตัวบีเวอร์ ๑ ตัวก็ควรจะแลกกับกวางได้ ๒ ตัว เป็นต้น

มาร์กซ์ได้ขยายแนวคิดนี้ต่อไปว่า แรงงานของมนุษย์ก็มีลักษณะเป็นสินค้าอย่างหนึ่งซึ่งสามารถแลกเปลี่ยนซื้อขายกันในตลาดได้เช่นกัน แต่ “พลังแรงงาน” เป็นสินค้าที่มีลักษณะพิเศษคือสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้เกินกว่าตัวของมันเอง

ตัวอย่างเช่น ถ้าคนคนหนึ่งใช้ **“พลังแรงงาน”** ๘ ชั่วโมงสร้างสินค้าได้ ๑ ชิ้น (ซึ่งเมื่อหักต้นทุนคงที่แล้ว) คิดเป็นมูลค่า ๑๐ หน่วย แต่การที่คนคนนั้นจะสามารถมีชีวิตและมีเรี่ยวแรงทำงานได้ครบ ๘ ชั่วโมง ก็ต้องบริโภคปัจจัยสี่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคืออาหารเพื่อให้มีแรงทำงาน สมมติปัจจัยจำเป็นที่บริโภคเข้าไปเพื่อให้มีชีวิตและมีแรงทำงานได้ครบ ๘ ชั่วโมง (อันถือเป็น **“ต้นทุนของพลังแรงงาน”** จำนวนดังกล่าว) มีมูลค่าโดยเฉลี่ยเท่ากับ ๔ หน่วย ในกรณีนี้พลังแรงงาน ๘ ชั่วโมงก็สามารถก่อให้เกิด **“มูลค่าส่วนเกิน”** (surplus value) ได้เท่ากับ $10 - 4 = 6$ หน่วย เป็นต้น

มาร์กซอธิบายว่า ภายใต้แบบวิธีการผลิต (mode of production) และความสัมพันธ์ทางการผลิต (production relation) ซึ่งจัดเป็นโครงสร้างส่วนล่าง (Substructure) ของระบบสังคมการเมืองในยุคสมัยหนึ่ง ๆ จะก่อให้เกิดรูปแบบของการเอาเปรียบระหว่างกลุ่มคน ๒ ชั้นชั้นใหญ่ ๆ ในสังคม โดยกลุ่มคนที่มีโอกาสเหนือกว่าภายใต้แบบวิธีการผลิตนั้น ๆ ซึ่งอาจเรียกชื่อต่าง ๆ อาทิ **“ชนชั้นผู้ปกครอง”** (the ruling class) หรือ **“ชนชั้นที่เอาเปรียบผู้อื่น”** (exploiter) เป็นต้น ก็จะใช้ความได้เปรียบกว่าดังกล่าวเบียดเบียน **“ขูดรีด”** (exploitation) มูลค่าส่วนเกินจากแรงงานของชนชั้นที่เสียเปรียบกว่า ซึ่งเป็น **“ชนชั้นที่ไร้อำนาจ”** (the powerless class) หรือ **“ชนชั้นที่ถูกเอาเปรียบ”** (exploited) เพื่อสร้างความมั่งคั่งให้แก่ตนเอง

ดังเช่นภายใต้แบบวิธีการผลิตของสังคมเกษตรกรรม ชนชั้นที่ได้เปรียบกว่าก็คือพวกเจ้าที่ดินรายใหญ่ ๆ ในระบบศักดินา ส่วนชนชั้นที่เสียเปรียบก็คือพวกทาส โพร่ หรือชาวนา ซึ่งที่ต้องอาศัยที่ดินของพวกเจ้าที่ดินรายใหญ่ในการเพาะปลูก สมมติชาวนาใช้แรงงานปลูกข้าว (ซึ่งเมื่อหักต้นทุนคงที่ อาทิ เมล็ดพันธุ์ข้าวสำหรับไว้

ปลูกในปีต่อไป เป็นต้น) แล้วได้ผลผลิต ๑,๐๐๐ หน่วยใน ๑ ปี โดยต้องกินข้าว ๔๐๐ หน่วยเพื่อให้มีชีวิตและเรี่ยวแรงที่จะปลูกข้าวได้ ๑,๐๐๐ หน่วยนั้น ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดมูลค่าส่วนเกินขึ้นมา ๖๐๐ หน่วย ในกรณีนี้ชนชั้นเจ้าที่ดินที่ไม่ได้ออกแรงอะไรเลย แต่ก็จะสามารถเอาไรต์เอาเปรียบด้วยการขอแบ่งผลประโยชน์จากมูลค่าส่วนเกินดังกล่าวเพื่อไปบำรุงบำเรอตัวเอง ในรูปของ **“ค่าเช่า”** (rent) ลักษณะต่าง ๆ ถ้าคิด **“ค่าเช่า”** แพงมาก โดยการตัดทวงเอามูลค่าส่วนเกินไปทั้งหมด ๖๐๐ หน่วย ก็เรียกว่าเป็นการ **“ขูดรีดอย่างสัมบูรณ์”** (absolute exploitation) แต่ทั้งนี้จะตัดทวงเอาประโยชน์จากชาวนาเกินกว่า ๖๐๐ หน่วยไม่ได้ เพราะไม่เช่นนั้นชาวนาจะไม่มีข้าวพอกินประทังชีวิต เพื่อให้มีเรี่ยวแรงปลูกข้าวในวงจรการผลิตรอบต่อ ๆ ไป

ทั้งนี้เมื่อพวกเจ้าที่ดินซึ่งเป็นชนชั้นปกครองได้เปรียบจากโครงสร้างความสัมพันธ์ทางการผลิตดังกล่าวแล้ว ก็จะพยายามอาศัยวิถีทางต่าง ๆ ทั้งการสร้างระบบการเมือง ระบบกฎหมาย ระบบการศึกษา ระบบความเชื่อทางศาสนา ตลอดจนวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีทั้งหลาย ฯลฯ อันจัดเป็น **“โครงสร้างส่วนบนทางสังคม”** (superstructure) เพื่ออาศัยเป็นเครื่องมือในการปกป้องรักษาความได้เปรียบทางชนชั้นของตนเอาไว้

อย่างไรก็ตาม เมื่อแบบวิธีการผลิตเกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปตามพลังการผลิตที่ก้าวหน้าขึ้น อาทิ เปลี่ยนจากการผลิตแบบเกษตรกรรมไปเป็นการผลิตแบบอุตสาหกรรม เป็นต้น กลุ่มคนที่ได้เปรียบกว่าในระบบความสัมพันธ์ทางการผลิต ก็จะเปลี่ยนมือจากกลุ่มเจ้าที่ดินเดิมกลายเป็นพวกนายทุนเจ้าของอุตสาหกรรมต่าง ๆ ซึ่งจะเข้ามายึดกุมอำนาจทางเศรษฐกิจแทนที่พวกเจ้าที่ดินรายใหญ่ โดยนายทุนจะอาศัยการ **“ขูดรีด”** มูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานของกรรมกรเพื่อ

มาหล่อเลี้ยงฐานอำนาจทางเศรษฐกิจของตน จนกลายเป็นคู่ความขัดแย้งทางชนชั้นคู่ใหม่

แต่ในขณะที่ระบบการเมือง ระบบกฎหมาย ระบบการศึกษา ระบบความเชื่อทางศาสนา ฯลฯ ที่เป็นโครงสร้างส่วนบนทางสังคมยังคงเอื้ออำนวยต่อผลประโยชน์ของพวกเจ้าที่ดิน ภายใต้เงื่อนไขเช่นนี้ก็จะส่งผลให้เกิดปัญหาความขัดแย้ง (ในเชิงโครงสร้าง) ระหว่างพวกเจ้าที่ดินหรือชนชั้นปกครองเดิมที่ยึดกุมอำนาจโครงสร้างส่วนบนทางสังคม กับพวกนายทุนเจ้าของอุตสาหกรรมที่เข้ามายึดกุมอำนาจในโครงสร้างส่วนล่างทางสังคมเอาไว้

ผลที่สุดความขัดแย้งเชิงโครงสร้างเช่นนี้ก็จะกลายเป็นพลังบีบให้เกิดการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงโครงสร้างส่วนบนทางสังคมให้สอดคล้องกับโครงสร้างส่วนล่างทางสังคม และนี่คือเหตุผลคำอธิบายว่าทำไมประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกทุกวันนี้ จึงเกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง จากการปกครองแบบกษัตริย์ที่กุมอำนาจทางการเมืองเบ็ดเสร็จ และอาศัยการสืบทอดอำนาจทางการเมืองโดยทางสายโลหิต ไปเป็นการปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่ผู้บริหารบ้านเมืองมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนส่วนใหญ่

ทั้งนี้ ก็เพราะลัทธิการปกครองแบบประชาธิปไตยเปิดช่องให้พวกนายทุนมีโอกาสเข้ามายึดกุมอำนาจทางการเมืองแทนพวกเจ้าที่ดิน โดยผ่านการเลือกตั้งนั่นเอง เนื่องจากการเลือกตั้งจำเป็นต้องใช้เงินในการหาเสียงและสร้างคะแนนนิยม คนที่มีเงินมากก็ย่อมมีความได้เปรียบกว่าในการแข่งขันเลือกตั้ง ขณะที่ถ้าอาศัยการสืบทอดอำนาจทางการเมืองโดยทางสายโลหิตในหมู่เจ้าที่ดินหรือกษัตริย์แบบเดิม นายทุนที่เป็นสามัญชนถึงจะมีเงินมากแค่ไหนก็ไม่มีโอกาสเข้าถึงอำนาจทางการเมืองได้ เป็นต้น

กระบวนการที่คนของสำนักเศรษฐศาสตร์การเมืองมาร์กซิสต์ จึงเป็นแบบจำลองที่มุ่งอธิบาย

พฤติกรรมการผลิตและการบริโภคของมนุษย์ในมิติที่เป็นภาพรวมกว้าง ๆ (totality) โดยเป็นการวิเคราะห์ให้เห็นตรรกะของความขัดแย้งและความเปลี่ยนแปลง (conflict and change) ที่เป็นพัฒนาการในทางประวัติศาสตร์ (historical development) ซึ่งมาร์กซ์เชื่อว่ากรอบการวิเคราะห์ของตนเป็นองค์ความรู้ที่เป็นเหตุเป็นผลแบบวิทยาศาสตร์

อย่างไรก็ตามถึงแม้สายพันธุ์แห่งกระบวนการทัศน์ของเศรษฐศาสตร์การเมืองแบบมาร์กซ์จะมีพลังในการให้คำ “อธิบาย” (explain) โดยสามารถชี้ให้เห็นตรรกะของการเอาใจเอียงระหว่างกลุ่มชนที่ได้เปรียบกว่าที่มีต่อกลุ่มชนซึ่งเสียเปรียบกว่า ภายใต้แบบวิถีการผลิตและการบริโภคของระบบสังคมการเมืองมนุษย์ในแต่ละยุคสมัย ได้อย่างเป็นเหตุเป็นผลและเป็นวัตถุวิสัย หรือภาววิสัย (objective) แต่ก็ขาดพลังในการคาดคะเน (predict) สิ่งที่จะเกิดขึ้นภายใต้กรอบการวิเคราะห์นี้

เช่น สำนักมาร์กซิสต์พยากรณ์ว่าในขณะที่วิถีการผลิตแบบอุตสาหกรรมซึ่งทำการผลิตครั้งละจำนวนมาก ๆ จะดึงให้ชนชั้นผู้ใช้แรงงานมากระจุกอยู่รวมกันตามเมืองอุตสาหกรรมต่าง ๆ ยิ่งระบบทุนนิยมเป็นระบบ “แบบปลาใหญ่กินปลาเล็ก” โดยอุตสาหกรรมขนาดเล็กที่มีคนงานเพียงไม่กี่คนจะสร้างผลกำไรได้ไม่มาก เพราะมีต้นทุนการผลิตต่อหน่วยที่สูงกว่าอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ซึ่งมีความประหยัดอันเนื่องมาจากขนาดของการผลิต ผลที่สุดโรงงานขนาดเล็กก็จะค่อย ๆ ล้มหายตายจากไป เหลือแต่โรงงานขนาดใหญ่ที่มีคนงานจำนวนมาก อันเอื้อให้เกิดการรวมตัวของชนชั้นผู้ใช้แรงงานอย่างมีพลังมากขึ้น และยังเมื่อได้รับการชี้นำจากองค์ความรู้ของสำนักมาร์กซิสต์ให้ตระหนักถึงการถูกขูดรีดเอาเปรียบมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานของพวกเขาตนไป ในที่สุดก็จะส่งผลให้ชนชั้นผู้ใช้แรงงานเกิดกระบวนการรวมกลุ่ม (group formation) เพื่อต่อสู้และปกป้องผล

ประโยชน์แห่งชนชั้นของตัวเอง

ขณะเดียวกัน การแข่งขันผลิตสินค้าครั้งละจำนวนมาก ๆ ภายใต้ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมจะนำไปสู่ปรากฏการณ์ของผลผลิตล้นตลาด (overproduction) ในวงจรการผลิต อันเป็น **“คลื่นวิกฤติ”** ของในระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่จะเกิดขึ้นเป็นระยะ ๆ เมื่อสินค้าล้นตลาดเพราะขายไม่หมด ราคาของสินค้าก็จะลดต่ำลง ทำให้ผู้ประกอบการได้รับกำไรน้อยลง (หรือขาดทุน) จนต้องลดกำลังการผลิตหรือปิดโรงงาน ซึ่งจะทำให้มีคนตกงานมากขึ้น เมื่อคนไม่มีงานทำก็จะมีเงินซื้อสินค้าหรือบริการต่าง ๆ ทำให้เจ้าของโรงงานซึ่งขายสินค้าไม่ได้ต้องลดกำลังการผลิตหรือปิดกิจการเพิ่มมากขึ้น (เช่นเดียวกับที่เคนส์กล่าวถึงวงจรวิกฤตการณ์ของระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม) แล้วจำนวนคนตกงานก็จะยิ่งเพิ่มปริมาณมากขึ้น ๆ ขณะที่กำลังซื้อในตลาดจะยิ่งลดน้อยลง ๆ ทำให้กลายเป็นวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่รุนแรงและมีคนประสบความเดือดร้อนจำนวนมาก

เมื่อผู้คนต้องอดอยากหิวโหยเพราะ **“การผลิตที่มากเกินไป”** จนเหลือกินเหลือใช้ (อันเป็นลักษณะพิเศษที่เกิดขึ้นภายใต้ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม) ไม่ใช่อดอยากหิวโหยเพราะ **“การผลิตที่น้อยเกินไป”** จนไม่มีผลผลิตพอสำหรับการบริโภค (อันเป็นปัญหาที่นักเศรษฐศาสตร์สมัยแรก ๆ เคยกังวลว่าปริมาณอาหารที่ผลิตได้จะมีไม่เพียงพอต่อความต้องการบริโภคของมนุษย์) ก็จะกลายเป็นตัวเร่งให้ภาวะความขัดแย้งระหว่างชนชั้นในสังคมทวีความรุนแรงมากขึ้น แล้วสุดท้ายชนชั้นผู้ใช้แรงงานซึ่งได้รับความเดือดร้อนอย่างหนักจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจดังกล่าว ก็จะลุกฮือขึ้นทำการปฏิวัติทางชนชั้นเพื่อโค่นล้มระบบทุนนิยมและจะสถาปนาระบบสังคม - เศรษฐกิจ (socio - economic) ภายใต้รูปแบบใหม่ที่ผู้คนอยู่กันอย่างอาหารเกลือกโดยไม่เอาर्डเอาเปรียบกัน เพราะเกิด

ปัญญาเข้าใจถึงกระบวนการเบียดเบียนมูลค่าส่วนเกินตามกระบวนการที่สำนักมาร์กซิสม์ชี้ให้เห็น ฉะนั้นจึงสามารถสร้างระบบสังคม - เศรษฐกิจที่เป็นสังคมนิยมแบบวิทยาศาสตร์ อันสามารถจะหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดการเอาर्डเอาเปรียบระหว่างชนชั้นดังเช่นในอดีตที่ผ่านมา ๆ มาได้

แต่ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับประเทศต่าง ๆ ในค่ายคอมมิวนิสต์ที่ผ่านมา ก็เป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยันให้เห็นแล้วว่า องค์ความรู้ทางด้านเศรษฐศาสตร์การเมืองของสำนักมาร์กซิสม์ยังไม่สมบูรณ์เพียงพอที่จะชี้แนะการพัฒนาาระบบสังคมการเมืองมนุษย์ได้อย่างถูกต้อง ตลอดจนไม่สามารถคาดคะเนปรากฏการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับประวัติศาสตร์ของมนุษย์ได้อย่างถูกต้อง หลังการสิ้นสุดของยุคสงครามเย็น พร้อมกับการล่มสลายของประเทศสหภาพโซเวียตและการเปลี่ยนไปใช้ระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมของประเทศจีน (ซึ่งเป็นสองประเทศมหาอำนาจในค่ายคอมมิวนิสต์) โลกทุกวันนี้จึงถูกขับเคลื่อนภายใต้ระบบเศรษฐกิจเพียงแบบเดียวจนเข้าสู่ยุคทุนนิยมโลกาภิวัตน์

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม สำนักเศรษฐศาสตร์การเมืองมาร์กซิสม์ก็ได้ชี้ให้เห็นประเด็นปัญหาสำคัญอันเป็นจุดอ่อนของลัทธิเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ตรงที่ไม่เคยมีตลาดการแข่งขันอย่างสมบูรณ์ (absolute market) ตามสมมติฐานของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก เพราะเงื่อนไขข้อจำกัดต่าง ๆ หลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกิดจากปัจจัยสำคัญคือ โครงสร้างส่วนบนทางการเมืองที่ชนชั้นซึ่งได้เปรียบกว่า ภายใต้แบบวิธีการผลิตนั้นๆ ยึดกุมอำนาจไว้ แล้วเข้ามาครอบงำการออกกฎหมายการจัดระบบการศึกษา การควบคุมข้อมูลข่าวสารสาธารณะ ฯลฯ เพื่อชนชั้นปกครองจะได้สามารถรักษาความได้เปรียบในการตัดวงมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงานของชนชั้นที่เสียเปรียบ อันทำให้ตลาดไม่มีการแข่งขันอย่างแท้จริง เป็นต้น

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

วุฒิภาวะของผู้นำ

เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๙ คุณสนธิ ลิ้มทองกุล ได้ถูกตัดสินให้จำคุก ๒๐ ปี กรณีกระทำความผิดกฎหมายเกี่ยวกับตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งเป็นความผิดที่เกิดขึ้นก่อนที่คุณสนธิจะมาเป็นแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (พธม.) แล้วคุณสนธิ ลิ้มทองกุล ก็ยอมรับคำตัดสินของศาลอย่างสง่างามด้วยเคารพในคำพิพากษาของศาลไทย

จากเหตุการณ์นี้ก็สะท้อนให้เห็นถึงวุฒิภาวะของผู้นำการชุมนุมฝ่ายเชิดชูสถาบันว่าเป็นผู้เคารพในกฎหมายไทย อันแตกต่างจากผู้นำของกลุ่มที่พธม. มีความเชื่อว่าไม่เคารพสถาบัน และ

ไม่เคารพศาล และพร้อมจะหนีคำตัดสินของศาล ไม่เคารพกฎหมายไทยแต่อาศัยกฎหมายไทยทำร้ายผู้อื่น และสร้างความชอบธรรมให้กับตัวเอง ซึ่งคุณสนธิ ลิ้มทองกุล เคยเปิดใจหลังศาลอาญาสั่งจำคุกเมื่อปี ๒๕๕๕ ไว้ดังนี้

“คดีนี้ได้มีการดำเนินคดีมาสืบเนื่องกันมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๙ จนกระทั่งถึงวันนี้ ผมยอมรับในกระบวนการยุติธรรมของไทย วันนี้เป็นวันที่พิสูจน์ชัดเจน ว่าผมพร้อมจะเดินเข้าศาล ศาลสถิตยุติธรรมมีมติที่จะพิพากษาผมอย่างไร ผมก็ยอมรับในคำพิพากษานั้น ไม่ตัดพ้อต่อว่า เพราะ

ผมเป็นคนที่เคารพศาลไทยมาตั้งแต่ต้น

มาศาลผมก็มา ผมไม่เคยหนีศาล ไม่เคยเลยแม้แต่นิดเดียว

ผมต้องการทำตัวอย่างหลักนิติรัฐให้คนเห็นว่า ถ้าคนยอมรับหลักนิติรัฐแล้ว ทุกอย่างแก้ปัญหาได้

ผมต้องการทำให้ผมเป็นตัวอย่างให้เห็น ว่าเมื่อผิดต้องยอมรับผิด และเมื่อต้องคดี ศาลพิพากษามาจะอย่างไรก็ตามจะยอมรับหมดทุกเรื่อง ไม่มีข้อแม้ ไม่เคยที่จะต้องมาประท้วงศาลว่าศาลไทยไม่ยุติธรรม ไม่เคยที่จะมาตั้งกลุ่มชุมนุม ติดป้ายดำศาล

ผมเป็นคนที่เคารพศาลไทยมาตั้งแต่ต้น มาศาลผมก็มา ผมไม่เคยหนีศาล ไม่เคยเลยแม้แต่นิดเดียว เพราะผมต้องการทำตัวอย่างหลักนิติรัฐให้คนเห็นว่า ถ้าคนยอมรับหลักนิติรัฐแล้ว ทุกอย่างแก้ปัญหาได้ เพราะว่าคดีผมยังมีอุทธรณ์และฎีกาต่อ และผมก็เชื่อว่าการอุทธรณ์ของผมนั้นจะมีผลที่ดีขึ้น หรือเลวลง หรือเท่าเดิม ผมก็ยอมรับ ถ้าผมไม่พอใจผลของศาลอุทธรณ์ ผมก็จะฎีกาต่อไป ในที่สุดศาลฎีกามีผลอย่างไรก็ตาม ผมจะยึดตัว เชิดหน้ายอมรับคำพิพากษาของศาลอย่างไม่มีหยิ่ง และยอมรับไปทุกกรณี

วันนี้ผมออกมาแถลงข่าวเพื่อให้ทราบ ว่า **ผมเคารพในกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย** ผมไม่เคยตีโปยตีพาย ไม่ว่าผมจะโดนคดีกี่คดี โดนสั่งจำคุกมาแล้วกี่คดี ผมไม่เคยตีโปยตีพาย ผมถือว่าการนี้คือที่พึ่งสุดท้ายของประเทศแล้ว ถ้ากระบวนการยุติธรรมซึ่งคนไทยจะต้องพึ่งแล้ว คนไทยไม่เคารพในกระบวนการยุติธรรม ประเทศชาติไปไหนไม่รอด”

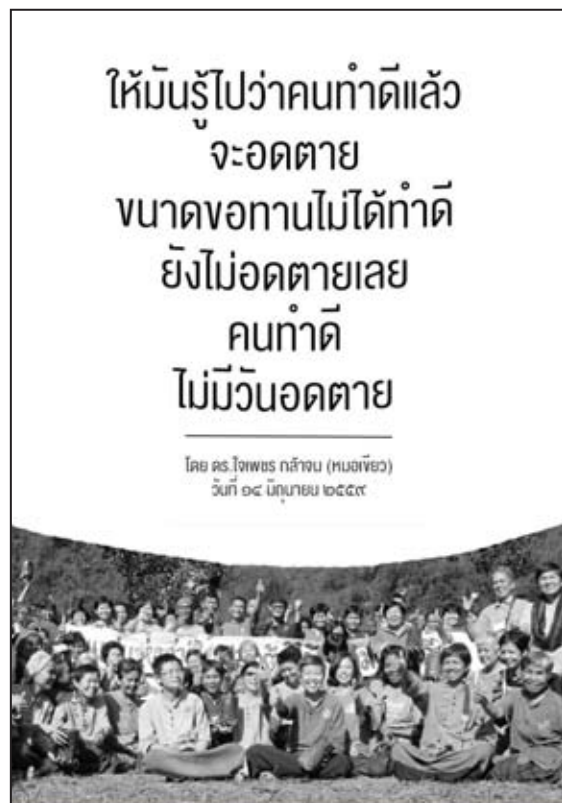
คำพูดนี้คุณสนธิได้เคยเปิดใจไว้ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ และเมื่อศาลฎีกาได้พิพากษาคุณสนธิ ก็ได้ยืนยันในคำพูดของตัวเองทั้งในอดีตปี '๕๕ และยืนยันด้วยการกระทำในปัจจุบัน ปี '๕๙ ว่า คุณสนธิ ลี้มทองกุล เป็นผู้ที่มีความเคารพและยอมรับในคำตัดสินของศาลและกระบวนการยุติธรรมของกฎหมายไทยทุกประการ

อีกทั้งการกระทำของคุณสนธิมิใช่จะเป็นตัวอย่างแก่คนไทยทั่วไปแล้ว ก็ยังเป็นตัวอย่าง

โดยตรงให้แก่ลูกชายของตัวเอง ดังความรู้สึกที่สะท้อนออกมาจากใจลูกชายสนธิ ลี้มทองกุล ดังนี้

“เพราะในเรื่องนี้ท่านก็ได้แสดงให้เห็นเป็นตัวอย่างแล้วว่า ไม่คิดจะหนี ไม่ยึดเยื้อคดี และน้อมรับการพิจารณาของศาลภายใต้พระปรมาภิไธย เพื่อคงความศักดิ์สิทธิ์ของศาลสถิตยุติธรรมเอาไว้ ไม่เหมือนผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองหลายคนที่ยพยายามเลี่ยงหรือหลบหนีคดีอยู่ ซึ่งนอกจากจะเป็นปณิธานของท่านแล้ว ท่านยังบอกว่าเพื่อให้ผมและญาติพี่น้อง และบริวารสามารถเชิดหน้าต่อสังคมได้อย่างเต็มภาคภูมิ”

๗

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

เป็นพิธีกรรมเรียกขวัญกำลังใจผู้เจ็บป่วย
อย่างน้อย ๆ ก็ทำให้ใจของชาวบ้านได้ยึดมั่น
แต่มันไม่ต้องเสียเงินเสียทองแต่ประการใด
ไม่เหมือนการตะกายสวรรค์เหมือนบางสำนัก
ที่ต้องทุ่มเทเงินทองจนสิ้นเนื้อประดาตัว

กายา

บทที่ ๘ “กายพรหม”

● ต่อจากฉบับ ๓๑๔

สามัญรู้ว่าแม่เป็นผู้ยึดมั่นในประเพณี วัฒนธรรม
หมู่บ้านอย่างแน่นเหนียว รวมถึงนับถือจิตวิญญาณ
ปู่ย่าตายาย ผีบรรพบุรุษ พี่ป้าหน้าอา ถ้าตายไปแล้ว
แม่เป็นไม่วैन แม่แต่ศาลพระภูมิเจ้าที่หลังบ้านทำด้วย
ปูนปั้นหลังคาทรงไทยหลังเล็ก ๆ ตั้งบนเสาปูนเพียงต้น
เดียว แม่ก็ให้การเคารพบูชากราบไหว้วมเคยกบพร่อง
แม่จะบอกกับพวกเราทุกคนว่า

“ผีปู่ย่าตายาย ผีบ้านผีเรือน จะช่วยปกป้องรักษา
ให้เราอยู่เย็นเป็นสุข ต้องให้ความเคารพท่าน อย่า
ดูหมิ่น”

ดังนั้นในความรู้สึกพวกเราที่เป็นลูกแม่ จะเคารพ

บูชาสิ่งที่แม่เคยบอกเคยสอนอย่างฝังแน่น

แต่ความเคารพบูชา นั้น แฝงด้วยความกลัว...กลัว
ในสิ่งที่มองไม่เห็น

บางสิ่งที่อุบัติขึ้นมาในชีวิตหลาย ๆ ครั้ง ไม่ว่าจะการ
เจ็บไข้ได้ป่วย ประสบภัยจากน้ำท่วม ไฟไหม้ นาแล้ง
หลายปีติดต่อกัน มันผ่านเข้ามาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
แม่มักจะเชื่อว่าเป็นเพราะพวกเราขาดความเคารพ
ยำเกรงในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ต้องมีอันเป็นไป

ครั้งหนึ่งไม่นานนัก พี่สาวซื่อธจักรยานยนต์ไป
ชนเสาไฟฟ้ายามย่าคำถึงกับบาดเจ็บอาการปางตาย
ต้องให้เลือดให้น้ำเกลือ สาเหตุก็เพราะพี่สาวซื่อธ

พาลูกตนเองออกไปซื้อของในตลาดใจกลางเมือง ตาม
ประสาเด็กสาวรุ่นที่ต้องการซื้อข้าวของให้ได้ตั้งใจ

เมื่อพี่สาวพินหายจากอาการบาดเจ็บ สามัญเคย
ถามพี่ต่อหน้าพี่น้องหลาย ๆ คน ว่าเกิดจากสาเหตุใด

พี่สาวเล่าให้ฟังว่า ขณะขี่รถจักรยานยนต์มายาม
โพล์เพล้ใกล้ค่ำกับลูกสาว จู่ ๆ นัยน์ตาก็ดับมืดลงเฉย ๆ
เบื้องหน้ามองไม่เห็นสิ่งใดทั้งสิ้น แล้วมือก็เกิดอาการ
เกร็งบิดคั่นแรง พารถเฉออกข้างทางอย่างไร้ความรู้สึก
กว่าผู้คนจะมาพบ เลือดก็ไหลเต็มใบหน้าแล้ว

แม่ได้ฟังก็ถึงกับนิ่งอึ้ง มองหน้าพวกเราอย่าง
ฉงนสนเท่ห์ แล้วสรุปลงที่ว่า น่าจะถึงคราวเคราะห์
มีบางสิ่งมาบังตา ยามเข้าได้เข้าไฟ เมื่อรักษาตัวหาย
แล้ว น่าจะหาหัวหมูพร้อมเหล่าโรงไปบูชาผีบ้านผีเรือน
ขอขมาเจ้าที่เจ้าทางบริเวณเสาไฟฟ้าที่รถวิ่งไปชน

สามัญได้ฟัง เพียงแต่นิ่งเงียบไม่ออกความเห็น
ทั้งที่ใจและความรู้สึกอยากจะทำคดี

เพราะฟังจากการเล่าของพี่สาวนั้น เธอให้ข้อมูล
เพิ่มเติมว่า ก่อนจะขี่รถจักรยานยนต์ออกจากบ้าน เธอ
ได้กินยานอนหลับคล้ายครีมตัวไว้วก่อนล่วงหน้า อาการ
หลับกลางอากาศเหมือนหลับในจึงก่อเกิด

แม้พวกเราอาจไม่เชื่อ ไม่ทำตามที่แม่บอก แต่ทุก
ครั้งที่แม่กลับเข้าไปในหมู่บ้าน แม่ก็จะไปบนบานศาล
กล่าว และบนหัวหมูแก่เจ้าที่เจ้าทางในทุกปีผ่านมา

แม่มาอยู่กับสามัญต่างจังหวัด ติดตามไปกับ
ครอบครัวทุกแห่งที่สามัญเดินทางไปรับราชการ
นาน ๆ หนแม่ถึงจะกลับมาบ้านสักครั้งหนึ่ง

สมัยเป็นเด็ก สามัญยังจำเหตุการณ์หนึ่งได้ฝังใจ
ครั้งหนึ่งที่สามัญถูกล้างตากกลางจากรถบรรทุกหกล้อแทบเอา
ชีวิตไม่รอด

ช่วงหนึ่งแม่เป็นแม่ค้ารับซื้อหมูในตำบล โดยร่วม
กับบ่าผู้เป็นแม่ค้าใหญ่อยู่ต่างจังหวัด พออย่างเช้าหน้า
แล้ง เมื่อนุ่นออกซื้อ แดกลูกออกมาเป็นพวงห้อยระย้า
รอให้ผลกรอบเป็นสีน้ำตาลแห้งเกรียม กลับแตกเห็นใย
สีขาว ๆ แม่ก็จะพารถบรรทุกคันเบ้อเริ่มของบ่า เข้าไป
รับซื้อถึงในสวนของชาวบ้าน เอานุ่นใส่กระสอบใบ
ใหญ่ ๆ เย็บปากกระสอบด้วยเชือกป่าน แล้วขนขึ้นรถ
บรรทุกเพื่อนำไปขายยังต่างจังหวัดหรือไม่ก็กรุงเทพฯ

โรงเรียนหยุดเทอมใหญ่สามัญถือโอกาสช่วย
รับจ้างขนนุ่น โดยติดไปกับรถบรรทุก ขนนุ่นใส่
กระสอบป่านเป็นจุด ๆ ตามบ้านที่แม่ไปกว้านซื้อ
สามัญมีหน้าที่ยึดนุ่นเข้ากระสอบและเย็บปากกระสอบ
เมื่อนุ่นเต็มแน่น สามัญติดรถเข้าไปในหมู่บ้านหลาย ๆ
แห่ง นานเป็นวัน ๆ กว่าจะกลับก็โพล์เพล้ใกล้ค่ำ

วันหนึ่งเกิดอุบัติเหตุเมื่อรถบรรทุกขนนุ่นเต็มแล้ว
กำลังหันหัวกลับสู่บ้าน ด้านหน้าที่นั่งเต็ม เพราะ
นอกจากคนขับ แม่ นั่งไปแล้ว ก็ยังมีคนขนกระสอบ
นุ่นติดไปอีกสองคน สามัญจึงต้องระเห็จป็นขึ้นขึ้นไปนั่ง
บนกระสอบนุ่นที่เรียงสูงเลยหลังคาร์ตขึ้นไป แม่จะใช้
เชือกมัดจนแน่นก็ยังสูง ดิที่กระสอบแต่ละใบเมื่อเรียง
อัดแน่นบนคอกไม้ตัวถังรถ กลับกลายเป็นพื้นที่ด้านบน
สุด ลำหรับวางแข่งขนนุ่นและมีที่ให้นั่งบ้าง ขับรถใน
หมู่บ้านใช้ความเร็วไม่มากก็พอนั่งไปได้

ขณะรถกำลังขับเคลื่อน สามัญนั่งอยู่ข้าง ๆ แข่งใบ
ใหญ่ กำลังรับลมที่ปะทะผ่านรถอยู่เพลิน ๆ พลันแข่งก็
กระแทกผ่านเข้ามาปะทะร่าง เมื่อถึงไม้ข้างทางที่กวาด
ผ่านหลังคาร์ต มันไม่ใช่กิ่งเล็ก ๆ แต่แรงปะทะ กวาด
เอาแข่งและร่างสามัญปลัดตกจากหลังคาร์ตทันที

“ต๊ับ-พลัก”

เสียงร่างกระแทกลงยังพื้นถนนดินลูกรัง ล้อ
ยางเส้นใหญ่เคลื่อนผ่านใบหน้า สามัญรับรู้ถึงสายลม
ที่กระแทกผ่านเรือนร่างเข้ามาแรง ๆ อาการเจ็บร้าว
ผ่านเร็วขึ้นมาในเรือนกายที่กระแทกลงกับพื้นดิน แล้ว
ท้องก็จุกเสียดแน่น จนแทบจะหายใจไม่ออก

“ไอ้มัญตรกล...ไอ้มัญตรกล” รถผ่านไปเกือบ
สามสิบเมตร เสียงตะโกนด้านหน้าคนขับจึงดังขึ้น

จากนั้นสามัญก็เกือบไม่รู้สีกตัว เมื่อคนขับรีบลง
มาพยุงร่างสามัญให้กลับขึ้นรถ

ไม่มีรอยบอบช้ำสักเท่าไร นอกจากรอยถลอกตาม
แข้งขา กลับถึงบ้านแม่ก็เอายาหม่องทาให้ เลือดเริ่ม
ออกซิบ ๆ ตามรอยถลอก อีกไม่นานมันจะกลายเป็น
แผลตกสะเก็ด

แม่พาสามัญไปหายาเรื่อง ยายเรื่องบ้านอยู่ท้าย
บ้านท่าแคด้านใต้

แก่คือคนทรง เต็นผีที่ได้รับการเชื่อถือจาก

ชาวบ้านเกือบทั้งหมดบ้าน

บ้านยายเรื่องเป็นบ้านไม้หลังเล็ก ๆ ใต้ถุนสูง ใช้ ฟากไม้ไผ่เป็นฝาบ้าน แดดยามเย็นลอดผ่านเข้ามาเป็น ริ้ว ๆ ทำให้ห้องภายในบ้านติดยุงข้าวสว่างไสว

ยายเรื่องหญิงชราวัยกว่าเจ็ดสิบปี เรือนกายผอม บาง ตัดผมสั้นทรงดอกกระตุมเหมือนผู้ชาย เส้นผม ขาวโพลนสีปุยฝ้าย นุ่งโจงกระเบนสีเขียวเมล็ดพริก เลื้อยคอกระเช้าสีขาว นัยน์ตาเล็กขีบขี้เย้ เปล่งประกาย ความใจดี ริมฝีปากมีคราบน้ำหมากแดงรอยยิ้มให้เห็น อยู่เสมอ

สามียุคพ่อแม่บ่อยนัก มักจะเห็นแกเมื่อ ญาติ ๆ บ้านใกล้เคียง เจ็บป่วย แล้วเชิญแกมา ทักทายและเรียกขวัญ แกน่าจะเป็นหญิงชราเพียงคน เดียว ที่สามารถสื่อสารกับสิ่งไม่มีตัวตนได้

ครั้งนั้นก็เช่นกัน แม่ไม่รอให้สามีหายจากอาการ พกซ้า เพราะตกปลั่งลงมาจากรถใหญ่ มันคือเคราะห์ หนัก แม่รีบพาสามีมาพบแกทันที

ยายเรื่องสะบัดผ้าไลโบสสีขาวขึ้นเฉียดบ่า ให้สามี นั่งลงตรงหน้า แล้วแกก็เริ่มพิธีเรียกขวัญเป็นอันดับแรก

แกกลิ้งนั่งขัดสมาธิ ดึงด้ายสีขาวที่เตรียมไว้ โยงทบระหว่างหัวเข่าสองข้างประมาณสามสี่รอบ จน ได้เส้นด้ายที่หนาประมาณครึ่งเซ็นต์ จึงเด็ดด้ายด้วย ปลายนิ้วยาวประมาณหนึ่งคืบ มัดเส้นด้ายไว้เป็นปม ไม้ให้กระจาย ทบไว้ประมาณสามสี่เส้น แล้วแกก็นั่ง พับเพียบ หลังตาดมมือร่ายคาถาเสียงจิมง่าในลำคอ

เวลาผ่านไปพักใหญ่ ๆ ท่ามกลางสายลมผะแผ่ว ผ่านโชยเข้ามาตามรูฝาฟาก

แล้วร่างแกก็เริ่มสั่น แรกสุดสั่นตรงมือที่พนม สั่นเหมือนคนจีนไหวศาลเจ้า จากเบาแล้วก็เริ่มแรงยิ่งขึ้น เรือนกายโยกไหวไปมาเหมือนไฟต้องลม ชั่วครู่ กลับสั่นไปทั้งร่างคล้ายมีบางสิ่งจับเขย่า กันแทบจะ ลอยหลุดจากพื้นเรือน เนื้อช่วงท้องแขนอ่อนโยยลั่น ระรัวยิ่งกว่ามันหมูถูกเขย่าบนเขียงหมู ฉับพลันแกกลับ ชะงักกึก แล้วมือที่จับเส้นด้ายพนม ก็แตะลงตรงหว่าง ออกสามีจนเด็กชายถึงกับสะดุ้ง

สายตาแกจ้องเขม็งอยู่ตรงนั้น ก่อนจะเอ่ยดัง ๆ

“ขวัญเอ๋ย...จงกลับมา...กลับมาตรงที่ของเจ้า”

ยายเรื่องวางเส้นด้ายบนหน้าอกสักครู่หนึ่ง แล้วก็กลับเอามือขึ้นพนมอีกครั้งหนึ่งพร้อมเส้นด้าย ร่าง แกเริ่มสั่นเป็นเจ้าเข้าเหมือนเมื่อครู พลับวางเส้นด้าย ไปตามจุดต่าง ๆ บนร่างกายเด็กชายทีละจุด ๆ ไม่ว่า หน้าผาก ข้อมือสองข้าง หน้าอก น้ำเสียงก็พรั่วเรียก ขวัญที่กระเจิดกระเจิงให้กลับคืน

สามียุคยามนั้นได้แต่นั่งมองตาปริบ ๆ จนถึงขั้น สุดท่ายก็คือ การเอาด้ายมัดข้อมือทั้งสองข้าง ทำขวัญ ในขั้นตอนสุดท้าย

“ดีนะวันมันช่วย” แกหันไปบอกแม่ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ

“วันอะไร” แม่ถามด้วยสีหน้างุนงง

“วันเกิดนะซี...วันมันแรง ดวงมันยังไม่ถึงฆาต ไม่ อย่างนั้นลูกยางรถบัสหัวแล้ว” แกบอกน้ำเสียงหนัก ๆ แม่ จะแทบพรั่ว

สามียุคถึงกับขนลุกชู นึกถึงยางล้อเส้นโต ๆ ขณะ ร่างหล่นลงมา มันห่างศีรษะเขาเพียงคืบ แกเอ่ยทัก เหมือนตาเห็น

“ไอ้มันคงพันเคราะห์พันโคกเสียทีนะยายเรื่อง”

แม่เอ่ยเหมือนจะเรียกความเชื่อมั่นส่วนตัวตนเอง

“พันแล้ว...นับแต่นี้ ชีวิตลูกมึงจะมีแต่ความ รุ่งเรือง” แกยืนยันอย่างเชื่อมั่น

แม่ยิ้มรีน ใบหน้าสดใส แต่สามียุคลุกขึ้นด้วย อาการที่ยังงุนงงกับพิธีกรรมที่เพชฌัญ ถึงอย่างไรเขาก็ตอบได้ว่า รู้สึกเฉย ๆ ไม่รู้สึกรู้สากับการเรียกขวัญสัก เท่าไร

สามียุคจำได้ว่า แม่เสียดค่าครุพร้อมดอกไม้รูปเทียน เพียงหกสลึงเท่านั้น

ยายเรื่องไม่ได้หวังรายได้จากการเรียกขวัญแต่ อยางใด ทำไปก็เพื่อช่วยเหลือเพื่อนบ้านเท่านั้น

มันเป็นพิธีกรรมเพื่อเรียกขวัญกำลังใจผู้เจ็บป่วย แต่แฝงเร้นด้วยการทรงเจ้าเข้าผี เป็นส่วนประกอบ เหมือนจะเน้นพิธีกรรมการเรียกขวัญให้ดูศักดิ์สิทธิ์มาก ยิ่งขึ้น อยางน้อย ๆ ก็ทำให้ใจของชาวบ้านได้ยึดมั่น

แต่มันไม่ต้องเสียเงินเสียทองแต่ประการใด ไม่ เหมือนการตะกายสวรรค์เหมือนภิกษุบางสำนัก ที่ต้อง ทุ่มเทเงินทองอย่างสุดตัว จนสิ้นเนื้อประดาตัวในชาตินี้ มันคือพิธีกรรมเพื่อจิตใจเท่านั้น. ๒ อ่านต่อฉบับหน้า

(ตอนที่ ๒๙)

- ‘ม้าม’ มีทวาร คือ ริมฝีปากกับปาก
 - หากม้ามแข็งแรง จะทำให้กินอาหารเก่ง กินอะไรก็อร่อย **ริมฝีปากมีสีส้ม**
 - หากม้ามอ่อนแอ **ระบบย่อยก็จะไม่ดี** ออกรากการ **เบื่ออาหาร** กินอะไรก็ไม่อร่อย
 - หากทุกคนกินอร่อย แต่ตัวเองกินไม่อร่อยบ่อยๆ หลายๆ ครั้ง แสดงว่า **รสชาติของการรับรู้เริ่มมีปัญหา** ส่งออกมา **ทางลิ้น** ทำให้ **ริมฝีปากซีด**

• ‘ม้าม’ ยังมีหน้าที่

นำ‘ของเหลว’ส่งไปถึง‘ปอด’ โดยอาศัย ‘ปอด’เป็นตัวกระจายของเหลว หาก‘ปอด’กระจายของเหลวไม่ดี จะกลายเป็น **เสมหะ** ดังที่กล่าวไว้ในเรื่อง‘ปอด’

หากพลังของ‘ม้าม’ไม่พอไม่สามารถส่งของเหลวไปให้‘ปอด’ได้ ลักษณะที่พบ คือ

‘ตัว’จะ **บวม** แปลว่า ‘น้ำ’มาก กระจายออกไม่ได้ หากอยู่บน ‘ลำคอ’ ก็จะกลายเป็น **เสมหะ**

หากค้างอยู่ที่ ‘ช่องท้อง’ ก็จะทำให้ **ท้องเสีย**

หากไปค้างอยู่ที่ ‘ขา’ **ขา ก็จะบวม**

ฉะนั้น จึงต้องบำรุงให้ ‘ม้าม’ มีพลัง **ของเหลว** จะได้ไม่ถูกกักไว้ที่อวัยวะต่างๆ

• ‘ม้าม’ ยังเกี่ยวกับ‘เลือด’

ส่งให้เห็นเป็น ‘ชีพจร’ **ชีพจร**ต้องอาศัย ‘พลังของน้ำ’ มาควบคุม หากพลังม้ามอ่อนแอ ไม่สามารถควบคุมเรื่อง‘เลือด’ได้ **เลือดก็จะออกง่าย** ถ่ายเป็นเลือด **ประจำเดือนออกมาก ตกเลือด**

- อาการที่เห็นชัดจากภายนอก คือ **ผิวแห้ง** หรือ **ถูกกระแทกนิดหน่อย** อาการ **เขียว** **ช้ำง่าย**เกินไป

- วิธีแก้เบื้องต้น คือ การบำรุงด้วย **โสมเกาหลี**

• ‘ม้าม’ยังเกี่ยวกับ **กล้ามเนื้อ**และเท้า ถ้า ‘ม้าม’แข็งแรง **‘กล้ามเนื้อ’จะมีพลัง** มีเนื้อเต็ม

หาก‘กล้ามเนื้อไม่แข็งแรง มือเท้าจะไม่มีแรง กล้ามเนื้อตัวนุ่มๆ แสดงว่า‘ม้าม’มีปัญหา

• ‘ม้าม’ มีทวาร คือ ริมฝีปากกับปาก

- หากม้ามแข็งแรง จะทำให้กินอาหารเก่ง กินอะไรก็อร่อย ริมฝีปากมีสีสัน

- หากม้ามอ่อนแอ ระบบย่อย ก็จะไม่ดี ออกอาการเบื่ออาหาร กินอะไรก็ไม่อร่อย

- หากทุกคนกินอร่อย แต่ตัวเองกินไม่อร่อยบ่อยๆหลายๆ ครั้ง แสดงว่ารสชาติของการรับรู้เริ่มมีปัญหา ส่งออกมาทางลิ้น ทำให้ริมฝีปากซีดธรรมชาติของพลังใน‘กระเพาะอาหาร’เป็นหยาง จะชอบลักษณะที่ชุ่ม ไม่ชอบแห้งๆ

กระเพาะร้อน กระเพาะมีไฟ จะทำให้ปากแห้งชอบกินน้ำ ไม่ทิว ไม่มีน้ำลาย

หากเปรียบถึง‘ม้าม’ คือ ภายนอก

‘กระเพาะ’ ก็คือ ภายใน

พลังของกระเพาะ จึงต้องลงข้างล่าง หากขึ้นข้างบน อากาการก็จะท้องอืด ลมขึ้น

พลังของม้าม ต้องขึ้นสู่เบื้องบน หากพลังลงล่าง จะส่งผลกับ ระบบย่อยอาหาร และระบบขับถ่าย ดังที่กล่าวมาตอนต้น

๓ ม้าม (spleen)

เป็นอวัยวะในร่างกายสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม มีรูปทรงเรียวยาว คล้ายเมล็ดถั่ว

เป็นอวัยวะ ที่ขจัดเชื้อโรค และเซลล์เม็ดเลือดแดงที่ตายแล้ว ออกจาก‘กระแสเลือด’

ม้าม จะอยู่บริเวณช่องท้องส่วนบน ใต้กะบังลมทางซ้าย และอยู่ใกล้กับ‘ตับอ่อน’ และ‘ไตซ้าย’ ถูกยึดติดไว้กับ‘เยื่อช่องท้อง’

ม้าม มีขนาดแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล โดยในวัยผู้ใหญ่

- มีความยาว ประมาณ ๑๓ ซม.(ประมาณ ๕ นิ้ว)

- มีความกว้าง ประมาณ ๑๐ ซม.(๔ นิ้ว)

- มีความหนา ประมาณ ๓.๘ ซม.(๑.๕ นิ้ว)

- มีน้ำหนัก ประมาณ ๒๐๐ กรัม (๗ ออนซ์)

หลอดเลือดที่เข้าสู่‘ม้าม’ คือ หลอดเลือด

สเปลิคอาร์เตอรี (splenic artery) และเลือดจาก‘ม้าม’ จะไหลเข้าสู่‘ตับ’

๓ วิธีรักษาของม้าม

‘ม้าม’ ทำหน้าที่

ในการดึงเอา‘ธาตุเหล็ก’ จาก ฮีโมโกลบินของเซลล์เม็ดเลือดแดง นำมาใช้ในร่างกาย

เอาของเสียออกจากกระแสเลือดในรูปของน้ำปัสสาวะ เช่นเดียวกับที่‘ตับ’ ‘ม้าม’สร้างแอนติบอดี ในการต่อต้านเชื้อโรค และยังผลิตเซลล์เม็ดเลือดแดงขึ้นมาใหม่ได้ด้วย

ในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมบางชนิด(ยกเว้นมนุษย์) ‘ม้าม’จะทำหน้าที่ เก็บเซลล์เม็ดเลือดแดง และส่งไปยังกระแสเลือด เพื่อควบคุมปริมาณเซลล์เม็ดเลือดแดง ในกรณีที่เสียเลือดมาก

ในทารกที่ยังไม่คลอด ‘ม้าม’ มีหน้าที่หลักในการสร้างเซลล์เม็ดเลือดแดง และหลังจากคลอด หน้าที่นี้จะเป็นหน้าที่ของไขกระดูกแทน แต่ถ้า‘ไขกระดูก’ทำงานได้น้อยลง เนื่องจากโรคบางอย่าง ‘ม้าม’จะทำหน้าที่ในการสร้างเซลล์เม็ดเลือดแดง อีกครั้งหนึ่ง

๓ โรคของม้าม

อาการนอกหน้าที่มีผลต่อ‘ม้าม’ เช่น

- อาการม้ามโตผิดปกติ (Splenomegaly) อาการนี้เป็นอาการที่บอกถึงการมีแบคทีเรียปรสิต หรือไวรัส ติดเชื้อในร่างกาย เช่น เชื้อวัณโรค เชื้อมาลาเรีย ข้อต่ออักเสบ ฯลฯ โรคนี้ยังอาจเกิดจากโรคตับแข็งได้

- อาการม้ามทำงานผิดปกติ

หรือทำงานมากเกินไป(Hypersplenism) โรคนี้ทำให้การกำจัดเซลล์เม็ดเลือดแดงเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งส่งผลให้เกิดโรคโลหิตจางแทรกซ้อนขึ้นมา นอกจากนี้ ภาวะม้ามเลือดออก อาจชี้ถึงภาวะโลหิตจาง จากการขาดธาตุเหล็ก และมะเร็งในม้าม

- อาการม้ามผิดปกติต่างๆ

อาจรักษาโดยการฉายรังสี หรือใช้ยา
คอร์ริโคสเตียรอยด์ หรือบางโรคที่ร้ายแรง
ก็จะทำการผ่าตัดเปลี่ยนม้าม

- ในกรณี ที่ม้ามเกิดการแตกหรือฉีกขาด
จะทำให้ เชื้อโรคในม้ามไหลกลับเข้าสู่กระแส
เลือดเกือบทั้งหมด จึงเป็นสาเหตุทำให้ผู้ที่
ม้ามแตก หรือฉีกขาดจากอุบัติเหตุเสียชีวิต

ในปัจจุบัน ยังไม่มีม้ามเทียมที่สามารถเปลี่ยน
ทดแทน เมื่อ'ม้าม'ในร่างกายไม่สามารถทำงานได้
ตามปกติ

☞ ระบบโครงกระดูก ☜

กระดูก

กระดูกข้อมือ กระดูกไหปลาร้า กระดูกต้นขา
กระดูกน่อง กระดูกต้นแขน กระดูกขากรรไกร
กระดูกฝ่ามือ กระดูกฝ่าเท้า กระดูกหู กระดูกสะบ้า
กระดูกนิ้วมือ กระดูกเรเดียส กะโหลกศีรษะ ข้อเท้า
กระดูกแข้ง กระดูกอัลนา กระดูกซี่โครง กระดูกสันหลัง
กระดูกเชิงกราน กระดูกสันอก กระดูกอ่อน

ข้อต่อ

ข้อต่อชนิดเส้นใย ข้อต่อชนิดกระดูกอ่อน
ข้อต่อมีไขข้อ

☞ ชนิดและหน้าที่ของกระดูก

กระดูก (Bone) เป็นเนื้อเยื่อเกี่ยวพัน(Connective
tissue) ที่เป็นโครงร่างแข็ง(Exoskeleton) ภายใน
ร่างกายของสัตว์ที่มีกระดูกสันหลัง

การแบ่งชนิดของกระดูก(Bone classifications)

มีอยู่หลายเกณฑ์ด้วยกัน

หากแบ่งชนิดของกระดูก ตามรูปร่าง

สามารถแบ่งได้เป็น ๔ ชนิด คือ

๑. **กระดูกยาว (Long bone)** เป็นกระดูกที่
มีความยาวมากกว่าความกว้าง เช่น **กระดูกแขน**

และขา เป็นต้น

๒. **กระดูกสั้น (Short bone)** เป็นกระดูก
ที่มีความยาวและความกว้างใกล้เคียงกัน
มีลักษณะคล้ายลูกบาศก์หรือหกเหลี่ยม เช่น
กระดูกข้อมือ (Carpal bone) และ**กระดูกข้อเท้า**
(Tarsal bone) เป็นต้น

๓. **กระดูกแบน (Flat bone)** เป็นกระดูก
ที่มีลักษณะแบนบางส่วนใหญ่โค้งงอ เช่น **กระดูก**
ซี่โครง (Rib) **กะโหลกศีรษะ (Skull)** **กระดูกสะบัก**
(Scapula) และ**กระดูกกลางอก (Sternum)** เป็นต้น

๔. **กระดูกที่มีรูปร่างไม่แน่นอน (Irregular bone)**
เป็นกระดูกที่มีลักษณะไม่แน่นอน เช่น **กระดูก**
สันหลัง (Vertebrae) และ**กระดูกใบหน้า (Facial**
bone) เป็นต้น

หากแบ่งชนิดของกระดูก ตามลักษณะของเนื้อกระดูก
สามารถแบ่งได้เป็น ๒ ชนิด คือ

๑. **กระดูกแข็ง (Compact หรือ Dense bone)**

เป็นกระดูกที่มีลักษณะแน่นและแข็ง

- ดูจากภายนอก จะเห็นเป็นสีขาว หรือเหลืองอ่อน

- ภายใน จะมีลักษณะเป็นวงหลายชั้น (Lamellae)

ล้อมรอบช่องยาว ที่เรียกว่า **ช่องฮาเวอร์เซียน**
(Haversian หรือ Central canal) ซึ่งเป็นที่อยู่ของ
หลอดเลือดเส้นประสาท และหลอดน้ำเหลือง
ที่มาเลี้ยงกระดูก

๒. **กระดูกพรุน (Cancellous หรือ Spongy bone)**

เป็นกระดูกที่มีลักษณะเป็นรูพรุน คล้ายฟองน้ำ
เนื้อกระดูก มีลักษณะเป็นแท่งและเป็นแผ่น
(Trabeculae)

ซึ่งประกอบด้วยลักษณะเป็นวงหลายชั้น
เซลล์กระดูกที่แก่ตัวเต็มที่ (Osteocyte) และท่อ
คานาlikuไล (Canaliculi) เรียงตัวอย่างไม่เป็น
ระเบียบและมีจำนวนไม่มาก

นอกจากนี้พบว่า ภายในกระดูกพรุนมีเพียง
ไขกระดูกสีแดงเท่านั้น เราสามารถพบกระดูกพรุนได้
ที่ส่วนปลายของกระดูกยาว และตรงกลางของ
กระดูกแบน

ต่อยอดชีวิตด้วยความดี

ห้าสิบปีก่อนชาวบ้านรู้จักพันธุ์มะม่วงแคลีห้าสายพันธุ์ เช่น มะม่วงกระสอบที่มีลูกผลเล็กยาวขนาดสามนิ้ว ผลสุกมีกลิ่นหอมรสหวานอมเปรี้ยว นี่เป็นมะม่วงสายพันธุ์ดั้งเดิมมักขึ้นตามหัวไร่ปลายนาให้ชาวบ้านเก็บกินทุกปี

ปัจจุบัน มีมะม่วงสายพันธุ์ใหม่ที่มีลูกโตกว่าอีกทั้งผลสุกก็มีรสหวานกว่า มะม่วงสายพันธุ์ดั้งเดิมจึงถูกตัดโค่นจนหมดไปในหลายพื้นที่

แต่ความที่มะม่วงกระสอบเป็นพันธุ์พื้นบ้านชาวบ้านเลยใช้มะม่วงกระสอบเป็นต้นตอทำกิ่งพอลำต้นโตประมาณขนาดหัวแม่มือ ก็ตัดยอดมะม่วงสายพันธุ์ที่มีลูกโตรสหวานมาทำแล้วตัดยอดมะม่วงพันธุ์เก่าทิ้ง เวลาผ่านไปต้นมะม่วงที่ทำกิ่ง

แบบเสียบยอดก็เติบโตสูงใหญ่ออกดอกออกผลเป็นมะม่วงสายพันธุ์ใหม่ให้รสหอมหวานลูกโต

นี่เป็นเรื่องพืชที่เสียบยอดทำบึงผสมผสานกลายเป็นต้นใหม่ หันมาเรื่องชีวิตชีวิตที่มีจิตวิญญาณเป็นองค์ประกอบสำคัญชวนให้เกิดแง่ศึกษาเรียนรู้ดังตัวอย่างนายฟ้าใสกับนายฟ้าลั่นซึ่งอยู่ในวัยหนุ่มอายุเพิ่งจะ ๑๗ ปีเท่านั้น

ฟ้าใสมีพ่อแม่เป็นครู ฐานะดีกว่าชาวบ้านอีกหลายครอบครัว เมื่อครั้งเรียนชั้นประถมเจ้าฟ้าใสจัดว่าเป็นเด็กดี เรียนเก่ง ฉลาด ขยันมาโรงเรียนแต่เช้า ช่วยกวาดถูห้องเรียนและยังออกไปเก็บเศษขยะรอบ ๆ อาคารเรียนหรือช่วยล้างห้องน้ำ เป็นคนพูดจาสุภาพ มีน้ำใจช่วยเหลือ

เพื่อน ๆ เข้าร่วมกิจกรรมหมูกุ่มเสมอ ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักเรียนตัวอย่าง

อยู่ที่บ้าน ฟ้าใสก็ตัดบาตรพระทุก ๆ เข้าตามพ่อแม่ไปฟังพระเทศน์ที่วัดใกล้บ้านเป็นประจำ เรื่องอธิบายมุขเว็นชาตไม่ข้องเกี่ยว ชีวิตแต่ละวันมุ่งเรียนคู่กับช่วยทำงานบ้าน ใช้เวลาคุ่มค้ำรำเรียงกับการเรียนการทำงานเป็นปกติชีวิต

ส่วนนายฟ้าล้นมีพ่อแม่เป็นครูเช่นกัน ฐานะจัดอยู่ในชั้นดี ขณะเรียนชั้นประถมมีนิสัยติดจะเกเรชอบแกล้งเพื่อน ๆ เป็นคนที่ขี้เกียจชอบบ้ายเบี่ยงเลียงกิจกรรมต่าง ๆ ในภาคเรียนอยู่เสมอ ๆ

นิสัยของฟ้าล้นเมื่อตอนเด็ก ๆ เป็นเช่นไร ตกมาถึงวัยหนุ่มก็ยิ่งเข้มข้มขึ้น หลังเลิกเรียนบ้ายฟ้าล้นก็นัดเพื่อนจับกลุ่มเที่ยวเล่นตามห้างร้านหรือสวนหย่อมในกลางเมือง ใช้เวลาทิ้งไปอย่างไรสาระจนมืดค่ำวันแล้ววันเล่า เพลินอยู่กับความสนุกสนานพูดคุยเฮฮาไม่เคยคิดถึงวันเวลาในอนาคต

ช่วงบ้ายใกล้ค่ำ ฟ้าใสออกจากร้านค้าหัวถุงผงซักฟอกและของใช้รวมไว้เป็นสองถุง ห้อยไว้ที่แฮนตมอเตอร์ไซค์ขี่รถมาถึงใกล้ทางโค้ง เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ฟ้าใสหยุดรถหยิบโทรศัพท์ขึ้นมารับ แต่ทันใดนั้นรถยนต์คันหนึ่งวิ่งมาด้วยความเร็วแหกโค้งชนฟ้าใสจนตัวลอยกระเด็นเสียชีวิต

และช่วงบ้ายใกล้ค่ำวันถัดมาซึ่งเป็นวันหยุดเรียน ฟ้าล้นตั้งวงกินเหล้ากับเพื่อนจนเมาได้ที่แล้วขี่มอเตอร์ไซค์กลับบ้าน แต่ด้วยความมึนเมาจนควบคุมตัวเองไม่ได้ รถมอเตอร์ไซค์คันใหญ่จึงแหกโค้งพุ่งไปชนเสาไฟฟ้าอย่างจัง ฟ้าล้นเสียชีวิตทันที

ฟ้าใสกับฟ้าล้นจบชีวิตลงในวัยเพียง ๑๗ ปี แต่เวลาของฟ้าใสได้สะสมคุณงามความดีไว้ได้มาก เป็นสมบัติแท้งดงามไม่ว่าจะเป็นความขยัน มีน้ำใจ เสียสละ รับผิดชอบ ติดตัวไปทั้งในชาตินี้และชาติต่อไป

ฟ้าล้นเสียชีวิตในวัยหนุ่มเช่นเดียวกัน แต่อบนิสัยขี้เกียจ มั่วสุมมั่วเมาอธิบายมุขเว็นกับสิ่ง

เหล่านี้ตลอดชีวิต สุดท้ายเสียชีวิตไปเปล่าตายไม่มีทรัพย์แท้ที่เป็นกุศลติดไปด้วย มีแต่**หอบจิตวิญญาณเสื่อมต่ำข้ามชาติไป**

ชีวิตของฟ้าใสเปรียบเสมือนพันธุ์มะม่วงกระสอบที่ปลูกในที่ดีแล้วยังมีคนเอากิ่งพันธุ์มะม่วงที่ดีกว่ามาทาบกิ่งเสริมให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น แตกต่างจากฟ้าล้นที่เป็นเหมือนต้นมะม่วงกระสอบซึ่งเกิดในที่ดี แต่มีลัต์ว์ต่าง ๆ รุมมากัดกินยอดใบ อีกทั้งดวงก็เจาะลำต้น ต้นไม่สวยงามรอเวลาเหี่ยวเฉาไปอย่างไรคนเหลียวแล

หลายคนตื่นตัวแล้ว มุ่งทำดีทั้งทางกายวาจาและใจ ตั้งตนอยู่ในกรอบของศีลธรรมเสมอ ๆ หยุดการทำไม่ดีให้เป็นเพียงอดีตไปเท่านั้น แล้วใส่ใจเร่งรีบทำปัจจุบันให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น เพื่อสร้างกรรมพันธุ์ใหม่หยั่งลงให้แก่ชีวิตตอนขณะยังมีลมหายใจ มุ่งสู่ความพ้นทุกข์แบบปฎุชนไปสู่ความเป็นสุขแบบอารยชนตามแนวทางของพระพุทธองค์อย่างแท้จริง

๓

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก... ในที่สุด

(โคลกธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ครั้งที่ ๓๙
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

จาก**จ.บริการพยุหะ**
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

กฎหมายเริ่มเบียดขับศีลธรรม

การทำนิติกรรมใด ๆ ก็ตามถ้ามีวัตถุประสงค์ต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย เป็นการพนันวิสัย หรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การนั้นเป็นโมฆะ นี้คือบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๐ และในมาตรา ๑๕๑ ได้บัญญัติต่อไปว่า การใดเป็นการแตกต่างกับบทบัญญัติของกฎหมาย ถ้ามิใช่กฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนการนั้นเป็นโมฆะ เราถือเอาแนวคำพิพากษาศาลฎีกาเป็นหลักว่า นิติกรรมใดขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือไม่ เช่น การรับจ้างเป็นภริยาน้อย ศาลฎีกาไม่บังคับให้เพราะขัดกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน การรับจ้างกระทำชำเราถ้าผู้ว่าจ้างหรือผู้รับจ้างผิดสัญญาจะมาฟ้องได้ไหม เพราะการร่วมประเวณีหรือการกระทำชำเราไม่ได้ผิดกฎหมาย เว้นแต่เด็กอายุไม่เกิน ๑๕ ปี กระทำไม่ได้แม้เด็กนั้นจะยินยอมก็ตาม การสมรสตามกฎหมายของเราต้องมีอายุ ๑๗ ปี บริบูรณ์ บิดา มารดาจึงจะยินยอมให้สมรสได้ แม้เกิน ๑๗ ปี ถ้าบิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่ยินยอมก็เป็นโมฆะได้ และอาจมีความผิดทางอาญาในข้อหาพรากรผู้เยาว์ได้ด้วย เว้นแต่มุสลิม ในจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูลที่เข้านิกะได้ตั้งแต่อายุ ๑๕ ปี ขึ้นไป แต่บิดาก็ต้องยินยอมด้วยเช่นกัน

เรามีพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี ที่มีใช้มานานมากแล้ว กฎหมายใช้คำว่า “ปราม” ไม่ได้ใช้คำว่า “ห้าม” แสดงว่าค้าประเวณีได้แต่ต้องเป็นไปตามกฎหมายเพราะกฎหมายไม่ได้ห้าม ก็จะมีปัญหาตามมาว่าถ้ามีการผิดสัญญาไม่จ่ายเงินทองคำจ้างหรือค่าร่วมประเวณีกัน จะมาฟ้องร้องทางแพ่งเพื่อเรียกค่าจ้างกันได้หรือไม่ หรืออีกฝ่ายรับค่าจ้างแล้วผิดสัญญาไม่ยอมมาร่วมประเวณีด้วย ถือว่าสัญญาไม่ขัดต่อกฎหมาย

ถ้าไม่ค้าประเวณีให้ชัดแจ้งต่อกฎหมายฉบับนี้ แต่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ศาลคงไม่อาจบังคับเอากับเนื้อตัวร่างกายของอีกฝ่ายได้ แม้จะอ้างว่าได้รับความเสียหายแต่ละฝ่ายจะเรียกค่าเสียหายมาด้วยกันก็ไม่ได้เช่นกัน ยิ่งปัจจุบันมีกฎหมายการค้ามนุษย์เพิ่มเข้ามาด้วย ยิ่งต้องระวังเพราะผู้ที่เกี่ยวข้อง สนับสนุน ดูแล ให้ความคุ้มครอง ช่วยติดต่อพาไป อาจโดนกฎหมายฉบับนี้เล่นงานเอาได้

ปัญหาที่ตรงกันข้ามกับเหตุการณ์ข้างบนคือมีคนกลุ่มหนึ่งไม่ได้ประสงค์จะร่วมประเวณีหรือกระทำชำเรา หรือบ่าบัดความใคร่ทางเพศของตน แต่ประสงค์จะมีทายาทสืบสายสกุล แต่โดยที่สรีระร่างกายของตนเองมีไม่ได้ เช่นคนที่เป็นหมัน คนที่ไม่สมรส หรือคนเพศเดียวกันต้องการมีทายาทร่วมกัน จึงนำเชื้อผสมไขโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์แล้วฉีดเข้าไปในท้องของหญิงที่รับจ้าง บางรายผสมกับไข่ของหญิงที่รับจ้างเลยก็มี ธุรกิจขายน้ำเชื้อ หรือขายไข่จึงเกิดขึ้นในวงการแพทย์หรือสาธารณสุข เมื่อมีการผิดสัญญาไม่คืนเด็กก็ดี ไม่จ่ายค่าจ้างตามที่ตกลงก็ดี การกระทำประมาทให้น้ำเชื้อหรือไข่ไม่สามารถเป็นตัวอ่อนของมนุษย์ได้ก็ดี ก็เกิดเป็นคดีความฟ้องร้องกันขึ้นว่าเด็กเป็นบุตรของใคร ใครมีสิทธิในตัวเด็ก หรือถ้าอีกฝ่ายไม่จ่ายค่าจ้างอีกฝ่ายมีสิทธิยึดหน่วงไม่ส่งมอบเด็กได้ไหม การผสมเทียมเสียค่าใช้จ่ายครบถ้วนแล้วยัง หรือส่งมอบเด็กไปแล้วแต่ค่าจ้างยังจ่ายไม่ครบ คดีแนว

นี้จะฟ้องร้องบังคับเอาค่าจ้างได้ไหม ถือว่าขัดต่อศีลธรรมอันดีหรือไม่

ในสหรัฐอเมริกาเกิดกรณีที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรมเรื่องหนึ่ง กล่าวคือในชุมชนแออัดที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติดจำนวนมาก มีเด็กเล็กๆที่เกิดจากพ่อแม่ที่ติดยาเสพติดแล้วไม่มีปัญญาเลี้ยงจำนวนมาก เด็กพวกนี้เมื่อโตขึ้นมาก็จมอยู่กับสภาพแวดล้อมเดิมคือเข้าสู่การยาเสพติด ทำให้ปัญหาเสพติดลุกลามข้ามชั้นมาสู่เด็กๆ และแพร่ระบาดไปทั้งชุมชน องค์กรเอกชนองค์กรหนึ่งที่พยายามเข้าไปฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด แต่ไม่มีกำลังมากพอที่จะรับมือกับเด็กจำนวนมากที่เกิดจากพ่อแม่ที่ติดยาเสพติด จึงตั้งรางวัลให้หญิงที่ติดยาเสพติดเป็นเงินสดในกรณีผู้ติดยาเสพติดยอมทำหมันเพื่อหยุดการมีบุตร ปัญหานี้เป็นที่ถกเถียงกันมากกว่าสัญญาแบบนี้ถ้ามีการผิดสัญญา รัฐควรจะเข้าไปบังคับให้ไหม เพราะเงินที่ให้ไปก็ไปส่งเสริมการซื้อยาเสพติดนั่นเอง สิทธิการมีบุตรชายเป็นตัวเงินได้ไหม และถ้าบุคคลนั้นเลิกได้จากการติดยาเสพติดแล้วจะมีบุตรจะทำอย่างไร สัญญานี้ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีหรือไม่

ในบางประเทศที่มีประชากรมากๆ เช่นประเทศจีน ก่อนนี้ รัฐบาลออกกฎหมายกำหนดให้แต่ละครอบครัวมีบุตรคนเดียว ทำให้ทารกเพศหญิงถูกฆ่าตายจำนวนมากเพราะถ้ามีบุตรคนเดียวคนส่วนใหญ่อยากมีบุตรชายเพราะสมรสแล้วจะได้มีลูกสืบสายสกุล ทำให้บางครอบครัวที่พลาดมีบุตรคนที่ ๒ ต้องจ่ายค่าปรับหรือค่าธรรมเนียมที่สูง แต่คนที่มีเงินมากก็ไม่กลัวเพราะมีเงินจ่าย พวกที่ไม่ร่ำรวยพอก็ต้องนำเด็กไปเร่ขายในตลาดมืดเพื่อไม่ต้องชำระค่าปรับให้รัฐในอัตราที่สูง สัญญาการซื้อขายบุตรกันดังกล่าวนี้ รัฐยอมไม่อาจเข้าไปคุ้มครองได้ถ้ามีการผิดสัญญากัน เพราะขัดต่อความสงบและศีลธรรมอันดี

ในตะวันตกมีนักเศรษฐศาสตร์ชื่อ เคนเนท โบลดิ้ง เสนอระบบให้รัฐออกใบอนุญาตให้ผู้หญิงทุกคนมีบุตรได้ตามจำนวนที่รัฐกำหนดแต่ถ้าหญิงนั้นมีน้อยกว่าหรือไม่ก็ไม่สามารถขายใบอนุญาตนั้นให้หญิงอื่นได้ และโอนขายต่อกันเป็นทอดๆ ได้ เด็กที่เกิดมาก็จะมีเท่าใบอนุญาต ไม่มากและไม่น้อย

เกินไป จนมีผู้ออกมาต่อต้านความคิดดังกล่าว จนมีการล้อเลียนว่า ใบอนุญาตดังกล่าวคือ “ใบอนุญาตสืบพันธุ์เปลี่ยนมือได้” ถ้ามีการผิดสัญญากันจะบังคับกันอย่างไร ในประเทศเราจะถือว่าขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีหรือไม่ และควรจะมีกฎหมายแบบนี้ออกมาไหม

กลับมาที่ประเทศสิงคโปร์ซึ่งเป็นประเทศเล็ก ปัญหาของสิงคโปร์นั้นต่างจากที่อื่น คนสิงคโปร์ไม่นิยมสมรส แม้สมรสแล้วไม่นิยมมีบุตร รัฐต้องออกกฎหมายมาเพิ่มสวัสดิการสูงๆ ให้คนมีบุตร เพราะประชากรของสิงคโปร์ในเวลาใกล้ๆ นี้จะมีแต่คนแก่ขาดเด็กๆ ที่จะโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ จึงต้องนำเข้าแรงงาน ทำให้สิงคโปร์ต้องรับมือกับการหลบหนีเข้าเมือง แรงงานเถื่อน กฎหมายด้านคนเข้าเมืองจึงต้องรัดกุมและไม่ก่อปัญหาให้เกิดการขาดแคลนแรงงาน ทั้งสามารถควบคุมการเคลื่อนย้ายแรงงาน การโอนสัญชาติ การสมรสข้ามชาติ หรือการไปลงทุนต่างประเทศเพื่อหาแรงงานที่ราคาไม่สูง การที่รัฐให้สวัสดิการกับคนมีบุตรผู้เยาว์และเด็กมากๆ เพื่อส่งเสริมให้คนมีบุตรกันมากขึ้นนั้นถ้ามองว่าไม่ผิดศีลธรรม แต่กลับมองว่ารัฐที่จำกัดการมีบุตรเพื่อแก้ปัญหาคนล้นประเทศผิดศีลธรรมก็น่าจะไม่เป็นธรรม เพราะทั้งสองประเทศล้วนมุ่งจะแก้ปัญหาประชากรไม่ได้สัดส่วนกับทรัพยากรของประเทศที่มี

กฎหมายที่มุ่งแต่เรื่องทางเศรษฐศาสตร์ เริ่มออกมามากขึ้นเรื่อยๆ บางประเทศไม่ยอมไปเกณฑ์ทหารก็ทำได้แต่ต้องจ่ายเงินแทน กฎหมายกองทุนคนพิการก็กำหนดว่าไม่จ้างคนพิการทำงานก็ได้ให้ชำระเงินเข้ากองทุนแทน กฎหมายสิ่งแวดล้อมก็ยอมให้ปล่อยมลพิษได้แต่ต้องชำระค่าธรรมเนียม หรือค่าปรับ ถ้าค่าปรับไม่มาก ก็ยอมจ่ายเหมือนที่สร้างอาคารผิดแบบ เปิดสถานบันเทิงเกินเวลา กฎหมายบางประเทศให้ซื้อสิทธิในการล่าสัตว์บางประเภทที่กำลังใกล้จะสูญพันธุ์ได้ ในต่างประเทศหลายประเทศยินยอมให้คนเพศเดียวกันสมรสกันได้ มีทรัพย์สินร่วมกันได้ ล้วนแต่เบียดขับกับศีลธรรมมากขึ้นทุกวัน

นับวันกฎหมายที่ออกมาจะเบียดขับกับศีลธรรมมากขึ้นจนจะแยกกันไม่ออกอยู่แล้ววาล์วแห่งของศีลธรรมอยู่ตรงไหน กฎหมายตามไม่ทันสังคมก็วุ่นวาย

ปิดท้าย
พ.ค.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

พุทธธรรม....พิธีกรรม ?

สัจจะปงศ์ศักดิ์ศรี
 สูงสุดเหนือตัวตน
 สมมติเป็นรูปลักษณ์
 ชัดแจ้งด้วยปัญญา
 สำเนียงสำนึกใหม่
 ไซ้เหตุเพราะอ่อนแอ
 อางหาญฝืนอำนาจ
 ไซ้หลงอามิสนำ
 ครอบผ้ากาสาวพัสตร์
 พรางตาสาธุชน
 แผงตนเพื่อลวงโลก
 คลุ่ห้สตีไว้ศีลกรรม
 มองโลกเชิงสร้างสรรค์
 กรรมสามของทุกคน
 หากเพราะ...หลงเชื่อผิด
 อโหสิกรรมนิยม

คุณความดีค่าของคน
 สภาวะจิตจบอัตตา
 แจงประจักษ์มวลประชา
 ใดพุทธแท้...ใดพุทธแปร
 ที่แยกไปทวนกระแส
 หากชูงยื่นหยัดธรรม
 แจงบทบาทสงฆ์พึงทำ
 มิหน่ายโลกย์...ผูกพันตน
 ปฏิบัติมุ่งมรรคผล
 หลงศรัทธาว่าทรงธรรม
 โฉดกรรโชกชั่ววลำ
 ก็ธรรมดาประสาคน
 เสริมสัมพันธ์ร่วมกุศล
 ย่อมสืบทอดสายเลือดลม
 สุจริตพิสุทธิ์สม
 พูนสั่งสม...ความละอาย.

สุขภาพพึ่งตน สายดีท็อกซ์ ฟาร์อินทวัญ

สายเปล่า ไม่มีฝา วาล์ว
(เก็บฝา วาล์ว จากขวดเดิมไว้
เพื่อใช้กับสายเปล่า ประหยัดสุด ๆ)

สายดีท็อกซ์ (Medical Grade)
ฟาร์อินทวัญ
ยาว 135 ซม.
(สายสำรอง เปลี่ยนง่าย ประโยชน์ ประหยัด)
ผลิต : บ้านพิริณทวัญ 08-1253-7677
จำหน่าย : บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด
02-733-6670, 02-733-4979

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ

มาลัยทิพย์ โกคาพันธุ์ 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ 08-1253-7677

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

สายใหม่ใส่เองง่าย ๆ กับฝา วาล์ว เดิม

เพลง“ใจฟ้า”นี้ ได้เริ่มเขียนขึ้นมาเมื่ออาตมาเห็นว่า เหตุการณ์สังคมบ้านเมืองมันช่างแรงช่างร้ายกันจนแทบจะหาใครสักคนที่จะโดดเข้ามาอบกู่สังคมบ้านเมืองกันไม่ได้เสียแล้วหรือ จึงได้เขียนความในใจนี้ออกมา เมื่อ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๓๑ จากทำนองที่แต่งเสร็จ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๓๑ แล้วอาตมาก็นำมาให้“เรืองยศ พิมพทอง”เรียบเรียงเสียงประสาน ให้“สุทธินันท์ จันทระ”ผู้ขับร้อง เวอร์ชันแรกอัดเสียงออกมาเป็นอัลบั้มชุด“อภัย” วางตลาดต้นปี ๒๕๓๒ เพลงในชุด“อภัย”นี้ เป็นเพลงที่แต่งออกมาอย่างอัดอั้นตันใจจริงๆในช่วงนั้น อาตมาชาตินี้ทำงานพากเพียรช่วยมนุษยชาติด้วยธรรมะพระพุทธเจ้า ในยุคนี้มันยากเย็นจริงๆ ก็รู้อยู่ แต่ต้องพูดให้รู้กัน มาถึงวันนี้เท่าที่ได้อุตสาหะพยายามมา ถึงลมหายใจเฮือกนี้ สังคมก็ดีขึ้น อัตรากារก้าวหน้ามีให้เห็นอยู่แท้ “คนดี”มีจริง ออกมาช่วยกันสุดแสนวิเศษจริงๆ “ความหวัง”ของโลกสังคมมนุษย์ไม่เป็นหมัน แม้จะได้ไม่เท่า“ยุคพระศรีอริย์” แต่ได้จริงเท่าที่มันเป็นได้นี่ ก็ยอดเยี่ยมแล้ว สังคมเช่นว่านี้ต้องมีขึ้นในยุคปลายของกัปป์ ซึ่งคนไทยเป็นกลุ่มก่อการ และกำลังมีมวลชนชาวไทยสานต่อกัน จึงจะก้าวไปสู่โลก ..ยากส์ แต่เป็นจริง ช่วยกันต่อไปเถิด เพลงนี้ต้องฟังให้ดีๆหน่อย ความหมายมันลึกเข้าไปถึง“ใจคน-ใจฟ้า”จริงๆ ก็คงสื่อกันได้ประมาณนี้นะ!

“สมณะโพธิรักษ์”

๑๒ กันยายน ๒๕๕๙

ดาวนโหลดเพลง
“ใจฟ้า” ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

ใจฟ้า

จะมีใครไหม อยู่ไหนที่“ใจ”ว่าจริง
อย่าเพียงอ้างอิง ยึด“จริง”แค่เปลือกสังคม
เอา“ตัวใจ”แท้ แฉความหมักหมม
เผยให้เห็นการสังคมร้าย“ต้องใจ”ถึง

จะมีใครไหมกล้าหาญ“พลีใจ”เข้าชน
ชื่อสัตย์จนเห็นผลงานแล้วต้องซึ่งตรง
“ใจคน..ใจฟ้า” ซึ่งใจสุดซึ่ง
เหมือนหนึ่งสวรรค์ คบกันนั้นมีแต่“จริง”

หากดวงใจ ของใครที่เฝ้าใฝ่หา
ตราบเจอ“ใจฟ้า” โน้มมาให้คนฟังฟัง
แล้วช่วยทุกข์คลาย พาพ้นมวงายเลิกหลงช่วงชิง
ขัดเกลาดิตติง รู้สิ่งร้ายทราบ รู้งามถูกทาง
เมื่อใด“ใจถึง” จึงแท้ ไม่แคร์ชวากหนาม
ไม่เข็ดไม่ขามแม้ใครหยาบเหยียดเหยียดพราง
เป็นคน“ใจฟ้า” ไม่ราเล็กร้าง
เสริมสร้างทางนี้ต้องมีเนตตาฝ้าฝัน.

